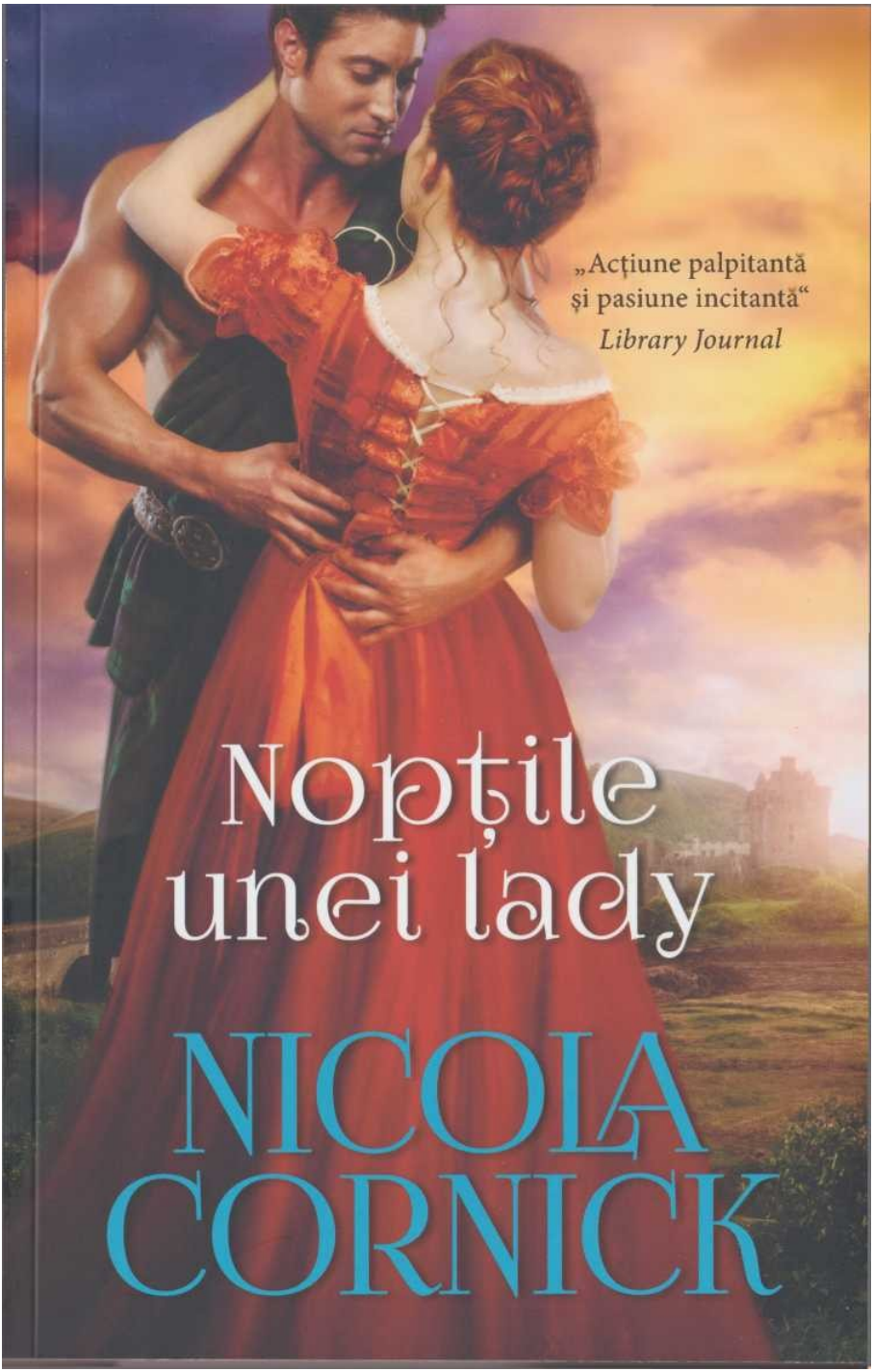
„Acțiune palpitantă
și pasiune incitantă"
Library Journal
Nopțile
unei lady
NICOLA
CORNICK

NICOLA CORNICK
NOPŢILE UNEI LADY
SERIA MIRESE SCOŢIENE 3

***Claimed by the Laird by* Nicola Cornick**

Copyright © 2014 Nicola Cornick
Toate drepturile rezervate, inclusiv acela de reproducere în întregime sau parţial în orice formă.
Ediţie publicată prin înţelegere cu Harlequin Books S.A.
Aceasta este o operă de ficţiune. Numele, personajele, locurile şi întâmplările sunt fie produsul imaginaţiei autoarei, fie simt folosite fictiv, iar orice asemănare cu persoane reale, în viaţă sau decedate, companii, evenimente sau locuri este în întregime întâmplătoare.
Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
Copyright © 2021 Grup Media Litera pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate
Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Daniela Nae
Corector: Emilia Achim
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea
trad. din limba engleză: Elena Macoviduc – Bucureşti: Litera, 2021
ISBN 978-606-33-6942-1
Traducere din limba engleză Elena Macoviciuc
LITERA

Bucureşti
2021

Pentru Andrew, eroul meu, care a fost aici de la bun început.
Cu mulţumiri şi toată dragostea mea.

Prolog

Edinburgh, aprilie 1817

— Nu ştiu de ce te ajut, spuse Jack Rutherford.

Lucas Black râse.

— Pentru că în clubul meu se serveşte cel mai bun brandy din Edinburgh? zise şi umplu paharul prietenului său.

— Aşa e, dar nu ăsta e motivul.

— Pentru că-mi datorezi bani?

Cărţile stăteau abandonate pe masa din lemn de cireş dintre ei. Aceasta era una dintre camerele private ale clubului, acum aproape goală. Erau doar ei doi. Dincolo de uşă se afla salonul principal al cazinoului, plin în acea seară cu o clientelă reprezentată de cei mai bogaţi bărbaţi ai înaltei societăţi din Edinburgh. Lui Lucas nu-i păsa de antecedentele acelor bărbaţi, dar îi păsa dacă oaspeţii lui îşi puteau plăti datoriile. Era în poziţia de a fi selectiv. O invitaţie la clubul The Chequers era una dintre cele mai râvnite privilegii din societatea scoţiană.

Jack îşi scoase carneţelul.

— 25 de guinee, nu?

Lucas făcu un semn cu mâna.

— Aş prefera să am parte de ajutorul tău.

Prietenul său se încruntă, uitându-se la băutura din pahar. Nu îi răspunse.

— Nu mai eşti la fel de loial? întrebă Lucas.

El şi Jack erau parteneri de afaceri. Se ajutaseră să iasă din situaţii dificile de când se ştiau. Tocmai acest lucru făcea şi mai interesant faptul că Jack refuza să-şi ia un angajament faţă de el.

— În niciun caz. Nu am prea mult timp pentru socrul meu. A încercat să le împingă pe soţia şi pe cumnata mea

în genul de mariaje *care* sigur le-ar fi distrus. Oamenii îl consideră extrem de excentric, dar e doar o părere. Jack se foi în scaun. Mă îngrijorează înşelăciunea. Credeam că eşti genul de bărbat care mai degrabă ar intra într-o cameră şi ar spune ce are de spus decât să se dea drept servitor ca să-i spioneze pe ceilalţi.

— Sunt genul de bărbat care preferă o abordare directă, încuviinţă Lucas, după care adăugă sec: Dar îţi imaginezi ce s-ar întâmpla dacă aş intra în castelul Kilmory şi aş spune că suspectez pe cineva de acolo că mi-a ucis fratele, că am venit să-l găsesc pe vinovat şi să-l duc în faţa justiţiei? M-ar da afară sau m-ar închide la ospiciu.

Se opri. Tonul lui sec mască un amalgam de emoţii, însă Jack nu putea fi păcălit. Lucas văzu înţelegere în ochii lui.

— Îmi pare rău pentru Peter, zise Jack cu o sinceritate în voce în privinţa căreia Lucas nu avea niciun dubiu. Înţeleg că vrei să ştii ce s-a întâmplat…

Lucas îl întrerupse cu un gest brusc.

— Vreau dreptate! mormăi el. Nu a fost un accident.

Văzu că Jack încerca să găsească un răspuns.

„Nu face asta! Nu spune că înţelegi cum mă simt. Nu-mi spune că moartea lui Peter a fost investigată şi că, dacă alţii nu au putut găsi un vinovat, nici eu nu o să pot.”

Furia şi frustrarea se adunară în el. Îşi încleştă pumnii. Îl întâlnise pe fratele lui vitreg o singură dată, ca adult, după ani întregi de înstrăinare. Fusese un început care, speraseră amândoi, putea duce la o legătură strânsă. Iar apoi Peter murise, furându-le acea şansă şi acel viitor. Avea numai 19 ani.

Când fratele lui vitreg îi scrisese prima oară să-l informeze că venea în Scoţia şi voia să-l întâlnească, Lucas ignorase scrisoarea. Nu avusese niciun contact cu familia lui de la moartea mamei sale şi voia ca lucrurile să rămână aşa. Amintirile din copilăria petrecută în Rusia nu erau fericite.

„Eşti un bastard, iar mama ta e o uşuratică”, îi şoptiseră ceilalţi copii, greutatea cuvintelor fiind într-un

contrast evident cu frumuseţea opulentă din palatul tatălui său vitreg.

„Bastard, bastard…”

Tachinarea îi răsună în minte, dar o alungă. Blocă emoţia şi replica, aşa cum făcuse din primul moment când acele cuvinte căpătaseră sens pentru el. Nu contase cine erau părinţii lui. Ba chiar era recunoscător pentru acele tachinări, deoarece tocmai acestea îi oferiseră un impuls să se afirme. Muncise neobosit ca să ridice un imperiu care să-i ofere avere şi influenţă şi pentru a avea mai mult decât orice poseda familia lui. Ura pe care o purta rudelor lui îl inspirase.

Apoi venise Peter şi totul se schimbase. Încă îl putea vedea pe fratele lui vitreg stând pe treptele casei lui din Charlotte Square. Un tânăr înalt, deşirat, încă necopt, dar care arăta ce fel de bărbat aveau să ajungă. Peter stătea cocoşat pentru a se apăra de vântul care bătea dinspre castelul Edinburgh, în contrast cu cerul albastru de toamnă.

— Dumnezeule, ce frig e în ţara asta!

Fratele lui intrase direct, fără invitaţie. Vorbise în rusă şi îl îmbrăţişase pe Lucas, care nu spunea nimic. Foarte puţine lucruri aveau puterea să-l surprindă, însă Peter reuşise asta din primele cinci secunde.

— Ţi-am scris! zisese Peter entuziasmat.

— Ştiu, îi spusese Lucas. Nu ţi-am răspuns.

Dar nu avusese cum să-i reziste lui Peter, care ascundea o hotărâre de oţel în spatele spiritului său neînfrânt, care îi amintise de un căţeluş. Lucas recunoscuse hotărârea, pentru că şi el o avea, şi nu putuse respinge afecţiunea fratelui său. Petrecuseră împreună două săptămâni agitate în Edinburgh. Peter se îmbătase, iar Lucas fusese nevoit să îl scoată din temniţa în care fusese închis ca să se trezească. Peter se aruncase în cercul social de petreceri, baluri şi cine. Ca prinţ rus, era foarte cunoscut. Tutorele lui Peter, un bărbat care încercase să-i însoţească pe băiat şi pe trei companioni prin Europa, insistase să participe la discuţiile şi la expoziţiile pentru care universitatea din Edinburgh era faimoasă. Peter se

strecurase afară în mijlocul unei lecturi ca să viziteze un bordel. Lucas trebuise să-l salveze şi de acolo.

După două săptămâni, Peter şi prietenii lui se îndreptaseră spre munţi.

— Trebuie să văd peştera lui Fingal! exclamase el. E aşa de sălbatică şi de romantică!

Îi scrisese după călătoria cu barca spre insula Staffa, descriindu-i frumuseţea şi spunându-i lui Lucas că urmau să viziteze Ardnamurchan în drumul lor spre sud. Voia să vadă cel mai vestic punct al uscatului britanic.

Apoi aflase despre moartea lui. Cadavrul fusese găsit pe malul unui drum din Kilmory, un sat aflat la capătul Peninsulei Ardnamurchan. Cu o seară înainte, el şi prietenii lui luaseră cina la castelul Kilmory, cu ducele de Forres şi cu familia lui. După asta, Peter se pare că se întorsese la hanul Kilmory, iar mai târziu ieşise singur. Nimeni nu ştia de ce sau cu cine se întâlnise, însă corpul lui fusese găsit în dimineaţa următoare. Fusese bătut şi jefuit. Furtul şi crima erau neobişnuite în munţi, în ciuda zonei sălbatice şi a reputaţiei oamenilor de acolo. Însă acest lucru nu îl consolase pe Lucas, care îşi pierduse fratele vitreg pe care abia avusese ocazia să îl cunoască.

Zgomotul buştenilor din şemineu îl readuse în prezent – îşi dădu seama că Jack vorbea. Îşi suprimă durerea şi furia şi încercă să-l asculte.

— Lucas, chiar cred că Lord Sidmouth te foloseşte pentru propriile scopuri, zise Jack precaut. Avea în ochi ceva ce semăna cu mila. Se foloseşte de suferinţa ta ca să te manipuleze.

Lucas clătină din cap cu încăpăţânare.

— Eu m-am oferit să-l ajut pe Sidmouth în schimbul informaţiilor şi al resurselor.

După moartea lui Peter, secretarul de stat trimisese oameni din Londra ca să-l găsească pe ucigaş, dar aceştia nu ajunseră la nicio concluzie. Lord Sidmouth era convins că acest caz avea legătură cu comerţul ilegal din distileriile de whisky care avea loc peste tot în munţi. Părerea lui era că Peter dăduse din greşeală peste o faimoasă bandă de

traficanţi în Kilmory şi fusese ucis ca să nu spună nimic. Nu avea niciun motiv să pună la îndoială vorbele secretarului de stat şi îşi dorea cu ardoare să se răzbune pe banda de ticăloşi care îi luaseră viaţa lui Peter.

— Ştiu că e puţin probabil, dar aş putea să descopăr ceva ce proştii ăia din Londra nu au reuşit. Dacă responsabilii pentru moartea lui Peter sunt contrabandiştii de whisky, atunci am şanse mai mari decât oamenii lui Sidmouth să aflu ceva, iar ca să fac asta, nu pot să merg la Kilmory şi să deschid direct subiectul.

Îşi fixă privirea asupra focului. Ardea încet, umplând camera cu căldură şi lumină. Cu toate astea, Lucas se simţea rece pe interior.

Nu-şi amintea când îi fusese cald ultima oară. Nu-şi amintea dacă îi fusese vreodată cald pe interior, acolo unde contează.

Era fiul ilegitim al unui lord scoţian şi al unei prinţese rusoaice, produsul unei nopţi de pasiune din tinereţe, când tatăl lui călătorise în Rusia. Naşterea lui scandalizase societatea rusă şi o umilise pe mama lui. Peste cinci ani, aceasta încheiase o căsătorie nefericită între dinastii, cu un bărbat care era pregătit să-i treacă cu vederea reputaţia pătată deoarece era atras de zestrea ei.

Lucas se dusese să stea cu mama lui când aceasta se căsătorise, dar nu fusese bine-venit în casa tatălui său vitreg, conştient de diferenţa dintre el şi ceilalţi copii. Bunicul lui îi ceruse ţarinei Ecaterina să îl numească fiu legitim, dar asta doar înrăutăţise situaţia. Verii şi tatăl lui vitreg încă îi spuneau că era un bastard. Mama lui încă avea suferinţă şi umilinţă în ochi când îl privea. Peter fusese singurul care nu ştia despre umbra aruncată de existenţa lui Lucas. Era numai un copil deschis, plin de încredere şi de afecţiune.

Viaţa fratelui său mai mic fusese distrusă de un străin pe un tărâm străin. Frigul îl cuprinse din nou şi, odată cu el, o hotărâre fermă de a descoperi adevărul.

— Peter merită dreptate, repetă el. Nu pot să renunţ la asta, Jack! Era singura familie pe care o mai aveam.

— Ba nu, îl corectă Jack. Nu-ţi mai plânge de milă! Cum rămâne cu mătuşa ta?

Lucas zâmbi reticent.

— Da, ai dreptate.

Sora tatălui său era o forţă a naturii. Intrase în viaţa lui când el trăia pe străzile dure din Edinburgh. Chiar dacă îi spusese să-l lase în pace, ea refuzase să-l abandoneze. Lucas fusese un tânăr nerecunoscător, mâncat de amărăciunea adusă de familia tatălui său, dar femeia îi alungase resentimentele. Îl obligase să se ridice din mocirlă, iar pentru asta o iubea foarte mult. Era singura femeie pe care o iubise, singura pe care se putea imagina iubind-o.

În cameră se lăsă tăcerea.

— Niciodată nu vorbeşti despre tatăl tău, zise Jack după o clipă.

Lucas ridică din umeri. Simţi disconfort. Simţi cum tensiunea i se aduna din nou în zona umerilor.

— Nu e nimic de spus despre el.

— Ţi-a lăsat proprietatea de la Black Strath, zise Jack. Asta probabil contează.

Pentru Lucas acest lucru nu conta deloc. Simţea cum furia şi ura se învolburau în el. În acea perioadă, era furios tot timpul: furios că Peter murise, furios că nimeni nu fusese tras la răspundere pentru asta, furios că nimănui nu părea să-i pese. Jack avea dreptate. Ştia că Lord Sidmouth îl folosea. Sidmouth voia să pună capăt bandelor de contrabandişti de whisky pe care ofiţerii lui nu reuşeau să le prindă. Voia ca membrii acestora să fie identificaţi şi închişi. Moartea lui Peter fusese un mijloc convenabil prin care să-i ceară ajutorul lui Lucas. Dar asta nu conta atât timp cât amândoi obţineau ce voiau.

— Mereu m-am întrebat de ce mama ta a aşteptat atât de mult ca să-ţi spună despre moştenirea ta, zise Jack. Tatăl tău a murit când erai foarte mic.

— Cred că i-a fost teamă, zise Lucas încet.

Încă îşi amintea strângerea degetelor mamei lui reci şi umede şi vedea disperarea din ochii ei.

„Nu-ţi învinovăţi tatăl! A fost un bărbat bun. L-am iubit.”

Însă Lucas îl învinovăţea pe Niall Sutherland. Niciodată nu uitase că tatăl lui îi abandonase mama din laşitate şi slăbiciune. Relaţia lor rămăsese secretă, iar sarcina ei fusese descoperită la câteva luni după ce plecase Sutherland. Deşi prinţesa Irina îi scrisese ca să-l înştiinţeze, bărbatul nu se mai întorsese niciodată în Rusia. Lucas nu simţea decât dispreţ pentru el pentru că o condamnase pe Irina la umilinţa şi stigmatul de a naşte un copil ilegitim, iar pe el la tachinările nesfârşite şi glumele care veneau odată cu statutul de bastard. Dacă era ceva pentru care să-i fie recunoscător tatălui său, acest lucru era impulsul pe care i-l dăduse de a fi opusul lui: dur, nemilos şi puternic.

Jack îl privi. Lucas luă o gură de brandy. Avea un gust amar. Puse brusc paharul jos.

— Era nefericită, zise el. Cred că îi era teamă că o s-o părăsesc şi o să merg în Scoţia pentru a-mi revendica moştenirea. Chiar şi când eram copil eram încăpăţânat. Bărbatul zâmbi trist. Evident, se înşela. Nu aş fi părăsit-o niciodată.

— Dar ai plecat când a murit, spuse Jack.

— Atunci nu mai era nimic care să mă ţină în Rusia.

Lucas traversă încăperea spre şemineu şi puse câţiva buşteni pe foc. Se auzi un sfârâit şi flacăra se mări.

— Tatăl meu vitreg m-a biciuit şi m-a dat afară din casă în ziua în care ea a murit.

Îşi menţinu tonul calm, dar în mintea lui încă simţea muşcătura biciului prin materialul subţire al cămăşii, auzind zgomotul când aceasta se rupsese şi simţise durerea de pe spate. Simţi un nod în piept când îşi aminti groaza ce îl cuprinsese când biciul i se înfăşurase în jurul gâtului, sufocându-l. Se dusese în Scoţia doar ca să descopere că administratorii domeniului tatălui său nu erau impresionaţi de un băiat de 15 ani care nu avea nicio dovadă prin care să-şi demonstreze descendenţa.

Bărbatul clătină din cap, ca să alunge amintirile trecutului. Mătuşa lui se asigurase că avea să îşi primească

domeniul, dar nu era stăpân acolo. Închiriase Black Strath din clipa în care obţinuse moştenirea. El era interesat de afacere, nu de pământ.

— Peter te venera, zise Jack. E evident că tatăl lui nu a putut să-i otrăvească mintea împotriva ta.

Lucas zâmbi reticent.

— Peter era foarte iubitor. Semăna cu mama noastră.

Jack încuviinţă.

— Înţeleg. Apoi adăugă: Adică înţeleg că simţi nevoia să-l aduci pe ucigaşul lui în faţa justiţiei. Oftă adânc. Apropo, o să fii un servitor sărac impresionant.

— Nu ştiu ce vrei să spui, zise Lucas. Pot să lucrez din greu.

— Nu-ţi place să primeşti ordine, spuse Jack, terminându-şi băutura din pahar. Eşti obişnuit să le dai.

— Nu crezi că mă potrivesc descrierii? Lucas se ridică şi arătă spre ziarul împăturit pe masa din faţa lor. Citi cu voce tare: Se caută servitor la castelul Kilmory. Trebuie să fie harnic, de încredere, bine instruit şi respectuos.

— Eşti un mare eşec aproape în toate privinţele, zise Jack.

Lucas râse.

— Atunci nu o să-ţi cer să-mi scrii recomandarea.

Ridică una din cărţile de joc, întorcând-o între degete.

— Spune-mi mai multe despre casă, îi ceru el. Ca să fiu pregătit.

— Nu am fost niciodată la Kilmory, spuse Jack, dar am înţeles că e un castel din secolul al XIV-lea, fără încălzire bună, deci probabil e foarte incomod. Însă ducele aşa preferă. Ridică din umeri. Mereu face ce vrea.

— Sunt membri ai familiei care locuiesc cu ducele la Kilmory? întrebă Lucas.

Ştia că o parte din clanul MacMorlan fusese acolo când Peter murise. Asta îi spusese Sidmouth.

— În momentul de faţă, casa e plină, zise Jack, numărând pe degete. O să te împiedici de ei peste tot. Angus şi Gertrude acum locuiesc acolo. Mai sunt groaznicul frate mai mare al lui Mairi, marchizul de Semple, şi soţia lui

şi mai groaznică. E moştenitorul titlului şi e plin de el. Cred că şi fiica lor, Allegra, stă cu ei.

Lucas zâmbi.

— Şi eu ar trebui să-i servesc pe oamenii ăştia?

— E alegerea ta, zise Jack fără pic de înţelegere.

— Hm… Cine mai e acolo?

— Lachlan, rânji Jack. Fratele mai mic, un inutil. L-a părăsit soţia acum câteva luni, iar el s-a apucat de băut.

— Asta nu e niciodată o soluţie bună. Ridică paharul într-un toast ironic. Mai e cineva?

— Nu. Ba da. Christina, fiica cea mai mare. Se încruntă uşor. Mereu uităm de Christina.

— De ce? întrebă Lucas.

— Pentru că… e uşor de trecut cu vederea, zise el după o clipă şi păru ruşinat. Christina e sora modestă, necăsătorită. Nimeni nu o observă.

Lui Lucas i se păru greu să creadă asta din moment ce Lucy şi sora ei, Mairi MacMorlan, soţia lui Jack, erau incredibil de frumoase, nişte diamante de calitate. Simţi un fior straniu, de milă protectoare faţă de insipida Lady Christina, fiica necăsătorită a ducelui, care trăia în umbra lor.

Lăsă cartea de joc să-i alunece printre degete, iar aceasta alunecă pe jos, ajungând pe covor.

La uşă se auzi o bătaie discretă şi Duncan Liddell, administratorul lui Lucas, îşi băgă capul înăuntru.

— Masa patru, zise Duncan. Lord Ainsley. Nu poate să-şi plătească datoriile. Sau nu vrea. Nu sunt sigur care variantă e adevărată.

Administratorul nu era un bărbat vorbăreţ.

Lucas încuviinţă şi se ridică. Se întâmpla uneori ca fiii nobililor să bea prea mult şi să aibă impresia că li se cuvenea să joace gratuit. De obicei, câteva cuvinte discrete şoptite la urechea domnului rezolvau problema.

— Te las să te ocupi de asta, spuse Jack. Bărbatul se ridică şi dădu mâna cu Lucas. Mult noroc! Sper că o să descoperi adevărul. Nu-mi pasă ce se întâmplă cu restul, zise el, dar nu o răni pe Christina, altfel o să am probleme

cu Mairi!

Lucas zâmbi.

— Ştiu că soţia ta e temperamentală. Nu aş vrea să mă pun rău cu ea. Ai cuvântul meu, Jack! Nu am nicio problemă cu altcineva din clanul Forres. Nu cred că o să am de-a face cu ei. Nu vreau decât să mă infiltrez în grupul de contrabandişti şi să aflu ce s-a întâmplat de fapt cu Peter.

Lucas îl urmă pe Duncan în salon şi se uită la cartea de joc care se afla sub masă. Se aplecă să o ridice. Era un valet de caro. Îl aşeză deasupra pachetului. Păru un gest potrivit pentru fiul bastard al unui lord şi al unei prinţese care îşi făcuse singur averea şi era dur ca un diamant.

Capitolul 1

Ardnamurchan, Highland, mai 1817

Lucas nu trebuia să moară aşa, legat la ochi, la mâini, în genunchi în peştera contrabandiştilor, cu mirosul înţepător de peşte putrezit în nări şi strigătul mării în urechi, care se lovea de pietre la sute de metri dedesubt.

La un moment dat, se plimba pe stânci seara, la apus, ca să facă mişcare după o călătorie interminabilă din Edinburgh, iar în următorul moment avusese loc acest coşmar al ambuscadei şi al capturării. Auzise că munţii erau foarte plăcuţi în mai, dar se înşelase. Nu erau locul potrivit în care să te afli când aveai un cuţit la gât.

Fusese neglijent. Gândul îl înfurie. Se gândi că Lord Sidmouth ar fi fost mândru de el, se gândi el cu cruzime. Spionul lui fusese prins chiar de bărbaţii pe care îi investiga. Dar fusese obosit, iar ultimul lucru la care se aştepta era să dea peste contrabandiştii de whisky care îşi mutau marfa. Se întrebă dacă aşa murise Peter. Se întrebă dacă şi fratele lui văzuse ceva ce nu trebuise, dacă dăduse peste o situaţie pe care nu o putuse controla. Ce ironic ar fi fost dacă ar fi descoperit adevărul aşa de repede, aşa de

uşor, ca apoi să nu mai trăiască destul cât să demonstreze asta.

Contrabandiştii se certau. Accentele lor scoţiene erau atât de puternice, încât lui Lucas îi fu greu să-i înţeleagă pe unii dintre ei, dar firul conversaţiei nu era greu de urmărit.

— Eu zic să-l aruncăm de pe stânci fără să punem întrebări.

— Eu spun să-i dăm drumul. Nu a văzut nimic…

— E prea periculos. Ar putea fi spion. Eu zic să moară.

— Iar eu zic să o aşteptăm pe doamnă. O să ştie ce să facă.

Urmă o pauză scurtă, încărcată de furie.

— Ţi-am spus să nu o chemi! Primul bărbat înjură. La naiba, ştii ce o să spună!

— Nu îi place vărsarea inutilă de sânge, zise al doilea bărbat, părând a cita pe cineva.

Lucas se întrebă dacă vărsarea sângelui lui avea să fie considerată necesară. Nu spuse nimic. Îi era frig, era ud, obosit şi înfometat.

Cine era femeia? Vreo ticăloasă la fel de brutală ca meseria ei?

Sidmouth îi povestise despre comerţul ilegal de whisky din munţi. Guvernul de la Londra ceruse ca fiecare persoană din zonă care distila whisky să plătească taxă pentru asta. Oamenii refuzaseră, iar guvernul trimisese ofiţeri să-i vâneze pe contrabandişti. Mai mult ca sigur din acest motiv îl suspectau că ar fi fost spion. Ceea ce era. Unul foarte incompetent.

„La naiba!”

Lucas îşi aminti de whisky-ul pe care îl gustase pe străzile lăturalnice din Edinburgh. În galeză îi spuneau Uisge Beatha, apa vieţii, dar lui i se păruse mai aspru decât spatele unui bursuc.

O briză de aer sărat tăie aerul stătut din peşteră, iar contrabandiştii tăcură. Era o tăcere circumspectă. Lucas simţi cum i se ridică părul de pe ceafă şi cum i se face pielea de găină. Îşi dădu seama şi că îşi ţinea respiraţia.

Se simţi o pală de aer când trecu cineva pe lângă el.

Doamna. Ajunsese. Lucas nu auzi paşi şi nu putea vedea nimic, deoarece era legat la ochi. Materialul era gros şi aspru. Era învăluit în întuneric. Cu toate astea, îi putea simţi prezenţa. Era aproape.

Încercă să se ridice în picioare, dar imediat unul din contrabandişti îşi puse mâna pe umărul lui, forţându-l să îngenuncheze din nou.

— Bună seară, doamnă.

Tonul bărbaţilor se schimbase. În salutul lor se auziră respect şi o notă de precauţie. Lucas îşi dădu seama că erau cu garda sus. Nu puteau anticipa reacţiile femeii, iar speranţa lui se afla tocmai în nesiguranţa lor. Dintr-odată, se afla la limita dintre viaţă şi moarte.

— Domnilor.

Inima lui Lucas bătea cu putere. Toate simţurile lui erau ascuţite. Un singur cuvânt din partea ei, iar el putea să moară. Un cuţit între coaste, rapid şi letal. Se luptă cu frica sufocantă care îi apăsa mintea. Nu avea pentru ce să trăiască, dar nici nu voia să moară.

Simţi că femeia era aproape de el. Putea auzi foşnetul unui material care părea scump şi de calitate, precum mătasea sau catifeaua, apoi simţi parfum de albăstrele. Foarte dulce, foarte inocent. Nepotrivirea aceea aproape că îl făcu să zâmbească. Infama lideră a unei bande de renegaţi criminali mirosea ca florile de primăvară.

Cineva îl lovi puternic în coaste, şi gândul i se risipi din cauza durerii. Lucas căzu într-o parte. Toţi săriseră asupra lui ca o haită de lupi. Le simţi răutatea. Încă o lovitură şi încă una. Se mişcă, în încercarea de a le evita, oprit de mâinile legate şi de ochii acoperiţi. Era la mila lor, dar prea mândru să implore o haită de brute să îl cruţe. Poate că era o slăbiciune care avea să-l omoare, dar nu-i păsa.

— Încetaţi!

Nu fu nevoie decât de un cuvânt din partea ei ca bărbaţii să se oprească. Femeia vorbi tăios şi cu o asemenea autoritate, încât toţi se opriră. Pentru o clipă, Lucas nu se putu concentra decât asupra durerii din coaste.

Apoi, pe măsură ce începu să se domolească, inspiră adânc.

— Haide…

Femeia îl ajută să se aşeze. Spatele lui era lipit de unul din pereţii peşterii. Era umed şi rece, dar piatra solidă îl ajută să se echilibreze. Simţi că ea era între el şi bărbaţi, apărându-l, protejându-l. Fu cuprins de un val de ruşine pentru că nu se putea apăra şi o emoţie puternică faţă de ea, pe care nu o înţelese.

Tăcerea din peşteră era deplină, dar atmosfera încă mocnea cu violenţă. Lucas simţea asta în fiecare celulă a corpului său. Dar simţi în acea femeie un sentiment de neîncredere.

Frică? Nu. Nu-i era frică de bestiile acelea.

Repulsie.

Inima lui Lucas bătu cu putere. Oricât de neobişnuit ar fi fost, simţi în ea ură faţă de brutalitate.

Acum aveau sens cuvintele contrabandiştilor. Din acest motiv cei mai însetaţi de sânge nu voiau ca ea să afle de prinderea lui.

Se temeau că ea avea să-l salveze.

Lucas se simţi atât de aproape de ea, ca şi cum i-ar fi putut citi gândurile, ca şi cum i-ar fi împărtăşit emoţiile şi senzaţiile care o ghidau.

Niciodată nu mai simţise aşa ceva. Ura intimitatea sentimentului şi faptul că nu înţelegea de ce simţea aşa ceva. Cel mai mult însă îşi ura propria neputinţă.

— Îmi cer scuze, doamnă, zise unul dintre bărbaţi, care părea ruşinat ca un elev pus pe şotii, dar în spatele scuzei lui simţindu-se o doză de rebeliune.

— L-am prins pe drumul de deasupra cabanei. Ne urmărea…

— Ne spiona, zise altul.

— Trebuie să scăpăm de el!

Mai mulţi încuviinţară.

— Peste stâncă, zise primul bărbat. Acum!

— Serios? Spre deosebire de vocile celorlalţi bărbaţi, în tonul ei nu se simţi accentul scoţian. Vocea ei era joasă

şi mătăsoasă, bogată şi liniştitoare ca mierea. Chiar era o lady. Daţi-vă înapoi!

Fusta îi foşni când se mută lângă el. Lucas nu se putu ridica, deoarece fu din nou imobilizat de o cizmă mare fixată în coastele care îl dureau. Cizma apăsa din ce în ce mai tare, iar Lucas îşi ţinu respiraţia când îl lovi alt val de durere.

— Te rog să-ţi controlezi tendinţa de a fi violent!

Vocea ei părea obosită, dar presiunea cizmei se domoli.

Mâna ei se afla sub bărbia lui. Lucas îşi imagină că îi întoarse faţa spre lumină. Nu purta mănuşi. Pielea îi era mătăsoasă şi degetele delicate. Pentru o clipă, îi mângâiară faţa cu blândeţe. Lucas simţi un fior pe şira spinării, ceva ce nu părea frică. I se împotrivi. Era în joc viaţa lui, dar nu se putea gândi decât la atingerea ei.

„Revino-ţi, Lucas!”

— Ce fel de spion ar fi prins aşa de uşor?

În vocea ei se simţi o nuanţă de batjocură.

— Unul prost, răspunse unul dintre bărbaţi.

— Sau un călător nevinovat, continuă femeia.

Tonul ei era tăios. Îşi lăsă mâna jos. Lucas simţi că femeia se îndreptă.

— Nevinovat sau nu, marea e locul perfect pentru el, mormăi bărbatul, care părea să fie purtătorul de cuvânt al celorlalţi. E singurul lucru pe care putem să-l facem, doamnă!

— Prostii! Femeia părea furioasă acum. Lupta noastră nu e cu cei ca el, iar voi ştiţi asta.

— Iar tu ştii că e un pericol pentru noi. Nu avem de ales.

Bărbatul se ţinea tare, iar ceilalţi îl susţineau. Lucas mirosea încăpăţânarea, dar şi frica lor. Se simţea în aer şi pe corpurile lor nespălate, care se apropiau. Îl voiau mort.

Ştia că femeia simţea acelaşi lucru. Un pas greşit, şi amândoi ar fi avut probleme. Era neobişnuit să simtă cu o siguranţă deplină că ea era de partea lui.

— Nimeni nu o să afle, zise bărbatul. Cine o să-i ducă

dorul?

— Numai el poate să ne spună asta. Vocea ei nu trăda nicio emoţie, nimic din calcularea rapidă şi atentă pe care Lucas o simţea în spatele cuvintelor. Poate că e momentul să aflăm mai multe despre el. Mâna ei îl atinse pe Lucas pe braţ, avertizându-l, cu toate că tonul ei avu din nou o nuanţă de batjocură. Cum te cheamă, frumosule?

— Lucas, răspunse el.

Ştia că, în ce privea replicile, a lui era departe de a fi sclipitoare.

Unul dintre bărbaţi râse.

— Am putea să-i stricăm faţa asta frumoasă. I-am da o lecţie.

— Să nu îndrăzneşti! zise femeia. Vocea ei era relaxată. Am nevoie de ceva drăguţ la care să mă uit când vin aici.

Cuvintele ei erau indiferente, ca şi cum el n-ar fi contat deloc. Lui Lucas nu-i plăcea să fie tratat aşa, dar îşi dădu seama că era inteligentă. Îl făcu să pară neimportant, ca şi cum n-ar fi fost o ameninţare.

— Care e celălalt nume al tău? întrebă ea.

— Lucas Ross, doamnă, zise el. La dispoziţia dumneavoastră.

Era numai pe jumătate o minciună.

— Cuvintele îţi sunt la fel de frumoase ca înfăţişarea. Ce cauţi în Kilmory, Lucas Ross?

— Îmi caut un loc de muncă, zise Lucas. La castel. Ca servitor. Am venit din Edinburgh.

— Ce maniere preţioase de oraş! zise unul dintre contrabandişti, nefiind un compliment.

— Vreau să fiu majordom într-o zi, spuse Lucas.

— Să sperăm că o să trăieşti destul cât să-ţi îndeplineşti dorinţa. Vocea femeii era seacă. Unde stai?

— La hanul din sat. Am închiriat o cameră şi am comandat cina. Proprietarul o să observe dacă nu mă întorc.

— Tom Meardle nu o să ne facă probleme, zise alt contrabandist. Cel mai probabil o să ne ajute şi o să scape

de bunurile tale. De unde crezi că-şi ia whisky-ul, amice?

Ceilalţi râseră. Se apropiau din nou, însetaţi de sânge. Lucas ştia că nu-i convinsese să-l lase să trăiască. Nu avea nicio soţie iubitoare care să-i ducă dorul, nici părinţi sau rude. Ar fi trebuit să inventeze câţiva oameni şi să spună o poveste emoţionantă despre faptul că toţi depindeau de el. Buzele i se răsuciră într-o parodie amară a unui zâmbet.

— Ne irosim timpul.

Unul dintre bărbaţi îl ridică în picioare.

— Stai! zise femeia din nou pe un ton autoritar. Te grăbeşti prea mult, prietene! Alt cadavru aduce din nou pe ofiţeri mai repede decât mirosul de turbă. Ai uitat că au trecut numai şase luni de la ultima vizită?

Alt cadavru…

Lucas simţi cum i se răci sângele. Femeia se referea la Peter.

Atmosfera deveni tensionată. Lucas aşteptă cu muşchii încordaţi. Auzi mişcarea bărbaţilor din jurul lui.

— Treaba aia nu a avut legătură cu noi, zise liderul sfidător. Nu ştim nimic despre asta.

— Fie că a fost vina voastră sau nu, două cadavre atrag atenţie nedorită, zise femeia. M-aţi înţeles? În plus, dacă domnul Ross a vorbit deja pentru postul de la castel, prea mulţi oameni ştiu cine e. Nu putem să ne asumăm riscul.

— La naiba! Bărbatul îşi pierdu răbdarea. Eu zic să moară, iar ceilalţi mă susţin. Putem să scăpăm de cadavru, ca să nu-l găsească nimeni niciodată.

— Destul!

Lucas o auzi mişcându-se, apoi zgomotul unui pistol care era încărcat, inspiraţia bărbaţilor care îngheţară pe loc. Simţi un fior de teamă. Pentru ea, nu pentru el. Era absurd, dar legătura dintre ei părea şi mai puternică.

— Sunteţi nişte proşti periculoşi, zise ea. Femeia vorbea în continuare încet, dar ferm. Chiar vreţi să vă asumaţi riscul ăsta? Vreţi să renunţaţi la toate profiturile din cauza unui orăşean amărât care s-a pierdut prin munţi? Gândiţi-vă bine, prieteni, înainte să fie prea târziu!

Din nou, Lucas se trezi ţinându-şi respiraţia. Violenţa dădea naştere la violenţă, iar ea îşi asuma un risc ca să-i salveze viaţa. Erau cel puţin patru bărbaţi. Puteau să o doboare foarte uşor. Un glonţ era tot ce stătea între el şi moarte.

Timpul trecea, iar el simţea fiecare secundă.

Apoi totul se schimbă. Lucas simţi acest lucru prima oară în mişcarea neliniştită şi în agitaţia picioarelor contrabandiştilor, apoi în cuvintele bombănite pe care nu le înţelese şi în tensiunea risipită. Banii. Banii şi demonstraţia de forţă îi făcuseră să se răzgândească.

— Are dreptate, zise unul dintre bărbaţi. Gândiţi-vă cât am câştigat cu ultimele butoaie. Nu vrem ca perceptorii să vină din nou pe aici…

Bărbaţii mormăiră, încuviinţând resemnaţi. Unul oftă, ca şi cum ar fi fost foarte dezamăgit de negarea dreptului său de a pune în practică o moarte violentă.

Lucas se simţi uşurat. Picioarele îi tremurau. Dacă l-ar fi obligat să meargă, nu ar fi trebuit să se prefacă slăbit. Simţi şi uşurarea femeii, deşi aceasta o mască bine.

— Ia-l de aici!

Vocea ei îi spuse lui Lucas că femeia se îndepărtase, ca şi bărbaţii care deja capitulaseră.

— Milady, începu liderul, care se gândea la altă strategie. Apoi se corectă: Doamnă…

— Da? Vocea ei era relaxată şi rece. Dacă încă ai dubii legate de clemenţa mea, atunci consolează-te cu gândul că ştim exact unde să îl găsim dacă este destul de prost încât să spună ceva despre seara asta. Se întoarse înapoi spre Lucas: Să nu te prind că spui ceva după ce bei, domnule Ross! Şi să nu-ţi treacă prin cap să te duci la autorităţi. Ai părea cel mai mare prost dacă le-ai zice o asemenea poveste trasă de păr. Sfatul meu e să renunţi la locul de muncă de la castel, să te grăbeşti înapoi acasă la Edinburgh şi să uiţi de noi toţi.

— Da, doamnă, zise Lucas din nou.

Îi simţi iar parfumul de albăstrele, care îi tulbură simţurile.

Nu avea cum s-o uite. Îşi forţă corpul să nu se întărească din cauza excitării. Dumnezeule! Cine era femeia care îi putea face asta când nici măcar nu putea s-o vadă?

— Du-l de aici! repetă ea.

Tonul ei fu autoritar, iar de data asta nimeni nu mai comentă.

Bărbaţii îl cărară, mai mult târându-l în timp ce Lucas se împletici spre gura peşterii. Afară era noapte, întunericul apăsându-i ochii. Aerul rece fu ca o lovitură peste faţă, proaspăt şi tăios cu împunsătura mării. Sunetul valurilor fu dintr-odată puternic, încingând stâncile de mai jos. Simţi că era foarte aproape de marginea unei stânci.

— Dezlegaţi-i mâinile!

Femeia nu avea de gând să rişte ca bărbaţii să-l arunce în apă când ea se întorcea cu spatele. Lucas ştia asta, la fel ca şi oamenii ei.

Cineva se chinui să-l dezlege, blestemând în tot acest timp pentru că nu vedea ce făcea. Era liber. Îşi mişcă mâinile, simţind durerea şi sângele începând să circule.

— Ţine minte ce ţi-am spus! zise ea.

— Mulţumesc, doamnă! spuse Lucas.

Îi căzu pânza de pe ochi.

Îi luă puţin timp pentru a se obişnui cu întunericul. În acea seară nu se vedea luna, iar lumina stelelor era slabă şi pală, o simplă strălucire pe mare. Lucas privi în jos şi simţi un fior de teamă. Era la o jumătate de metru de marginea stâncii. Pietrele îi alunecau sub cizme. Pentru o secundă, se simţi ameţit. Îşi reprimă reacţia de panică pentru a se da în spate şi a-şi găsi echilibrul. Se forţă să nu se mişte, respirând încet şi fixându-şi privirea pe orizontul întunecat până când lumea din jurul lui se opri.

Contrabandiştii de whisky dispărură, topindu-se în umbre la fel de tăcut şi de rapid cum apăruseră.

Poate că încă îl supravegheau. Ştia că singurul lucru pe care îl putea face era să se întoarcă la han şi să se poarte ca orice alt bărbat după ce abia supravieţuise. Asta însemna probabil să se îmbete cu un whisky prost. Şi să-şi

amintească să nu spună nimic despre ce i se întâmplase.

Se întoarse cu spatele la mare şi începu să se urce pe stâncă. Era un drum greu. Tulpinile aspre de iarbă-neagră îi înţepau palmele. Pietrişul îi aluneca sub picioare. Îi luă cam zece minute să ajungă la drumul din vârf, de unde o luă spre sat. Îi era frig, era ud şi plin de vânătâi, dar extrem de recunoscător să fie în viaţă. Aerul părea mai dulce, lumina şi umbrele mai clare, sunetul bufniţei, mult mai intens. Până şi durerea persistentă din coaste era bine-venită, ca semn al faptului că trăia.

Abia când ajunse la marginea satului, după ce trecu de biserica aflată dincolo de zidul acoperit de muşchi, acele instincte care greşiseră mai devreme se treziră la viaţă şi îi spuseră că nu era singur.

Se opri la umbra tisei din curtea bisericii şi aşteptă. I se făcu pielea de găină.

Ea era acolo. Putea s-o simtă.

Peste o secundă, simţi atingerea rece a unui pistol pe gât.

— Ţine minte ce ţi-am spus! Întoarce-te în Edinburgh, orăşene! Nu e nimic pentru tine aici.

Şoapta ei fu aprigă.

Lucas făcu singurul lucru la care era sigur că ea nu se aştepta. Se întoarse cu faţa spre ea şi o prinse de mână atât de puternic, încât femeia icni şi scăpă pistolul la picioarele lui. Bărbatul îl împinse într-o parte, în timp ce o lipi de el. Întunericul era atât de intens, încât nu îi putea vedea faţa, dar îi auzea respiraţia sacadată şi simţea mişcarea sânilor lipiţi de pieptul lui.

I se păru incredibil să o ţină în braţe pe femeia care îi salvase viaţa. Sângele îi luă foc în vene, excitându-l imediat. Tot ce se întâmplase în acea seară între ei se transformă într-o explozie de dorinţă.

Lucas ridică o mână ca să îi dea la o parte gluga pelerinei de catifea. Materialul era aspru, iar fricţiunea delicioasă. Descoperit, părul păru închis la culoare în lumina slabă a lunii, o cascadă mătăsoasă de satin care i se revărsă peste degete. Îşi plimbă degetul mare peste linia

maxilarului ei, ridicându-i bărbia pentru ca buzele ei să le întâlnească pe ale lui.

Ea scoase un sunet şocat, iar corpul lui Lucas se întări şi mai mult, apoi buzele ei se despărţiră sub presiunea insistentă a buzelor lui. La început răspunsul ei fu ezitant, apoi dulce, pasional, cu o lipsă de falsitate care îl tulbură. Corpul ei se relaxă şi se lăsă pradă lui, iar sărutul se îndreptă spre un cu totul alt tărâm, al căldurii şi al nevoii. Ce se întâmpla era nou şi periculos de seducător. Lucas întotdeauna se stăpânise, dar acum simţea pericolul de a-şi pierde controlul cu totul.

Sub degete putea simţi delicateţea şi puterea trăsăturilor desăvârşite ale feţei şi ale gâtului ei, iar când îşi coborî mâna spre baza gâtului, pulsul îi bătea frenetic sub atingerea lui. Îşi dădu seama că habar nu avea cum arăta, câţi ani avea sau orice altceva despre ea. Era posibil să sărute o femeie destul de bătrână cât să-i fie bunică, însă în acel moment nu era sigur că îi păsa. Faptul că o sărutase fusese cea mai explozivă experienţă pe care o cunoscuse vreodată.

Îşi lipi buzele de linia gâtului ei şi apoi de curbura umărului, dându-i la o parte pelerina şi straturile subţiri de mătase ca să poată trasa linia claviculei cu limba. Femeia gemu, după care el simţi cum genunchii ei se înmuiară şi o trase în jos, unde iarba-neagră le oferea un pat moale. Acolo o sărută din nou, profund, de data astea sărutul fiind lent. Sărut care opri timpul în loc. Nu era conştient decât de amestecul limbii ei cu al lui, de căldura corpului ei, de delicateţea pielii sub degetele lui.

Deasupra, stelele se învârteau, iar luna se ridicase şi mai sus, dar era prea slabă ca să alunge umbrele. Lui Lucas nu-i păsa că nu putea să o vadă pe ea, singurul lucru real pentru el. O creatură din argint viu şi întuneric.

Mâna îi alunecă sub corsaj şi simţi forma sânului gol, cald, lipit de palma lui. Ea se arcui, împingându-se în mâna lui. Reacţia îi făcu mădularul să se întărească dureros de mult. Îşi frecă degetul de sfârcul ei şi îi auzi geamătul. Mătasea şi dantela corsajului ei păreau apretate şi scumpe,

dar pielea ei părea şi mai scumpă, mătăsoasă şi delicată la atingere, corpul ei fiind un paradis senzual în care se putea pierde.

Ceasul bisericii bătu ora cu putere, cele zece lovituri lungi vibrând prin el şi întrerupând momentul. Lucas o simţi încordându-se în braţele lui, apoi ea se ridică şi îşi trase pelerina.

— Stai! zise Lucas, apoi o prinse de mână.

O simţea tremurând, iar senzaţia vulnerabilităţii ei şi nevoia îl îndemnau să o strângă din nou în braţe şi să termine ce începuseră. Simţurile lui era îmbătate de gustul şi atingerea ei. Nu voia să-i dea drumul.

— Nu ţi-am mulţumit pentru că mi-ai salvat viaţa, zise el.

Ea făcu o pauză.

— Cred că ai făcut mai mult decât să-mi mulţumeşti.

Tonul ei era sec. Îşi recăpătase controlul. Vocea ei nu trăda nimic.

— Când o să te văd din nou? întrebă Lucas.

— Nu o s-o faci, răspunse ea amuzată. Noapte bună, domnule Ross!

Pentru o clipă, ea fu o umbră întunecată şi apoi dispăru. Noaptea era din nou goală şi neclintită. Lucas se rezemă de zidul curţii bisericii şi aşteptă ca durerea aproape intolerabilă din corpul lui să se diminueze. Fusese şocant de aproape să facă dragoste cu o femeie pe care nu o cunoştea şi nu o văzuse niciodată. Simplul gând îi făcu trupul să se întărească din nou. În ritmul ăsta, drumul spre han avea să fie lung şi incomod, dar nu putea regreta asta. Ce noapte specială!

După zece minute, Lucas era înapoi pe uliţa principală a satului şi intra în hanul Kilmory. Proprietarul îi aruncă o privire curioasă. Lucas se întrebă cum arăta cu hainele murdare şi rupte. Avea şi semne pe încheieturi, lăsate de funie. Contrabandiştii nu fuseseră delicaţi.

— Ceva de băut, domnule? Vorba proprietarului era blândă, dar privirea lui părea tăioasă. Te-ai pierdut în timpul plimbării de seară?

Lucas încuviinţă, aşezându-se pe un scaun de lemn din colţ, lângă foc. Coastele lovite protestară din cauza lipsei de confort, dar nu credea că erau rupte. Nu putea să consulte un doctor şi, cum se dădea un simplu servitor, oricum nu-şi putea permite unul. Pur şi simplu trebuia să aştepte ca vânătăile să treacă.

În buzunar avea pistolul. Ca o versiune fatală a Cenuşăresei, femeia misterioasă îl lăsase în urmă când plecase, ceea ce sugerase că nu îşi controla emoţiile atât de bine pe cât voia să pară. Asta îi dădu satisfacţie lui Lucas. Se hotărî să se uite la pistol mai târziu, în intimitatea camerei.

Privi pe furiş prin cârciumă. Era aproape plină. Trei bărbaţi jucau cribbage în colţul opus, aplecaţi peste masă şi prinşi de joc. Nimeni nu se uita la el sau cel puţin aşa părea. Dar avea să se afle despre bărbatul din Edinburgh care venise să lucreze la castel şi, accidental, avusese de-a face cu grupul de contrabandişti. Comunităţile mici erau apropiate şi loiale. Toată lumea ştia despre distilarea de whisky.

Proprietarul îi împinse un pahar pe masă. Avea gust de fum şi de turbă, destul de puternic cât să îl înece. Lucas observă sclipirea de amuzament din ochii bărbatului. Poate că îl credea un englez care nu ţinea la băutură. Sau accentul lui îl trăda că era din sud. Cei din munţi şi compatrioţii lor de la sud nu se înţelegeau. Adevărul era că Lucas era o combinaţie de rase şi un amestec de limbi. Mama lui fusese o femeie educată, care îl învăţase franceză şi engleză. Când fusese aruncat din palatul tatălui său vitreg şi venise în Scoţia pentru moştenirea lui, adoptase repede accentul străzilor, ca să nu iasă în evidenţă. Când începuse să obţină profit cu afacerea lui şi îşi strânsese prima avere, renunţase la străzi şi adoptase din nou engleza perfectă a copilăriei.

Rămase tăcut, gândindu-se în timp ce zgomotul cârciumii îl învăluia. Se obişnui cu gustul de whisky şi simţi cum o letargie plăcută alunecă prin el. Contrar primei impresii, whisky-ul avea un gust delicios, cald şi profund

odată ce se obişnui cu faptul că era destul de puternic. Distileria Kilmory cu siguranţă era valoroasă.

Îşi sprijini un cot pe masă, privind lichidul de un auriu profund. Acesta se învârtea ca magia unei vrăjitoare. Tocmai asta era calitatea acestei băuturi, îşi spuse. Te ajuta să uiţi, îţi uşura drumul prin tot felul de amintiri crude şi alina durerea trecutului. Dar în acea seară, în Kilmory, simţise umbra trecutului apăsându-l pe umeri. Aici murise Peter. Stătuse cu prietenii lui chiar în acest han, luase cina la castel şi se plimbase pe aceleaşi stânci.

Lucas se gândi la grupul de contrabandişti de whisky. Îi auzise pe bărbaţi negând că ar fi fost implicaţi în moartea lui Peter, dar nu crezuse niciun cuvânt. L-ar fi ucis şi pe el rapid dacă femeia nu i-ar fi salvat viaţa.

Ştia însă că, pentru a afla adevărul, trebuia s-o găsească pe femeia pe care o întâlnise în acea seară. Nu ar fi putut niciodată să-i identifice pe membrii bandei, dar în privinţa ei lucrurile stăteau altfel. Putea s-o găsească, iar ea avea să-l ducă la ceilalţi. Apoi putea să-i trădeze şi să-i spună lui Sidmouth cine erau.

Se gândi la ce aflase despre ea. Se gândi la atingerea ei, la atingerea bogată şi senzuală a pelerinei de catifea şi la mirosul parfumului. Se gândi la sărutul ei, la căldura şi dulceaţa lui şi la senzaţia arzătoare pe care o simţise. Amintirea încă îl tulbura. Dacă ar fi fost un bărbat cu fantezii, ar fi zis că fusese dragoste la prima vedere.

Dar nu era un astfel de bărbat.

Fusese dorinţă.

Celelalte lucruri, senzaţia de intimitate, de înţelegere, erau doar o păcăleală a simţurilor. Se luptase pentru viaţa lui, iar ea îl ajutase. Fusese cuprins de uşurare şi de recunoştinţă, nimic mai mult.

I se păru că acea lady exact asta era – o aristocrată. Vorbise cu încrederea şi autoritatea unui aristocrat. Lucas auzise când unul dintre bărbaţi i se adresase cu milady, după care se corectase imediat. Nu erau foarte multe doamne prin jur. Logica îi sugeră că probabil era înrudită cu ducele de Forres şi locuia la castelul Kilmory.

Proprietarul îi aduse în sfârşit cina, o farfurie cu plăcintă din carne de oaie cu legume fierte, de care Lucas se bucură cu entuziasmul unui bărbat care tocmai înşelase moartea. În timp ce mâncă, se gândi la ce-i spusese Jack despre rudele femeii ducelui. Una era Lady Semple, soţia moştenitorului ducelui. Părea puţin probabil ca ea să fie într-o bandă de nelegiuiţi, dar poate că era fiica ei. Trebuia să afle mai multe despre Lady Allegra. Apoi era Lady Christina MacMorlan, fata bătrână care avea grijă de casă pentru tatăl ei, eclipsată de surorile mai mici şi mai frumoase. Gândul că ea ar fi fost lidera cu pistol a unei bande de infractori era şocant.

Pe de altă parte, nu exista o acoperire mai bună pentru şefa unei bande de infractori decât să fie fiica modestă a unui duce.

Dar se gândea mult prea departe. Era posibil să existe alte variante. Primul lucru pe care trebuia să-l facă era să obţină un loc de muncă la castel. Contrabandista lui îi spusese să se întoarcă în Edinburgh, dar nu avea de gând să facă asta. În ziua următoare avea să se ducă la castelul Kilmory pentru poziţia de servitor, ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Avea să fie un test al abilităţilor lui actoriceşti. Nu îi plăcea să primească ordine, deci avea să fie şi un test al toleranţei. Ura aristocraţii, stilul lor de viaţă opulent şi impresia că li se cuvenea totul. O funcţie în casa ducală era cea mai proastă opţiune pentru el.

Lucas schiţă un zâmbi. Era un preţ mic pe care trebuia să-l plătească în schimbul adevărului despre fratele lui. Dacă asta însemna că avea s-o găsească şi pe contrabandista lui, cu atât mai bine. Ştia că avea s-o recunoască. O atingere, o urmă a parfumului ei aveau să fie suficiente.

Dacă era într-adevăr fiica ducelui, atunci nu avea pic de înţelegere pentru ea. Fie era o bogătaşă răsfăţată care se juca de-a contrabanda pentru divertisment, fie era o ticăloasă vicleană. Sau poate că era ambele. Lui Lucas nu-i păsa care erau motivele ei. Îşi amintea cum era să fure mâncare ca să supravieţuiască, să cerşească, să jefuiască

şi să se lupte doar ca să rămână în viaţă. Nu avea timp pentru cei care aveau parte de toate privilegiile posibile, dar tot se purtau ca nişte delincvenţi.

În intimitatea camerei lui, care era ca o cutie în care nu putea sta drept, scoase în sfârşit pistolul şi îl studie. Era foarte bine lucrat, scump, făcut în întregime din bronz şi avea gravuri superbe.

Lucas bănui că fusese făcut la sfârşitul secolului al XVIII-lea şi că ar fi părut potrivit în colecţia unui aristocrat. Îl băgă la fundul sacului, apoi se culcă. În han era gălăgie, dar Lucas putea dormi oriunde, altă moştenire a anilor petrecuţi pe străzi, profitând de odihnă când şi unde putea, mereu pe jumătate treaz în caz că apăreau probleme, în acea seară însă i se păru mai greu decât de obicei. Se gândi că era bântuit de amintirea lui Peter, dar se adânci în vise în care era o femeie care fugea, o femeie pe care o dorea, o femeie al cărei chip nu îl putea vedea.

Capitolul 2

Christina deschise poarta de lemn care separa domeniul castelului Kilmory de drumul aflat dincolo de el. O alee de la umbra zidului proprietăţii ducea dincolo de rândul de case ale grădinarilor, umbrite de pini înalţi, ale căror ace căzute erau moi sub pantofii ei. De cealaltă parte a pinilor, era o pajişte întinsă, presărată cu arţari, care împrejmuia grădina cu trandafiri şi se termina cu nişte trepte care duceau spre o terasă. Christina merse încet, fără să se grăbească. Le spusese celor din familie că avea să se plimbe după cină şi, deşi fusese plecată destul timp, aceştia nu aveau să suspecteze nimic. Niciodată nu o făceau.

Lumina strălucea delicat în spatele ferestrelor castelului. Nu voia să meargă înăuntru. Îi plăcea să fie afară noaptea, când luna era sus pe cer şi bătea vântul. Îi plăcea

şi mai mult pentru că femeile nu trebuiau să se plimbe singure după lăsarea întunericului. Îi plăcea să facă lucruri neaşteptate tocmai pentru că zilele ei erau guvernate de previzibil.

Lucas Ross fusese neaşteptat. Încă simţea gustul sărutului său. Încă îi simţea atingerea pe corp. Parfumul lui se lipise de ea. Nu era pomada dezgustătoare sau apa de colonie pe care le purtau bărbaţii, ci un amestec de aer proaspăt, pădure şi ocean. Îi păruse familiar, făcându-i inima să tresară. Oare senzaţia periculoasă de recunoaştere o făcuse să accepte un asemenea abandon nechibzuit? Nu ştia. Tot ce ştia era că aproape făcuse dragoste cu Lucas Ross şi că nu-i venea să creadă.

Lucas era servitor, dacă povestea lui putea fi crezută, dar era mai mult decât o simplă faţă chipeşă. Era puternic, isteţ şi curajos, îşi ascunsese caracterul destul de bine în faţa bărbaţilor şi jucase rolul orăşeanului ignorant, dar ea ştiuse adevărul. Din clipa în care îl văzuse prima oară, simţise că el era diferit.

Ştiuse că era periculos.

Se cutremură.

— Doamnă?

Uşa se deschise, iar Galloway, majordomul, se uita îngrijorat la ea. Ştiuse unde se dusese în acea noapte. Toţi servitorii ştiau. La fel ca întregul sat. Implicarea ei în contrabanda cu whisky era cel mai prost ţinut secret din Kilmory. Singurii care nu ştiau erau chiar cei din familia ei, iar asta pentru că nu ştiau cine era ea cu adevărat şi nici nu le păsa.

— Totul e în regulă.

Uşa se deschise mai mult, lumina galbenă revărsându-se în noapte. Era momentul să devină din nou Lady Christina MacMorlan.

Galloway închise uşa.

— Slavă Domnului că v-aţi întors, doamnă!

Christina se opri ca să-şi examineze reflexia în oglinda de pe hol. Nu arăta prea rău. Părul îi era poate puţin mai dezordonat şi avea nisip pe tivul rochiei de catifea, dar nu

era ceva neobişnuit în acest loc sălbatic. Faţa îi era îmbujorată şi roz, la fel ca gâtul. Îşi aminti atingerea delicioasă a bărbii lui Lucas pe pielea ei. Din fericire, se putea preface că briza rece era responsabilă pentru culoarea mai intensă. Ar fi fost greu să explice rozul înţepător al buzelor ei şi faptul că erau umflate de la săruturile lui Lucas. Speră că umbrele de pe hol aveau să ascundă aceste lucruri, deoarece i-ar fi fost greu să exphce familiei ce făcea. Rudele o considerau lipsită de pasiune, insipidă. Christina cea eficientă, care se ocupa de toate detaliile vieţii cu care ei nu voiau să-şi bată capul, o menajeră glorificată, care ţinea laolaltă casa, familia şi clanul, fără să se plângă niciodată.

„Dacă ar şti!”

Pentru o clipă, simţi ecoul sărutului lui Lucas prin sânge şi mâna lui pe sânul ei. Trecuse foarte mult timp de când fusese sărutată, atinsă. Nu voia pasiune în viaţa ei. Aceasta aparţinea trecutului, unei perioade pe care o închisese şi la care jurase să nu se mai întoarcă vreodată. Acum însă, din cauza amintirii atingerii lui Lucas, se simţi neliniştită, dorinţa adormită trezindu-se din nou.

Îşi reprimă un fior. Se întoarse cu spatele la oglindă şi îşi dădu jos mănuşile şi pelerina.

— E vreo problemă, Galloway?

— Da, milady.

Majordomul tremura, iar Christina îşi aminti brusc de vârsta şi de infirmitatea lui. Tocmai de asta era esenţial să găsească repede un înlocuitor, un tânăr inteligent pe post de servitor, care să fie sub tutela lui Galloway. Dar nu bărbatul pe care îl întâlnise în acea seară. Lucas Ross ar fi fost ideal. Puternic, practic, isteţ. Doar că nu putea angaja un bărbat care o sărutase cu atâta pasiune. Sau pe cel care ar recunoaşte-o ca lideră a grupului de contrabandişti cu whisky. Simpla idee i se părea dezastruoasă.

— Excelenţa Sa a pierdut cel mai recent lot de cărţi de la Societatea Regală din Edinburgh, zise Galloway. A întors biblioteca cu fundul în sus căutându-le şi şi-a ieşit din minţi.

Un zgomot înfundat din spatele uşii bibliotecii îi sublinie cuvintele.

— O să găsesc cărţile, zise Christina.

— Lady Semple s-a dus în bucătărie pentru a se plânge că cina a fost arsă, continuă Galloway, iar acum bucătăreasa ameninţă că o să plece. Ştiţi că nu putem aduce angajaţi buni aici, în mijlocul pustietăţii…

— O să rezolv situaţia cu bucătăreasa, spuse Christina. Şi o să vorbesc cu Lady Semple.

Fratele ei, marchizul de Semple, şi soţia lui, Gertrude, erau cei mai pretenţioşi oaspeţi posibili, mereu găsind probleme. Părea să le facă plăcere să enerveze cât mai mulţi oameni. Era singurul lucru care le plăcea.

— Lady Semple a menţionat din nou că apa era rece de dimineaţă şi Lord Semple se plânge că e curent la el în dormitor, spuse Galloway.

— Refuz să mă implic în problemele maritale ale fratelui meu, zise Christina. Apoi, când Galloway o privi fără să înţeleagă, ea continuă: Nu contează, Galloway. Presupun că s-a stricat din nou cuptorul.

— Da, doamnă, zise Galloway. Mereu se strică atunci când vine cineva din nord-vest.

Christina oftă. Kilmory era un castel din secolul al XIV-lea, cu un sistem de încălzire aproape la fel de vechi. Nu era locul potrivit pentru nevoile unor invitaţi precum familia Semple, care insista să aibă parte de ce era mai bun. În ultimii trei ani, tatăl ei, cu tipica lui încăpăţânare excentrică, insistase să transforme Kilmory în casa lui şi să nu stea în reşedinţa principală de la Forres. Când îl întrebase de ce făcuse asta, el bombănise ceva despre peisajul sălbatic de pe coastă care îi inspira studiile academice.

— Lord Lachlan…

Galloway făcu din nou o pauză cu o expresie de dezaprobare pe chip.

— E beat din nou? întrebă Christina. O să mă duc sus şi o să arunc o carafă cu apă pe el, iar dacă asta nu merge, o să-l împuşc!

Galloway îi aruncă un zâmbet slab. Ea glumea, dar adevărul era că părea o opţiune tentantă. Dulcibella, soţia lui Lachlan, îl părăsise cu şase luni în urmă, iar de atunci el îşi petrecuse tot timpul beat. Christina îşi pierduse răbdarea cu el.

Existaseră probleme de ambele părţi, dar Lachlan nu făcuse nimic ca să îndrepte situaţia cu soţia lui, care stătea în castelul ei la Cardross, spunându-le tuturor celor care o ascultau ce brută fusese soţul ei cu ea.

Doar că nu putea să-l împuşte pe Lachlan pentru că îşi pierduse pistolul. Îl scăpase când o sărutase Lucas, iar până în acel moment amintirea acelui sărut o făcuse să uite cu totul de asta. Simţi un profund sentiment de revoltă. Lucas nu ar fi uitat. Putea să parieze că în acel moment frumosul ei pistol gravat era în posesia lui.

Un motiv în plus ca să scape de el. Dacă bărbatul îndrăznea să-şi arate chipul la Kilmory în ziua următoare – şi ceva o făcea să suspecteze că Lucas Ross ar fi îndrăznit să facă asta –, avea să-l trimită înapoi în Edinburgh, chiar dacă trebuia să-l urce chiar ea în trăsură.

Galloway aştepta şi o privea. Privirea lui părea obosită. Voia să-l trimită în camera lui să se odihnească, dar ştia că bărbatul ar fi refuzat. Mereu erau lucruri de făcut.

— Alte probleme, Galloway?

— Nu, doamnă, zise majordomul recunoscător.

Christina încuviinţă.

— Mâine o să ţii interviuri pentru angajarea unui nou lacheu, zise ea. Am auzit că Lucas Ross, unul dintre candidaţi, nu e… potrivit. Te-aş ruga să nu-i oferi postul.

O urmă de mândrie apăru în comportamentul lui Galloway. Bărbatul se îndreptă mai mult.

— Doamnă?

Christina ştia că asta nu era treaba ei. Servitorii erau treaba lui Galloway şi a menajerei, doamna Parmenter. Intervenind, sugera că îi considera incompetenţi. În ritmul ăsta, Galloway avea să fie următorul care demisiona.

— Vreau să fiu sigură că noul angajat o să se

potrivească aici, la Kilmory, zise ea precaută. Aşa cum ştii, tata devine din ce în ce mai excentric şi nu aş vrea să-i afecteze cineva sănătatea.

— Excelenţa Sa nu are de ce să aibă de-a face cu noul servitor. Galloway era rigid din cauza indignării provocate de gândul că ducele ar fi decăzut aşa de mult. Sunt sigur că puteţi avea încredere în judecata mea pentru alegerea candidatului potrivit, Lady Christina.

— Sigur, zise ea oftând. Îmi cer scuze, Galloway.

Ştia că nu era cazul să insiste când majordomul era cu garda sus. A doua zi avea să redeschidă subiectul, iar el urma s-o asculte.

— Domnul Bevan cere o întâlnire mâine-dimineaţă, doamnă, zise Galloway, referindu-se la bărbatul care se ocupa de domeniu. Spune că sunt mai multe lucruri pe care trebuie să le discute cu dumneavoastră.

— O să mă întâlnesc cu el la ora 11, zise Christina. În birou.

Galloway încuviinţă. Tensiunea de pe faţa lui mai dispăruse.

— Mulţumesc, milady. Îi luă haina şi mănuşile. O să aduc tava cu cina.

Ceasul de pe palier bătu la şi jumătate cu un sunet slab. La castelul Kilmory se respecta programul de la ţară, cina fiind servită la ora 6. Ducele prefera asta. Ritualul tăvii cu cina făcea parte din tradiţia familiei încă din copilăria Christinei, pentru că toată lumea se retrăgea devreme. Astfel, când toată lumea mergea la culcare, Christina avea ocazia perfectă pentru afacerea cu contrabanda.

Îşi aranjă rochia. Nu putea intra în salon cu nisip pe haine. Gertrude, cu privirea atentă şi limba ascuţită, sigur ar fi observat. Ar fi trebuit să se schimbe înainte de a se întâlni cu banda, dar mesajul fusese atât de urgent, încât nu dorise să întârzie şi să le dea bărbaţilor ocazia să facă vreun gest violent, pe care aveau să-l regrete mai târziu.

Christina se înfioră. Ura violenţa, ura cruzimea şi plăcerea pe care părea să le-o dea bărbaţilor. Toată viaţa ei avusese grijă de oameni, protejându-i, fie că era vorba de

surorile ei mai mici, de alte rude sau de ce mai rămăsese din clanul Forres. Tocmai acesta fusese motivul pentru care se implicase în afacerea de contrabandă. Văzuse exploatarea nemiloasă a perceptorilor care le impuneau taxe exorbitante familiilor care oricum abia câştigau ceva de pe urma pământurilor. Această exploatare o înfuriase şi simţise nevoia intensă de a-i proteja. Nimeni nu ascultase protestele ei. Până la urmă, era femeie, iar femeile nu trebuiau să se amestece în politică şi în economie – sau cel puţin asta i se spusese în cel mai politicos mod posibil, când scrisese o plângere către guvern. Îşi dăduse seama că nu avea nicio şansă să schimbe ceva şi că numai acţiunea directă avea să dea roade. Prin urmare, îi organizase pe contrabandişti într-o bandă eficientă şi nemiloasă, care nu putea fi prinsă de perceptori. Era vina ei că uneori aceştia erau prea cruzi.

Uşa salonului de zi se deschise şi ieşi Gertrude. Mică şi viguroasă, cumnata Christinei lăsa impresia că ataca pe oricine şi orice care avea ghinionul să-i iasă în cale. În urma ei era Lady Allegra MacMorlan, nepoata Christinei. La 18 ani, tânăra avea înfăţişarea plăcută a familiei MacMorlan, deşi emana plictiseală şi lipsă de preocupări. Gertrude voia să-şi căsătorească fiica în timpul sezonului de iarnă de la Edinburgh. Allegra arăta la fel de puţin interes faţă de această ambiţie pe cât arăta faţă de orice altceva. Christina se întrebase de ce era pasionată Allegra. Sigur trebuia să existe ceva.

— Aici erai! zise Gertrude pe un ton dezagreabil. Arăţi ca şi cum ai fost trasă printr-un gard. Privirea ei ascuţită se plimbă peste cumnata ei, făcând un inventar al pagubelor făcute de nisip, vânt şi săruturile lui Lucas. De fapt, arăţi absurd de sălbatic având în vedere că doar te-ai plimbat prin grădini. De asta nu-i dau voie Allegrei să se plimbe nicăieri. Dăunează grav înfăţişării.

— Foarte adevărat, spuse Christina. Eu însă sunt prea bătrână ca să iau în considerare asemenea lucruri.

— La vârsta ta, răul e deja făcut, încuviinţă Gertrude. Am o sarcină pentru tine. Trebuie s-o dai afară pe a doua

menajeră. I-a făcut ochi dulci lui Lachlan şi, având în vedere starea deplorabilă a căsniciei lui cu Dulcibella, sunt sigură că el o să fugă cu ea dacă primeşte cea mai mică încurajare.

— Aş prefera să-l dau afară pe Lachlan, zise Christina. E mult mai puţin folositor decât Annie. Unde să găsesc altă menajeră? Oricum e destul de greu să aduc servitori aici.

— Ai un simţ al umorului foarte nepotrivit, Christina, rosti Gertrude rece. Disper din cauza ta.

— O să vorbesc cu Annie, spuse Christina, oftând. Dar sunt sigură că te înşeli, Gertrude.

Femeia o privi sfidătoare.

— Eşti la fel de naivă ca Allegra. Niciodată nu vezi ce se întâmplă exact în faţa ta.

— Se pare că nu. Te rog să mă scuzi, Gertrude. Trebuie să mă schimb înainte de cină.

Zgomotul tăvii cu cina, care se apropia, o făcu pe Gertrude să intre înapoi în salon. Allegra se duse sus înaintea Christinei, dispărând în umbră în capul scărilor, ca o fantomă. Christina îşi urmă nepoata încet. Când ajunse sus, se opri lângă statuia lui Hermes, pe care tatăl ei o adusese din marele său turneu. Abia o observă. Toate castelele familiei MacMorlan erau pline cu statui. Tatăl ei era un adevărat colecţionar de opere de artă, de lucrări academice şi de sculpturi clasice. Hermes fusese parte din mobilă de când îşi amintea Christina şi nu era o parte pe care să o fi apreciat în mod deosebit. Însă acum se trezi uitându-se la statuie. Compară perfecţiunea rece de marmură a obrajilor înalţi şi puterea sculptată a musculaturii cu trupul lui Lucas Ross, care emana masculinitate.

Simţi un val de căldură jos, în pântec, şi se întoarse repede, conştientă că Allegra se oprise în faţa camerei ei şi o privea. Nu ştia sigur dacă expresia o dădea de gol. Spera că nu era ceva ce nepoata ei avea să recunoască ori să înţeleagă. În timp ce uşa se închise încet în urma Allegrei, Christina trecu de ea şi ajunse în dormitorul ei. Era vechi şi familiar, dar ea se simţea diferit, nesatisfăcută într-un mod

pe care nu putea să-l descrie exact, ca şi cum tânjea după ceva ce uitase că dorea. Odată, cu mult timp în urmă, când era o fată tânără, fusese sălbatică. O desfrânată, cum i-ar fi spus Gertrude. Nimeni nu ştiuse asta. Nimeni nu ar fi crezut aşa ceva, având în vedere ce creatură serioasă devenise.

Însă întâlnirea cu Lucas trezise din nou la viaţă toate acele dorinţe obraznice, scandaloase, delicioase. Dorinţe pe care şi le negase pentru că aparţineau unei perioade din viaţa ei care se terminase. Pentru o clipă, îşi aminti de acele timpuri şi de modul în care se terminaseră. O străbătu un fior. Nu avea să se mai deschidă vreodată durerii, pentru că următoarea dată acea durere putea s-o distrugă.

Capitolul 3

Interviul decurgea bine, spre satisfacţia lui Lucas. Galloway, majordomul, părea impresionat de referinţele sale excelente, de dorinţa de a munci din greu şi de manierele respectuoase. Doamna Parmenter, menajera, păru să-i admire corpul puternic. Lucas o surprinse uitându-se la gambele lui şi speră că o făcuse doar ca să evalueze cât de bine avea să arate în uniformă. Nu era însă convins că interesul ei era strict obiectiv. Doamna Parmenter avea în ochi o sclipire în contrast cu imaginea menajerei respectabile.

Fuseseră şi alţi candidaţi pentru post, dar era convins că el se afla în avantaj. Dacă putea, într-adevăr, să şi muncească era cu totul altceva. Nu ştiuse că rolul lacheului era atât de complex. Crezuse că tot ce făceau lacheii era să aranjeze trăsura, să arate bine şi să fugă cu doamna casei, dacă aveau ocazia. Se părea însă că se înşelase. Să care cărbunii, să cureţe argintăria, cizmele şi pantofii, să tragă perdelele, să ajute la servirea cinei – toate aceste sarcini aveau să-i revină. Părea destul de greu, dar nu era nimic ce n-ar fi reuşit să facă dacă se trezea la cinci dimineaţa şi se

culca la miezul nopţii.

— Ai experienţă în împăturirea unui şervet sub forma unui nufăr? întrebă doamna Parmenter.

— Mă tem că nu, doamnă, răspunse Lucas.

Talentele lui nu îi erau de folos aici. De exemplu, se pricepea să câştige la cărţi – chiar strânsese prima avere la astfel de întâlniri. A doua avere o făcuse prin investirea într-o companie de transport naval înfiinţată de Jack Rutherford. Avea şi alte afaceri, alte investiţii. Nu se pricepea însă să împăturească şervete.

Doamna Parmenter fu surprinsă.

— Dar eşti obişnuit să serveşti cina? insistă ea. Eşti obişnuit cu eticheta?

— Bineînţeles, doamnă, spuse Lucas relaxat, ca răspuns mai degrabă la a doua întrebare.

Eticheta şi-o însuşise la palatul tatălui său vitreg, deşi nu fusese niciodată cel care servise cina. Într-un fel, existenţa lui fusese sclipitoare. Dar tot ce era sclipitor dispărea şi întotdeauna rămânea ceva urât dedesubt.

Galloway se foi pe scaun. Se părea că auzise suficient cât să fie mulţumit de recomandările lui Lucas şi avea să-i dea detalii despre proprietatea de la Kilmory. Lucas îl ascultă cu atenţie.

— Aici e o aşezare mică, deşi este o casă ducală. În ultimii ani, Excelenţa Sa a preferat această locuinţă, nu pe cea principală, din Forres. E mai mică şi mai…

— Practică, interveni doamna Parmenter, aruncându-i o privire majordomului. Kilmory e mai… confortabilă.

Lucas speră că nu arăta cât de sceptic se simţea. Dacă locuinţa de la Kilmory era mai confortabilă decât cea de la Forres, atunci cea de la Forres era probabil de nelocuit. Din ce văzuse, jumătate din castelul Kilmory era o ruină, iar cealaltă jumătate era medievală. Un edificiu urât, care lăsa senzaţia că nu fusese schimbat de secole întregi. Scoţia avea multe castele frumoase, însă acesta nu era unul din ele. Jack avusese dreptate în privinţa asta.

Însă ce nu ştiuse Jack era cât de mult lăsa Kilmory senzaţia de cămin. Avea o căldură primitoare, mai

importantă decât eleganţa superficială. De exemplu, camera în care stăteau, probabil al doilea cel mai frumos salon, avea un farmec aparte datorită scaunelor uşor şubrede şi a pernelor decolorate. Pe poliţa şemineului era o vază cu flori colorate şi mai multe reviste şi ziare aruncate pe masă. Lucas le privi: *Caledonian Mercury,* din urmă cu trei săptămâni, *Lady's Monthly Museum, Edinburgh Review.*

Se întrebă dacă ducele închisese castelul Forres din cauza unor probleme financiare. Kilmory era mai ieftin de condus. Dar asta ar fi fost în contradicţie cu reputaţia ducelui de Forres, cunoscut drept cel mai bogat om din Scoţia. Chiar şi aşa, merita să investigheze. Deseori, bărbaţii se prefăceau că erau bogaţi, deşi nu aveau avere, şi i-ar fi prins bine să afle adevărul despre problemele financiare ale lui Forres, în caz că şi acesta era implicat în comerţul cu whisky.

— Lady Christina MacMorlan conduce reşedinţa în numele tatălui ei, zise doamna Parmenter. În termeni practici, ea e capul casei.

„Lady Christina."

Lucas simţi un fior de recunoaştere. Christina MacMorlan. Ea era femeia pe care o întâlnise noaptea trecută? Devenea din ce în ce mai probabil. O femeie capabilă să conducă o moşie avea toate abilităţile, eficienţa şi contactele necesare pentru a conduce un grup de contrabandă de whisky. Iar dacă doamna Parmenter avea dreptate, atunci Lady Christina putea nu numai să conducă Kilmory, ci şi să ştie ce i se întâmplase lui Peter. Lucas simţi cum pulsul începe să i se înteţească şi afişă o expresie de indiferenţă politicoasă.

— Administratorul conduce domeniul, o corectă Galloway. Nu s-ar potrivi ca Excelenţa Sa să muncească.

Doamna Parmenter pufni. Era clar cine considera că făcea toată munca grea la Kilmory. Interesul lui Lucas faţă de Christina MacMorlan crescu.

— Apropo de muncă, spuse Galloway în timp ce-i aruncă o privire tăioasă menajerei, o să-ţi cerem să îndeplineşti orice sarcină dacă o să lucrezi la Kilmory. Unii

lachei consideră că anumite sarcini sunt sub rangul lor. Tonul lui spunea foarte clar că asemenea idei militante i se păreau de prost-gust. Suntem prea puţini angajaţi aici ca să tolerăm o asemenea vanitate.

— Aş fi fericit să ajut cu orice sarcină, domnule Galloway, zise Lucas.

Majordomul încuviinţă. Studie hârtiile de pe masa din faţa lui şi se încruntă ca şi cum ceva l-ar fi deranjat. Lucas era contrariat. Nu-şi dădea seama ce anume îl reţinea pe Galloway.

— Recomandările tale sunt impecabile, zise majordomul încet. Eşti perfect pentru post.

Lucas îşi înclină capul. Oamenii lui Sidmouth făcuseră o treabă bună inventând acele referinţe ferme şi convingătoare fără să pară prea mult.

— Scuză-mă, zise Galloway brusc.

Bărbatul strânse hârtiile şi ieşi din cameră. Lucas surprinse privirea doamnei Parmenter. Aceasta îi zâmbi, dar avea o oarecare neliniște în ochi. Vorbiră puţin despre Edinburgh, unde menajera avea rude, dar era clar că femeia era distrasă. După câteva minute, îi ceru şi ea scuze în grabă şi plecă.

Rămas singur, Lucas aşteptă puţin şi apoi se ridică şi păşi spre birou. Sertarele erau pline cu registre contabile pentru Kilmory, care acopereau ultimii ani. Nu se uită în ele. Se îndoia că Lady Christina ţinea reţeta distilării la îndemână, în biroul ei, cu atât mai puţin ceva care îi putea lega de ea şi pe banda ei de moartea lui Peter. Dacă avea să fie prins cotrobăind prin casă în acel moment, avea să pară un hoţ şi să fie dat afară.

Se întoarse la locul lui, îşi întinse picioarele lungi, se rezemă de spătar şi aprecie căldura şi confortul camerei. Nu semăna cu casa pe care o avea în Edinburgh, care era doar o aglomerare de camere. Încăperi scumpe şi elegante, dar fără personalitate sau suflet. Dezordinea şi faptul că arăta locuit îl atrăgeau la Kilmory, deşi îl tulbură această conştientizare. Niciodată nu-şi dorise un loc care să fie mai mult decât un acoperiş deasupra capului.

Trecură zece minute. O suspiciune începu să se contureze în mintea lui Lucas. Era aproape sigur că Lady Christina MacMorlan era cu un pas înaintea lui. Îl avertizase noaptea trecută, dar bănui că femeia îl avertizase şi pe Galloway să nu-l angajeze.

Se ridică şi traversă camera în tăcere. Doamna Parmenter lăsase uşa întredeschisă, aşa că el îşi lipi urechea de ea. Auzea sunetul înăbuşit al vocilor de pe hol. Galloway vorbea repede şi agitat.

— Lady Christina, trebuie să protestez! Nu e nimic în documentele domnului Ross care să sugereze că nu ar fi potrivit pentru post. Dimpotrivă, pare exact omul pe care îl căutăm. Nu vă înţeleg obiecţiile, doamnă! Trebuie să înţelegeţi că am o dilemă…

— Înţeleg foarte bine că e greu să găseşti angajaţi buni la Kilmory, zise altă voce de femeie tăioasă şi autoritară.

Lucas încercă să-şi dea seama dacă era femeia din noaptea trecută. Se apropie şi mai mult de uşă.

— În cazul ăsta, mă văd nevoită să-ţi cer să-mi accepţi ordinul, Galloway, o auzi pe Lady Christina spunând. Nu vreau ca domnul Ross să fie angajat la Kilmory. Îmi pare rău dacă asta îţi creează probleme. Thomas Wallace o să facă treaba la fel de bine, iar familia lui are nevoie de bani. Trebuie să-l lăsăm pe domnul Ross să plece.

Fire de praf se ridicară, dansând în lumina de la fereastră. Lucas se îndepărtă repede de uşă când cineva trecu prin dreptul ei. Observă o urmă de muselină de culoarea prunei şi o uşoară urmă de parfum de albăstrele. Recunoaşterea îl lovi puternic şi cu greu reuşi să nu deschidă uşa ca să o înfrunte.

Când Galloway şi doamna Parmenter intrară din nou în cameră, el se aşezase deja pe scaun şi se întoarse cu o expresie inocentă spre ei.

Galloway închise uşa. Roşu la faţă, bărbatul se întinse ca să dea mâna cu Lucas.

— Mulţumesc, domnule Ross. Asta e tot.

— Ah, zise Lucas, prefăcându-se uimit. Speram să aflu decizia… zise, dar se opri.

Galloway era rigid ca un soldat. Doamna Parmenter părea agitată şi tristă.

— Să aştept răspunsul la hanul Kilmory? întrebă el.

— Nu o să fie nevoie, domnule Ross. Galloway îl îndrumă spre uşă. Mulţumesc că ai venit. Ne pare rău că nu ai avut succes şi îţi dorim toate cele bune în viitor.

Vorbea de parcă toate cuvintele îi erau blocate în gât.

Lady Christina MacMorlan câştigase din nou. Buzele lui Lucas se răsuciră într-un zâmbet trist. Îl distrusese noaptea trecută, iar acum avea impresia că scăpase definitiv de el. Trebuia să-şi îmbunătăţească jocul.

Galloway îl însoţi afară, pe scările principale, cu aerul unui bărbat care îl conducea cu atenţie. Era o glorioasă zi de vară, cerul fiind de un albastru fără nori, iar briza dinspre mare purtând miresme de sare şi de grozamă. Pe peluza frumos tunsă de la Kilmory, Lucas văzu trei siluete care stăteau la umbra unui cedru mare. Una dintre ele, cu părul grizonant, care se sprijinea de un baston, părea a fi ducele de Forres. Bărbatul era scund, probabil din cauza vârstei. Lucas înţelegea de ce fiica lui se ocupa de conducerea domeniului.

Celelalte două siluete erau ale unor femei, una blondă şi subţire, foarte tânără, şi cealaltă mai în vârstă, înaltă şi elegantă, într-o rochie din muselină. Aceasta îl văzuse şi părea că rămăsese nemişcată, ca şi cum şi-ar fi ţinut respiraţia.

Lucas se uită la Galloway, care aştepta cu o nerăbdare politicoasă să închidă uşa din spatele lui.

Fără ezitare, bărbatul se îndreptă spre grupul celor trei ca s-o înfrunte pe Lady Christina MacMorlan. Cum nu avea nimic de pierdut, putea la fel de bine să încerce s-o şantajeze.

Capitolul 4

— Cine naiba e *ăla?* întrebă Allegra.

Christina ascultase vag planurile tatălui ei de a face o fântână în stil italian, de şase metri, în mijlocul peluzei, în timp ce se gândea ce lactate putea pune deoparte ca să le ia când avea să meargă în vizită la doamna McAlpine în sat, în acea după-amiază. Biata femeie tocmai născuse al şaselea copil, iar soţul ei murise în timpul unei furtuni care îi distrusese barca în urmă cu numai opt săptămâni. Când Allegra se opri dintr-odată şi se uită spre intrarea în castel, practic se împiedică de ea.

— Ai grijă la limbaj, Allegra! zise Christina automat.

Ştia că prezenţa lui Lachlan, cu limbajul lui necioplit, avea să fie o influenţă proastă. Gertrude şi-ar fi ieşit din minţi dacă şi-ar fi auzit fiica vorbind ca un dandy din Edinburgh. Iar asta era altă problemă: Christina nu ştia ce avea să facă în privinţa lui Lachlan. Acesta avea nevoie să fie împins de la spate ca să se întoarcă la soţia lui în loc să-şi plângă de milă la Kilmory.

— Domnişoarele nu vorbesc aşa, zise ea. E şocant de vulgar.

— Ba vorbesc astfel când văd aşa ceva, zise Allegra. Cine *este* el?

Ea urmări degetul arătător al nepoatei, un alt păcat împotriva etichetei pe care Christina pur şi simplu nu avea energia să-l corecteze, şi văzu silueta înaltă a unui bărbat, încadrată de uşa castelului.

„Lucas Ross.”

Inima începu să-i bată cu putere şi abia putu respira. Dintr-odată, soarele era prea fierbinte şi prea puternic.

— Fir-ar să fie! zise ea fără să vrea.

Allegra chicoti.

— Mătuşă Christina! E şocant de vulgar.

— Uneori, limbajul potrivit unei doamne pur şi simplu nu e destul de puternic ca să-i exprime sentimentele.

Se gândi că n-ar fi fost potrivit nici să se holbeze la acel bărbat, dar îi era imposibil să reziste. Niciun bărbat nu avea dreptul să fie atât de indecent de chipeş ca Lucas

Ross.

În lumina slabă din peştera contrabandiştilor, în noaptea anterioară, Lucas arătase spectaculos cu sprâncenele lui negre, maxilarul puternic şi părul negru. Avea ceva, un aer de distincţie arogantă, ceva înnăscut, care îl deosebea de ceilalţi bărbaţi. Corpul lui înalt, cu umeri laţi emana o masculinitate pe care Christina nu o mai întâlnise în sălile de bal sufocante sau în bibliotecile mediului academic din Edinburgh. Soţii surorilor ei aveau ceva din acea charismă. Christina îşi aminti că se uitase la Lucy şi la Mairi şi fusese geloasă pe ele. Dar acum se gândea că o asemenea tărie, o asemenea fermitate într-un bărbat erau prea mult pentru a-i face faţă.

Părea o nebunie curată faptul că Lucas Ross era servitor. Părea prea dur, prea stăpân pe el ca să-i servească pe alţii. Şi-l imagină mai degrabă ca pe un soldat, un marinar sau un aventurier, cineva care dă ordine şi nu le primeşte. Era un bărbat născut să conducă, nu să primească ordine. Dar îşi făcea iluzii. Un bărbat nu-şi putea alege locul în viaţă şi nici nu-l putea schimba.

Un fior o străbătu pe şira spinării. Lucas coborî treptele castelului şi traversă peluza, îndreptându-se spre ele. Părea să aibă un scop clar. Dintr-odată, Christina simţi impulsul de a fugi. Era ridicol, dar panica o sufocă. Bărbatul nu-i ascultase instrucţiunile din noaptea anterioară. Asta trebuia să-i spună ce fel de bărbat era. Ar fi trebuit să se gândească de două ori înainte să-i spună lui Galloway să-l refuze.

Dar Lucas trebuia să accepte acest lucru. Ea era fiica ducelui de Forres, dar nu se aşteptase să fie înfruntată de un servitor sau să i se ceară să-şi justifice deciziile. Chiar şi aşa, pe măsură ce Lucas se apropia de ei, Christina simţi că nu mai putu respira şi trebui să îşi apese mâna pe corsaj, în dreptul inimii, care îi bătea cu putere, ca şi cum ar fi fugit prea departe şi prea repede.

Dintr-odată, Lucas fu în faţa ei. Prezenţa lui era atât de puternică, încât Lady Christina făcu un pas în spate, deşi comportamentul lui nu avea nimic ameninţător. Privirile li

se întâlniră. Ochii lui erau atât de căprui, aproape negri, întunecaţi ca o noapte de iarnă sub acele sprâncene negre, expresia lui fiind imposibil de citit. Restul feţei era la fel de impresionantă. Nu avea căldură sau delicateţe. Erau numai unghiuri dure şi întuneric. Lucas susţinu privirea Christinei. Ea încercă să se uite în altă parte, dar îşi dădu seama că nu putea. Era copleşită de aceeaşi senzaţie intensă care pusese stăpânire pe ea noaptea anterioară.

Apoi acea senzaţie dispăru, ca şi cum n-ar fi existat, şi bărbatul făcu o plecăciune elegantă.

— Lady Christina? zise el. Tonul lui era respectuos, în contrast cu expresia din ochi, care era orice, mai puţin respectuoasă. Numele meu e Lucas Ross. Nu cred că ne-am întâlnit. Sau poate că vă aduceţi aminte de mine…

Făcu o pauză, pentru ca impactul cuvintelor să se facă simţit, iar inima Christinei bătu cu putere.

O recunoscuse. Ştia că ea era femeia pe care o sărutase noaptea anterioară.

Ea se îndreptă de spate.

— Nu, zice ea rece, nu am avut acea plăcere, domnule Ross.

O licărire de amuzament străluci în ochii lui Lucas, ca şi cum şi-ar fi amintit cât de plăcut fusese, cum ea se topise în braţele lui, buzele ei deschizându-se sub ale lui când el o sărutase cu căldură, pricepere şi pasiune. Christina simţi un val din aceeaşi căldură senzuală undeva în josul stomacului. La naiba cu el! Singurul lucru pe care îl putea face acum era să se poarte ca o aristocrată, dispreţuitoare, indiferentă, chiar dacă ultimul lucru pe care îl simţea era răceala.

— Nu înţeleg, zise ea. Cu ce te pot ajuta, domnule Ross?

Lucas zâmbi repede, plin de apreciere. Acest lucru îi transformă întreaga faţă, oferindu-i căldură pentru o fracţiune de secundă.

— Am venit pentru postul de lacheu, zise el. Din păcate, nu am avut succes. Mă întrebam dacă sunteţi destul de amabilă ca să-mi spuneţi de ce.

— Alegerea servitorilor e sarcina domnului Galloway, domnule Ross. Lui trebuie să-i ceri o explicaţie. Acum dacă mă scuzi…

— Dar dumneavoastră aţi fost cea care a refuzat să-mi ofere postul, zise Lucas. V-am auzit când i-aţi spus domnului Galloway să nu mă aleagă.

Urmă o tăcere tăioasă, în timpul căreia Christina se gândi la o mulţime de epitete deloc potrivite unei doamne. Nu ştiuse că bărbatul o auzise.

— Îmi pare rău, domnule Ross, nu am obiceiul de a-mi explica deciziile.

Lucas îşi ridică aproape în batjocură sprâncenele.

— Înţeleg, zise el.

Christina roşi, dându-şi seama cât de arogantă păruse.

— Dar cum pot să îmbunătăţesc ceva dacă nu-mi spuneţi în ce privinţă greşesc?

Galloway veni respirând greu.

— Domnule Ross! Cum îndrăzneşti să o abordezi pe Lady Christina într-un mod atât de nepotrivit?

— Nu am vrut să fiu lipsit de respect, zise Lucas Ross. Nu îşi luă privirea de la Christina, iar ea simţi că faţa îi ia foc. Am întrebat doar care sunt motivele pentru care am fost respins. Nu merit asta?

Bărbatul vorbi direct cu Christina, astfel încât numai ea să vadă amuzamentul ascuns din ochii lui.

Se simţi blocată. Lucas ştia foarte bine de ce îl respinsese, iar Christina se temea că, dacă nu se răzgândea, şi încă repede, bărbatul era pregătit să împărtăşească motivul cu toată lumea. Allegra se uita ba la unul, ba la altul. Chiar şi ducele părea uşor interesat. Iar Galloway era nerăbdător să afle motivele ei din moment ce refuzase să-i spună ceva.

Christina nu ştia ce era mai rău – faptul că Lucas putea s-o expună ca lideră a bandei de contrabandişti sau faptul că putea dezvălui că noaptea trecută o sărutase în iarba-neagră. Prima variantă o putea duce în închisoare, iar a doua i-ar fi distrus reputaţia.

Era captivă.

— Bănuiesc, zise Allegra, care îi sări în apărare, că mătuşa Christina ţi-a respins cererea pentru că eşti prea chipeş, domnule Ross.

Privirea ei albastră, specifică familiei MacMorlan, se plimbă pe Lucas cu o apreciere nemascată.

— Biata mea mătuşă trebuie să se gândească la conducerea casei, iar înfăţişarea ta ar provoca haos printre servitori şi scandal la etaj.

— Allegra! interveni Christina, prinsă între uşurarea şi jena provocată de intervenţia nepoatei ei.

— Ce e? Modul în care Allegra ridică din umeri avu o nuanţă de irascibilitate copilăroasă. Ştii că aşa e.

Lucas zâmbi şi i se adresă Christinei.

— Trebuie să recunosc că înfăţişarea mereu a fost în dezavantajul meu.

Tonul lui sec aproape că o tentă pe Christina să îi zâmbească.

— Sunt sigură că povara ta atrage foarte multă simpatie, domnule Ross, zise ea la fel de sec. Probabil e o povară groaznică să fii blestemat cu o asemenea înfăţişare.

Aprecierea străluci în ochii lui Lucas.

— Chiar e, dar nu cred că e motivul pentru care m-aţi dat la o parte, Lady Christina. Spuneţi-mi adevăratul motiv, altfel mă văd nevoit să fac presupuneri.

Christina inspiră adânc. Era o ameninţare clară şi nu avea de gând să se lase intimidată. Lucas Ross trebuia să înţeleagă că nu o putea intimida şi nici nu o putea şantaja să îi dea postul.

— Cred că ar fi o greşeală, domnule Ross, zise ea. Gândeşte-te bine înainte să spui ceva ce ai putea regreta!

Ochii lui Lucas dansară, provocând-o că o să-i dezvăluie cacealmaua.

— Vă e *teamă* de adevăr, Lady Christina? Înţeleg că nu vreţi să se afle?

Bărbatul era un escroc. Merita tot ce avea să i se întâmple.

— Ei bine, zise Christina, sperând ca tonul ei să

exprime regretul, m-am gândit doar la protejarea reputaţiei tale, domnule Ross, dar cum eşti monstruos de insistent, văd că numai adevărul o să fie îndeajuns. Inspiră adânc. Mă tem că a fost o problemă cu una dintre recomandările tale. Observă că Lucas nu se aşteptase la asta. O umbră de circumspecţie apăru pe chipul lui. Foarte bine. Era prea sigur pe el. Speram că nu o să fie nevoie să vorbesc despre asta, continuă Christina. Îmi imaginez că e un subiect incomod pentru tine, domnule Ross... îi aruncă altă privire lui Lucas şi observă că bărbatul o privea cu amuzament şi aproape că uită ce spunea.

— Dimpotrivă, Lady Christina, şopti el, sunt curios să aflu ce o să spuneţi.

— Îl cunosc pe unul dintre foştii tăi angajatori, Sir Geoffrey MacIntyre, spuse Christina. Recomandarea lui a fost foarte generoasă, de-a dreptul sclipitoare. Cu toate astea, când l-am întâlnit iarna trecută în Edinburgh, am înţeles că şi-a dat afară lacheul din cauza comportamentului necorespunzător. Prin urmare, sunt obligată să am îndoieli în privinţa recomandării primite, domnule Ross.

Pentru o clipă, Lucas păru luat prin surprindere, iar asta îi dădu tinerei o satisfacţie imensă. Apoi buzele lui tresăriră.

— Cred că mă acuzaţi de falsificarea recomandărilor, zise el.

— Nu aş face ceva atât de grosolan, încât să te acuz de fraudă, îl corectă Christina. Pur şi simplu, am zis că acest lucru a ridicat semne de alarmă.

— Ce fel de comportament necorespunzător? interveni Allegra, care părea fascinată. Domnule Ross, ai fugit cu Lady MacIntyre? Cât de obraznic!

— Sunt sigur că Lady Christina o să ne spună exact ce am făcut, zise Lucas. Privirea lui o provocă. Ei bine, Lady Christina?

— Mă tem că a fost o fraudă financiară, zise Christina. Îmi pare rău, domnule Ross. Îi aruncă o privire înţelegătoare. Îmi imaginez că e foarte greu pentru tine.

— Cu siguranţă, nu mă aşteptam la asta, spuse Lucas. Mă tem că a fost o neînţelegere. Niciodată în viaţa mea nu am fost acuzat de fraudă financiară. Poate că mă confundaţi cu unul dintre lacheii lui Sir Geoffrey.

— Nu cred că aş putea să te confund vreodată cu altcineva, domnule Ross. Te-ai asigurat de asta.

Ea văzu din nou o licărire de amuzament în ochii lui.

— Sunt flatat, zise el.

— Nu ai de ce. Sper însă că o să înţelegi că nimic nu mă poate convinge să mă răzgândesc.

Privirile li se întâlniră – albastru rece şi negru de nestrăpuns. Christina simţi cum inima îi bătea cu putere. Apoi Lucas îşi înclină capul.

— Îmi cer scuze, zise el. A fost lipsă de judecată din partea mea. Tonul lui se schimbase. Era respectuos. Pot să vă ofer alte recomandări. Ducesa de Strathspey poate să garanteze pentru mine. Mă cunoaşte bine şi o să vă asigure de onestitatea mea.

Christina îşi ridică sprâncenele.

— Acum îmi dai ordine, domnule Ross?

Lucas zâmbi din nou. Era greu să reziste acelui zâmbet. Avea atât subînţeles, încât o copleşi din nou căldura.

— E doar o sugestie, şopti el.

Apoi, dintr-odată, vorbi ducele. Christina aproape că uitase de prezenţa acestuia. Bărbatul se uitase în gol, ca şi cum mintea i-ar fi fost fixată pe cel mai recent proiect academic al său sau pe un model arhitectural ridicol, dar acum privirea lui de un albastru pal se concentră asupra ei. Bărbatul zâmbi binevoitor.

— Hemmings şi Grant au nevoie de ajutor în grădini, draga mea. Un fel de ajutor. Se întoarse spre Lucas. Tu ai fi ideal, tinere! Cum fiica mea nu pare să te vrea în casă, ţi-ar fi mai bine afară.

— Tată!

Christina era îngrozită, prinsă între furia că tatăl ei îi submina autoritatea şi ruşinea că acesta făcuse să pară că Lucas nu conta mai mult decât caii din grajd.

— Mulţumesc, Excelenţă, acceptă Lucas rapid, subminând-o şi mai mult. Aş fi încântat să accept.

— Bun, bun, zise ducele absent. Îl găseşti pe Hemmings în seră. O să-ţi spună ce să faci.

— Tată! rosti Christina din nou. Nu poţi să-l numeşti pur şi simplu pe domnul Ross ca ajutor de grădinar!

— De ce nu? Doar e grădina mea!

Bărbatul vorbea ca un copil răsfăţat.

Christina îşi reprimă altă replică tăioasă. Era domeniul tatălui ei numai când acesta hotăra că voia să facă un anumit lucru. În restul timpului, când bărbatul era prins cu lucrările lui academice, era responsabilitatea ei.

— Ştiu că domnul Hemmings şi domnul Grant sunt în vârstă şi au nevoie de ajutor în grădini, zise ea precaută, dar domnul Ross a venit pentru postul de lacheu. Nu e calificat…

— Mie îmi pare calificat, zise ducele iritat. Cât de greu poate să fie?

— Vă sunt foarte recunoscător, Excelenţă, spuse Lucas, în timp ce ignoră expresia încruntată a Christinei. Sunt nerăbdător să obţin un post la Kilmory şi sunt fericit să accept orice e disponibil.

— Splendid, splendid, zise ducele.

Îl bătu pe Lucas pe umăr şi o luă spre casă.

Christina închise gura. Văzu că Lucas încerca să nu râdă. Îi dejucase planurile.

— Ei bine, zise ea, în timp ce-şi mască iritarea. Aşa cum a zis ducele, o să-l găseşti pe domnul Hemmings în seră. O să-ţi dea instrucţiuni şi o să-ţi găsească un loc unde să locuieşti. Servitorii care lucrează afară locuiesc în casele de la grajd, dar mănâncă în holul servitorilor. Îi făcu un semn indiferent. Domnul Galloway poate să-ţi dea sfaturi dacă ai nelămuriri. Galloway… Se întoarse spre majordom. Te rog, trimite vorbă la castelul Strathspey să ne dea o recomandare pentru domnul Ross de la ducesa de Strathspey.

— Doamnă.

Majordomul făcu o plecăciune, rigid şi supus. Expresia

lui morocănoasă sugera că bărbatul ura această răsturnare de evenimente. Christina îi împărtăşea sentimentele, dar ştia că nu avea niciun rost să obiecteze. Ducelui îi plăcea să creadă că era capul casei şi putea fi foarte încăpăţânat când era contrazis.

— Mulţumesc, milady, zise Lucas. Domnule Galloway.

— Cât de distractiv a fost! zise Allegra. Bun venit la Kilmory, domnule Ross!

— Allegra, zise Christina, ajungând la capătul răbdării, nu e timpul să exersezi la pian? Domnule Ross, vreau să vorbesc cu tine, te rog!

Allegra oftă exagerat şi traversă peluza, aruncându-i o ultimă privire provocatoare lui Lucas, care o ignoră. Ochii lui erau fixaţi ferm pe Christina. Ea nu fusese niciodată ţinta unei asemenea atenţii masculine. O intimida. I se uscă gura.

— Şi mai mult şantaj reciproc, Lady Christina? întrebă Lucas leneş, când nimeni nu-i mai putea auzi. Vocea lui era joasă şi intimă. Fraude financiare... Foarte creativ. Te felicit!

— Permite-mi să-ţi dau nişte sfaturi, domnule Ross, zise Christina rece. Aseară ţi-am dat un sfat pe care ai ales să-l ignori. De data asta, îţi sugerez să te gândeşti foarte bine înainte să faci din nou acelaşi lucru. Dacă nu vrei ca timpul petrecut la Kilmory să fie scurtat, te sfătuiesc să nu faci nicio mişcare greşită. O să te porţi absolut impecabil. E clar?

— Foarte clar, zise Lucas.

— Nu o să spui nimic despre noaptea trecută, continuă Christina.

— Despre ce parte a nopţii trecute?

— Toată. Nu o să mai vorbim niciodată despre asta. Şi îmi vreau pistolul înapoi, te rog!

— Sigur, doamnă.

— Mulţumesc. O zi bună, domnule Ross.

Ea nu se uită în urmă în timp ce traversă peluza spre casă, dar era sigură că Lucas o privea.

„Probleme, probleme, probleme.”

Christina nu avea nevoie de un glob de cristal ca să observe că apariţia lui Ross aducea alte probleme. Ştia doar că bărbatul era periculos, dar avea senzaţia că avea să afle mai multe.

*

Lucas eliberă aerul pe care îl ţinuse printr-un oftat lung şi tăcut.

Deci aşa arăta tânăra lui contrabandiste. Ştiuse din clipa în care trecuse pe lângă el, în castel, că ea era femeia pe care o întâlnise noaptea anterioară. În clipa în care fusese aproape de ea, o recunoscuse, legătura dintre ei se treziseră din nou la viaţă.

O privi pe Christina traversând peluza. Ea nu se uită în urmă. Lucas zâmbi. Bineînţeles că nu se întoarse, deşi putea să pună pariu că ardea de nerăbdare să vadă dacă el o privea.

O făcea. Nu-şi putea lua ochii de la ea. O urmări până când intră în casă. Nu se grăbi, dar îşi înclină umbreluţa în aşa fel încât să nu-i vadă faţa. Lucas putea jura că mişcarea fusese deliberată şi nu avusese de-a face cu razele soarelui. Umbreluţa era din muselină de culoarea prunei şi cu dantelă pe margine, asortată cu rochia ei. Arăta frivol, doar că ea nu era o femeie frivolă. Totul la ea, de la înălţime la comportamentul autoritar, trădau pricepere şi calm.

Estimă că Lady Christina era cu şase ani mai mare decât el. Nu o bunică, dar nicio debutantă. Înţelegea de ce oamenii o treceau cu vederea, deoarece majoritatea o judecau după înfăţişare, iar Christina MacMorlan nu făcea nimic ca să iasă în evidenţă. Părul ei era în nuanţe de şaten, prins într-un coc strâns la ceafă. Se îmbrăca simplu. Un bărbat putea face greşeala de a considera că trăsăturile ei nu erau remarcabile, însă Lucas vedea că nu era aşa. Pielea ei era impecabilă, de un crem pal şi roz trandafiriu, un ten cu adevărat scoţian, presărat cu pistrui. Ochii ei albaştri aveau o expresie liniştită, care era şi înşelătoare, şi

senzuală. Când îl privise în ochi, simţise impactul ca un pumn prin tot corpul. Dar gura ei era plină şi senzuală, amintindu-i lui Lucas de săruturile lor. Se foi puţin. Christina MacMorlan i se părea ridicol de seducătoare şi nu înţelegea de ce. Dar acest lucru era posibil să fie în folosul lui. Era evident că ea conducea moşia Kilmory, în timp ce tatăl ei se concentra asupra propriilor proiecte. Dar ea îi conducea şi pe contrabandiştii de whisky, iar Lucas era convins că aceştia fuseseră implicaţi direct în moartea lui Peter.

Spre vest, dincolo de tufişurile tunse, îl văzu pe ducele de Forres plimbându-se prin grădina de trandafiri. Bărbatul părea să vorbească cu plantele, ceea ce era un lucru ciudat. Lucas îl privi pe duce îndreptându-se spre ceasul solar din mijlocul grădinii şi se aplecă să verifice ora. Cu siguranţă, bărbatul era excentric, prins în lumea lui. Lucas se gândi că ducele nu ştia nimic din ce se întâmpla în casa lui, cu atât mai puţin faptul că fiica lui cea mare conducea o bandă de contrabandişti.

Avusese noroc că ducele îi oferise postul. Lady Christina sigur nu ar fi cedat şantajului. În clipa în care pusese puţină presiune, îi răspunsese cu şi mai multă hotărâre. Fusese o coincidenţă nefericită faptul că asistentul lui Sidmouth îl trecuse pe Sir Geoffrey MacIntyre la recomandări, în condiţiile în care Lady Christina îl cunoştea pe acesta. Dar avea dubii în privinţa lucrurilor spuse de Christina şi bănuia că aceasta pur şi simplu inventase povestea despre frauda financiară ca să scape de el.

O aprecie pentru asta. Nu trebuia s-o subestimeze pe Lady Christina MacMorlan. Era puternică, hotărâtă şi isteaţă. Îi putea face faţă.

Trebuia să ţină minte asta şi să nu lase atracţia puternică pe care o simţea faţă de ea să-i întunece judecata.

Privi cum uşa principală se închise în urma ei. El fusese uitat. Un mic zâmbet îi apăru pe buze când îşi aminti de modul maiestuos în care fiica ducelui îl respinsese. Era în avantajul lui dacă ea îl privea de sus. Servitorii trebuiau

să fie invizibili. Putea să-şi continue investigaţia în timp ce rămânea neobservat.

Dincolo de pinii înalţi care înconjurau terasa putea vedea colţul unei clădiri şi strălucirea soarelui în ferestrele lungi. Acolo era probabil sera unde se afla Hemmings, grădinarul-şef. Prefera să lucreze afară, să facă muncă fizică decât să stea înăuntru şi să îndeplinească mofturile nobilimii. Lucas se îndreptă. Era momentul să se ducă la muncă.

Capitolul 5

„La naiba!”

Christina îşi iubea tatăl, dar erau momente în care i-ar fi sucit gâtul, iar acesta era unul dintre ele. Închise uşa salonului ei privat cu un calm exagerat şi se aşeză pe fotoliul preferat. Pentru o clipă, închise ochii şi inspiră adânc, bucurându-se de parfumul de ceară şi de trandafiri, amestecat cu mirosul vag de praf şi de cenuşă din şemineu. Era linişte. Pentru puţin timp, se simţi alinată, confortul curgând prin ea şi relaxându-i muşchii încordaţi. Apoi îşi aminti zâmbetul lui Lucas şi faptul că acum bărbatul era angajat la castelul Kilmory, ceea ce era exact rezultatul pe care nu-l dorise.

Deschise ochii şi clipi, frecându-şi fruntea în locul unde începea să simtă o durere de cap. Îşi spuse că nu conta. Lucas era evident foarte dornic să lucreze la Kilmory şi nu avea să facă nimic ca să rişte asta.

Era naivă dacă avea impresia că bărbatul urma să-şi rişte viitorul sărutând-o din nou. Lucas Ross era mult mai tânăr decât ea şi păcătos de chipeş. Bineînţeles, nu avea să fie atras de o fată bătrână. Pasionala întâlnire din noaptea anterioară fusese alimentată de o uşurare sălbatică şi de entuziasmul de a fi în viaţă. Acum, la lumina rece a zilei, totul era diferit, iar ea primea cu braţele deschise acest lucru, deoarece pasiunea, dorinţa nu aveau loc în viaţa ei.

În salonul ei nu erau oglinzi. De fapt, când se mutaseră în castelul Kilmory, scosese mai multe oglinzi de pe pereţi pentru că nu voia să-şi vadă reflexia uitându-se mereu la ea. Ştia cum arăta. Era o fată bătrână de 33 de ani, în rochii elegante, dar nu la modă, al cărei păr nu era nici roşcat, nici şaten, nici blond, ci o combinaţie a celor trei nuanţe, ai cărei ochi erau de un albastru pal şi înconjuraţi de riduri fine, care deveneau din ce în ce mai puţin fine şi tot mai adânci odată cu trecerea anilor. Tenul ei îşi pierduse strălucirea tinerească şi bărbia deja începuse să se lase. De fapt, totul începuse să se lase, aşa cum se întâmpla odată cu trecerea timpului. Nu-şi făcea iluzii şi, prin urmare, noaptea anterioară nu avusese nicio dorinţă să arate altfel. Înfăţişarea ei fusese aproape irelevantă. Surorile ei erau cele frumoase.

Acum însă tinereţea şi vitalitatea lui Lucas o făcură conştientă de trecerea anilor. Se simţea bătrână şi trecută şi îi era ruşine pentru că simţea o atracţie atât de puternică faţă de el. Ştia că Lady Kenton, draga prietenă a mamei ei defuncte, ar fi râs de ea din cauza acestor scrupule. Aceasta credea cu fermitate că o privelişte era acolo ca să fie admirată, însă Christina nu voia să simtă nimic pentru Lucas. Nu voia să simtă nimic pentru niciun bărbat. Era prea riscant. Ea, care îşi risca viaţa şi siguranţa personală în fiecare zi când venea vorba de perceptori, era prea temătoare ca să-şi rişte inima din nou.

O bătaie respectuoasă în uşă o aduse la realitate. Era probabil domnul Bevan, administratorul proprietăţii, care venise mai devreme pentru întâlnirea lor. Însă, înainte să îi spună să intre, uşa se deschise şi apăru capul lui Galloway.

— Îmi cer scuze, doamnă, dar domnul Eyre e aici ca să vă vadă.

Christina simţi o împunsătură alarmantă. Domnul Eyre era perceptorul, colectorul de taxe al guvernului, care vâna fără milă familiile locale pentru fiecare ban pe care îl datorau. Posedat de o dorinţă zeloasă de a obţine fiecare picătură de venit de la lorzii şi sătenii din Kilmory, acesta ameninţase să îi aresteze pe distilatorii ilegali de whisky şi

să îi spânzure.

— Te rog să-i spui domnului Eyre că am o întâlnire în zece minute şi nu pot să-mi fac timp… începu ea, însă Eyre trecu pe lângă Galloway şi intră în cameră.

— Nu o să dureze mult, Lady Christina.

Era un bărbat masiv, spilcuit, cu ochi gri mici şi o faţă roşie. Privirea lui se plimbă prin cameră, ca şi cum verifica dacă femeia nu ascundea o distilerie ilegală de whisky sub masă.

— Am auzit că mai complotezi cu infractorii şi contrabandiştii.

— *Poftim?* se auzi vocea de gheaţă a Christinei.

Eyre însă nu era genul de bărbat care să fie intimidat. Îşi băgă mâinile în buzunare şi se legănă pe călcâie.

— Ieri te-am văzut intrând în casa doamnei Keen. Fiul ei a fost arestat pentru distilare ilegală anul trecut…

— Tocmai de asta am vizitat-o. Christina nu încercă să-şi ascundă dispreţul. E o femeie în vârstă, cu probleme de sănătate, singură pe lume, cu un venit mic şi care a fost persecutată fără milă de autorităţi.

— Atunci nu ar fi trebuit să ascundă un infractor cunoscut.

Christina simţi cum începea să se enerveze. Ştia că Eyre voia s-o irite. Îi devenise duşman când ea îi scrisese lui Lord Sidmouth ca să se plângă de metodele şi de corupţia lui. Era greu să nu-i răspundă la provocare.

— Vizita are un scop, domnule Eyre?

— Da. Ochii bărbatului luciră. Am venit ca să-l prezint pe nepotul meu, Richard Bryson, băiatul surorii mele, care a venit să mă ajute să-i prind pe răufăcătorii care ne-au invadat zona. Sunt încrezător că, având ajutorul lui şi alte resurse oferite de Lord Sidmouth, o să ducem banda Kilmory în spatele gratiilor în scurt timp.

— Cât de satisfăcător pentru tine, zise Christina.

Nu-l văzuse pe tânărul care se afla în umbra unchiului său, dar acesta intră în cameră şi făcu o plecăciune.

— La dispoziţia dumneavoastră, Lady Christina.

Tânărul era un bărbat foarte diferit de unchiul său.

Sigur nu avea mai mult de 20 de ani, era subţire şi blond, cu ochi căprui visători şi mâini de muzician. Plecăciunea lui fu elegantă. Putea la fel de bine să fi venit dintr-un salon din Edinburgh. Unchiul lui îl privea cu un dispreţ greu de ascuns. Christina se întrebă cum puteau lucra împreună şi de ce un bărbat precum Richard Bryson avea să preia munca murdară a preceptorilor. Poate că nu avusese de ales. Se gândi din nou la Lucas Ross şi la cât de nepotrivit era faptul că devenise servitor. Oamenii trebuiau să-şi câştige traiul, indiferent cât de nepotrivit ar fi părut postul ales.

— Îţi doresc succes în carieră, domnule Bryson, zise ea, după care îi aruncă un zâmbet rece unchiului său: Vă rog să mă scuzaţi...

În timp ce Galloway îi conduse pe bărbaţi afară, se întrebă de ce venise Eyre s-o viziteze. Bărbatul nu avea nicio urmă de amabilitate. Vizita avusese alt scop. Poate s-o avertizeze de intenţia lui de a-şi intensifica eforturile de a-i prinde pe contrabandiştii de whisky. Bărbatul bănuia că ea avea legături cu grupul de contrabandişti.

Christina se cutremură. Vizita lui fusese o ameninţare. Nu avea niciun dubiu în privinţa asta. Trebuia să fie foarte atentă.

*

Lumina de vară dispărea când Lucas ieşi din holul servitorilor, ca să se întoarcă la casa lui de pe terenul castelului. Cina fusese delicioasă, o friptură de miel cu găluşte, exact ce-i trebuia după ce tot săpase gropi pentru flori. Era la Kilmory de trei zile şi deja se obişnuise cu rutina meseriei. Ce avea de făcut era greu din punct de vedere fizic, dar nu îl solicita în alte moduri. Trebuia doar să ţină capul plecat, să fie atent, să asculte şi să nu facă un pas greşit.

Servitorii erau suspicioşi în ceea ce-l privea. Un străin care arăta şi vorbea ca şi cum trebuia să bea ceai într-un salon din Edinburgh, nu să scoată rădăcini în munţi trebuia

tratat cu precauţie. Se împrăştiase zvonul despre eşecul lui de a obţine postul de lacheu. Un băiat pe nume Thomas Wallace arăta impecabil în noul lui costum şi stătea mândru în scaunul lacheului. Exista o senzaţie de nesiguranţă legată de trecutul lui Lucas, pe care bărbatul alese să nu o explice, însă recomandarea de la ducesa de Strathspey, care sosise în acea după-amiază, risipise îngrijorarea. Cel puţin acum Galloway îl trata ca şi cum erau slabe şanse să fure argintăria.

Pe Lucas nu îl deranja că oamenii îl considerau mohorât şi necomunicativ, deşi stătuse la o cană de ceai după cină, când lumea se relaxa şi conversaţia se încălzea puţin. Atunci află ceva despre familie care, deşi nu îl ajuta direct să-şi atingă scopul, tot era interesantă. Angus, moştenitorul ducatului, nu era apreciat, fiind considerat un tiran. Gertrude, soţia lui, era urâtă pentru modul în care se purta. Toată lumea clătina din cap când era menţionat numele lui Lachlan. Lucas auzise că bărbatul avea o problemă cu băutura şi cu soţia lui, o diavoliţă pe nume Dulcibella, care avea grijă de bani şi era mai necruţătoare decât vânzătorii ambulanţi din Glasgow. Pomenirea ducelui îi făcea să zâmbească exasperaţi. Însă Christina era îndrăgită. Afecţiunea lor pentru ea era sinceră şi puternică şi îl uimi pe Lucas. În timp ce se ducea la culcare şi traversa curtea castelului, se întrebă ce făcuse Christina ca să le câştige loialitatea.

Când ajunse în intimitatea caselor grădinarilor, scoase din buzunar scrisoarea pe care Galloway i-o dăduse după cină.

— E de la ducesa de Strathspey, spuse majordomul cu un amestec de respect şi dezaprobare, ca şi cum Lucas ar fi fost prea neînsemnat pentru ca ducesa să-l observe.

Lucas intră în casă şi despături scrisoarea ca s-o citească. Nu aprinse lampa. În schimb, se aplecă pentru a prinde ultima lumină a apusului.

Lucas,

Ce se întâmplă? Ţi-am scris o recomandare excelentă, evident, dar aş aprecia o explicaţie pentru noul tău interes în horticultură. Ţi-ai pierdut toţi banii? Chiar lucrezi ca ajutor de grădinar pentru ducele de Forres? Nu poţi să obţii ceva mai bun?

Te rog, încearcă să-ţi aminteşti că eşti nepotul meu, un prinţ, şi să tinteşti mai sus.

Femeia încheie cu semnătura ei cu înfloriturі.

Lucas zâmbi. Ştia că mătuşa lui nu avea să-l dezamăgească. Ştia că nu era o snoabă. Şi îi datora o explicaţie, îşi scoase tocul din buzunar şi îi răspunse:

Mulţumesc. Îţi sunt dator, ca întotdeauna. Afacerile m-au adus în Kilmory, dar pentru moment mi se pare mai util să păstrez această afacere secretă şi, prin urmare, rolul de grădinar.

Pot doar să sper că în acest timp nu o să omor întreaga grădină ducală.

Semnă scrisoarea şi o aşeză sub urciorul emailat de pe noptieră, în ziua următoare avea să plece cu un comision în sat şi să găsească un birjar care s-o ducă la Strathspey. Nu voia s-o trimită de la castel, era prea periculos.

Se duse într-una din cele două camere ale casei şi se aruncă pe patul îngust din fier. Mătuşa lui nu era naivă. Ştiuse de moartea lui Peter şi avea să-şi dea seama repede ce făcea el de fapt la Kilmory. Nu avea să fie de acord cu asta. Lucas nu credea că femeia avea să-l dea de gol, dar probabil, la fel ca Jack Rutherford, avea să considere că greşea şi că din cauza suferinţei nu accepta moartea lui Peter şi nu voia să meargă mai departe.

Ducesa ar fi râs dacă l-ar fi văzut în acel moment, se gândi el în timp ce se uita la paloarea tavanului alb. Condiţiile nu erau nici princiare, nici somptuoase. Avea două camere – cea în care se afla, cu un cufăr de lemn şi o saltea umplută cu iarbă-neagră, iar cealaltă cu o masă,

două scaune, o noptieră şi câteva piese de mobilier. Afară era un lavoar din piatră, unde se putea spăla. Era departe de eleganţa palatului bunicului său. Cu toate astea, locul era curat şi uscat. Cineva făcuse nişte perdele frumoase şi perne asortate care arătau destul de elegant pe scaune. Pe podea erau câteva covoare. Lucas se întrebă cine mobilase locul şi îl făcuse să pară că îi păsa de servitori, dorindu-şi ca aceştia să stea într-un loc confortabil.

Se gândi la Christina MacMorlan. Îi promisese lui Jack că nu avea s-o implice în afacerea lui, dar asta era înainte să afle că femeia era deja implicată în toată treaba. Şi avea ce-i trebuia. Informaţii.

Nu simţi nicio mustrare de conştiinţă. Conştiinţa era ceva ce rar îi făcea probleme. De obicei, era împăcat cu deciziile pe care le lua, iar acum nu făcea excepţie.

Nu ar fi stricat să profite de atracţia pe care o simţea Lady Christina faţă de el. Chiar dacă aparent femeia fusese rigidă şi decentă, nu reuşise să ascundă faptul că era atrasă de el. Era bine. Avea să exploateze acea atracţie ca să afle tot ce putea. Avea să o folosească.

Dormi bine în acea noapte.

Capitolul 6

— Ce privelişte superbă! spuse Lady Allegra MacMorlan, în timp ce se rezemă de fereastra din salon şi se uită în grădină.

— Kilory mereu arată superb în dimineţile de vară, încuviinţă Christina fără să ridice privirea din scrisorile pe care le dtea.

Micul dejun se terminase – fuseseră doar patru prezenţi la masă. Ducele încă nu se trezise, iar Gertrude prefera să ia micul dejun în pat.

Angus şi Lachlan deja se duseseră la grajduri, plănuind să călărească. Christina speră că Lachlan putea să stea în şa. Bărbatul băuse până ce uitase de el în noaptea

anterioară, iar la micul dejun venise cu ochii tulburi şi nebărbierit. Valetul lui demisionase cu o săptămână în urmă, iar de atunci nu era nimeni care să aibă grijă de el. Christinei nu-i plăcea să vadă modul în care Lachlan cădea în disperare şi era mereu furios, fără bani, nefericit. Însă nu ştia cum să-l ajute.

— Nu mă refer la priveliştea mării, zise Allegra, întorcându-se pe jumătate spre ea şi arătând în direcţia aleii cu liliac. Mă refer la *această* privelişte.

Christina oftă, lăsă scrisorile jos, printre firimituri, şi se alătură nepoatei ei, lângă fereastră. Era o altă dimineaţă senină. Cerul era de un albastru profund, fără nori, iar marea din depărtare părea o fundă mai întunecată la orizont. Urmări direcţia în care era înclinat capul Allegrei. Privirea i se plimbă peste pinii înalţi aflaţi dincolo de terasă, sări peste ceasul solar şi se opri asupra pieptului gol al lui Lucas Ross, care se întindea să tundă liliacul. Spatele lui, lat şi musculos, era întors spre ele. Soarele strălucea pe părul lui negru.

Christina spuse admirativ:

— Dumnezeule!

Privi modul în care Lucas se întinse să taie florile uscate, mânuind foarfeca, muşchii lui încordându-se în umerii laţi. O pereche de pantaloni zdrenţuiţi îi atârnau de şolduri. Sub ei, gambele erau goale, iar în picioare avea cizme uzate.

— Allegra! Christina îşi reveni în sfârşit. Fereşte-ţi privirea!

— Mi-o feresc, mătuşă Christina, zise Allegra. Îşi plimbă degetele pe rama ferestrei, în timp ce îi mai aruncă o privire lui Lucas. Domnul Ross este un bărbat bine făcut.

— Nu ar trebui să se etaleze pe aici, zise Christina.

Femeia se întoarse şi, cu mişcări elaborate, îşi luă cana pe jumătate plină de pe masă şi o umplu.

— Poate că ar trebui să-l pui să se ocupe de grădină îmbrăcat în uniformă Forres, zise Allegra zâmbind.

Tânăra era roz la faţă ca un trandafir înflorit. Christina fu invidioasă pe tinereţea şi frumuseţea nepoatei ei, după

care se simţi vinovată pentru asta.

— Dintr-odată, ideea de a fugi cu unul dintre servitori pare atrăgătoare, spuse Allegra. Ce s-ar enerva mama! *Doar* pentru asta merită s-o fac, deşi trebuie să recunosc că înfăţişarea delicioasă a domnului Ross e o motivaţie puternică.

— Nu cred că ţi-ar plăcea să trăieşti cu salariul unui grădinar, de 12 şilingi pe săptămână, zise Christina tăios.

Nu vorbise cu Allegra despre flirtul cu Lucas din ziua în care acesta sosise, sperând că mintea plină de fluturi a nepoatei sale se mutase la altceva.

— Romantismul rar supravieţuieşte realismului dur al economiei, spuse Christina. Ar trebui să te gândeşti la asta.

Allegra păru şocată.

— 12 şilingi pe săptămână? Am cheltuit mai mult de atât pe ultima mea bonetă!

— Atunci soţul tău ar da faliment înainte să se usuce cerneala pe actul de căsătorie, spuse Christina. Poate că democraţia în iubire pare foarte atrăgătoare când arată aşa, zise ea făcând semn spre silueta lui Lucas, dar îşi pierde foarte repede strălucirea.

— Nu ai nicio urmă de romantism în suflet, mătuşă Christina!

— Sunt pragmatică.

Christina îşi forţă un zâmbet. Allegra, singurul copil la părinţi, fusese răsfăţată şi i se îndeplinise fiecare moft. Dacă tânăra vedea ceva ce voia, nu-şi nega plăcerea, iar dacă ceva îi era interzis, devenea şi mai încăpăţânată. Prin urmare, cele mai mari şanse de reuşită le avea evidenţierea problemelor financiare ale unei situaţii.

— Ei bine, cel puţin priveliştea e gratuită. O să mă duc să mă plimb prin grădini. O să-mi facă bine la sănătate.

Tânăra ieşi din cameră.

Christina oftă şi se duse să-şi ia umbreluţa şi şalul. Cineva trebuia să se ducă afară şi să-i spună lui Lucas să pună nişte haine pe el. Nu era potrivit să fie văzut aşa. Cu puţin noroc, avea să-l găsească pe domnul Hemmings şi să-i ceară să-l înveţe comportamentul potrivit pe ajutorul său.

Astfel, nu trebuia să se apropie de Lucas, care era pe jumătate gol.

Norocul nu fu însă de partea ei. Domnul Hemmings nu era în seră sau în şopron. Christina studie grădinile şi nu-l văzu pe niciuna dintre alei. Trebuia să abordeze singură înfăţişarea indecentă a lui Lucas Ross.

Lucas era cu spatele la ea şi nu păru să-i audă paşii pe pietriş. Fredona ceva în timp ce muncea, un cântec cu un ritm vioi care nu părea scoţian. Tonul său profund de bariton era foarte atrăgător. Christina se opri o clipă, ascultând şi uitându-se la graţia cu care lucra şi strălucirea soarelui pe pielea lui. Când îşi dădu seama că se uitase mai mult decât era potrivit, tuşi. Lucas nu se întoarse. Părea căzut pe gânduri, aşa că Lady Christina îl atinse pe braţ. Pielea bărbatului era caldă şi mătăsoasă. Degetele ei părură să o gâdile în urma contactului.

Lucas se întoarse.

— Lady Christina!

Femeia se gândi că priveliştea era şi mai spectaculoasă din faţă decât cea din spate. Pieptul lui era lat. Pantalonii zdrenţuiţi erau lăsaţi pe şolduri, o linie de păr negru mătăsos coborând spre bazinul lui. Christina înghiţi în sec. Tot felul de imagini indecente îi apărură în minte. Voia să-şi apese buzele de pielea fierbinte a abdomenului său, să traseze în jos linia acelor oase…

Lucas schiţă o plecăciune şi se întinse alene după cămaşă, pe care o trase pe el.

— Îţi cer scuze că m-ai găsit fără cămaşă, spuse el. E o zi deja călduroasă.

— Mă bucur că îţi dai seama că nu e decent să te afişezi aşa dezbrăcat, domnule Ross. Ştia că părea ridicol de pompoasă, dar era singura apărare pe care o avea. Şi nu te-am găsit aşa întâmplător. Te-am văzut de la fereastra din salon.

Lucas ridică o sprânceană.

— Deci m-ai văzut dezbrăcat şi ai venit special după mine, şopti el.

— Da, zise Christina. Ba nu! Nepoata mea… Se opri,

fâstâcindu-se. Bărbatul deja o provoca, răstălmăcind înţelesul vorbelor ei şi făcând-o să spună lucruri pe care nu voia să le rostească. Pari să nu prea ştii ce înseamnă comportamentul decent, domnule Ross. Este scandalos din partea ta să-ţi dai jos cămaşa, chiar şi într-o zi călduroasă. Aici, la Kilmory, avem reguli şi ne aşteptăm ca servitorii să le respecte.

Se opri. Lucas se întinse după sticla care se afla pe zidul de lângă el. Menţinându-i privirea, bărbatul o ridică la buze. Christina se uită cum i se mişcă gâtul în timp ce ia o gură.

— Este scandalos şi să bei în timp ce vorbesc cu tine!

— Îţi cer scuze. În privirea bărbatului era o licărire de amuzament. Ar fi trebuit să-ţi ofer mai întâi ţie. Şterse gura sticlei şi i-o întinse.

— Nu, mulţumesc, zise Christina, ducându-şi mâinile la spate.

— Nu-ţi place berea? E foarte răcoroasă într-o zi călduroasă de vară.

Şi Christinei îi era cald. Împunsături de iritare şi conştientizare se făceau simţite pe spatele ei.

— Domnule Ross, zise ea. Cred că mă înţelegi greşit în mod deliberat. Chiar trebuie să-ţi silabisesc? Nu e decent să umbli pe jumătate dezbrăcat şi nu e potrivit nici să bei bere în timp ce vorbesc cu tine. Sau orice altceva, adăugă ea în grabă. În plus, nu eşti în măsură să îmi oferi ceva de băut.

— În nicio situaţie?

— Nu!

— Nici dacă mori de sete?

— Situaţia asta nu o să apară, pufni Christina. Domnule Ross, mă provoci în mod deliberat!

— Presupun că şi asta e interzis, zise Lucas.

Bărbatul ţinea sticla relaxat între degetele lui lungi, privind-o. Ştia că modul ei arogant de a fi îl amuza şi că nu îl impresiona deloc. Felul în care o privea nu avea nicio urmă de respect. Dimpotrivă, avea ceva atât de îndrăzneţ şi provocator, încât Lady Christina îşi dădu seama că

tremura.

— Ce aştepţi? întrebă ea.

— Aştept să-mi dai voie să mă întorc la muncă. M-am gândit că ăsta e comportamentul potrivit.

— Poţi să te întorci la muncă, zise Christina. Apoi îşi aminti că avea o întrebare pentru el. Ah, domnule Ross…

Lucas îşi luase deja foarfecă şi se apucase din nou de treabă. Vântul bătu şi îi lipi cămaşa de piept. Efectul era acelaşi ca al priveliştii pieptului său gol.

— Lady Christina? Bărbatul se opri şi o privi întrebător. Cu ce pot să te ajut?

— Unde este domnul Hemmings? întrebă ea în timp ce ignoră modul în care bărbatul formulase întrebarea, special ca să o aţâţe. Credeam că o să-l găsesc în seră. Spalierele cu fructe sunt mândria lui.

— Domnul Hemmings are gută. Azi e imobilizat la pat.

— Săracul, zise Christina.

Se întrebă de ce doamna Parmenter nu îi spusese de starea grădinarului. Nu o văzuse pe menajeră în acea dimineaţă, dar sigur avea să-i spună totul mai târziu, când se întâlneau să discute meniurile zilei.

— O să-i duc nişte gheaţă pentru inflamaţie şi extract de brânduşe.

— Brânduşe? Lucas o privi uimit. Domnul Hemmings o să cadă din nou la pat dacă îi scoţi bulbii.

Christina râse.

— Brânduşele de toamnă sunt foarte bune împotriva gutei. Mulţumesc, domnule Ross.

Se întoarse să plece.

— Milady… Lucas îi atinse braţul uşor, iar ea se opri, foarte conştientă de prezenţa lui şi de senzaţia degetelor lui pe pielea ei. Mă întrebam dacă poţi să-mi arăţi planurile pentru grota ducelui. Domnul Hemmings mi-a cerut să lucrez la ea, dar nu poate să-mi arate exact ce trebuie făcut. Dacă ai fi destul de amabilă să…

Christina nu avea de gând să fie amabilă. Nu avea de gând să fie închisă în birou cu Lucas Ross. Camera era prea mică, iar el, prea intimidant. Simplul gând o panică.

— Trebuie să vorbeşti cu tata. Sau poate cu domnul Bevan, administratorul…

— Niciunul dintre ei nu poate să se vadă cu mine decât mai târziu. Te rog, Lady Christina! Înţeleg că eşti ocupată. Am nevoie doar de cinci minute din timpul tău.

— Eu…

Christina căută cuvintele cu care să-l refuze, dar acestea îi scăpau.

— Te rog!

Lucas zâmbi din nou, cald şi captivant.

Christina se simţi înfierbântată şi confuză.

— În regulă, zise ea reticentă, gândindu-se că Lucas părea capabil să o convingă să facă aproape orice. Dar nu pot să stau mult şi ştiu foarte puţine despre planuri.

O licărire îngrijorătoare apăru în ochii lui Lucas, iar Christina regretă imediat că fusese de acord.

— Mulţumesc, doamnă.

Ross o urmă pe alee. Trandafirii, îngreunaţi de ploaia de peste noapte, se aplecau peste pietriş. Lucas îi dădu la o parte din calea ei, cu o curtoazie exemplară. Nu îi putea reproşa nimic acum şi se simţea ciudat de plăcut să fie tratată cu atâta atenţie. În mod normal, toţi presupuneau că putea să se descurce singură, aşa că niciodată nu se sinchiseau să-i ţină uşa sau să-i întindă mâna când mergea pe pietriş. Şi, bineînţeles, Lady Christina era capabilă să aibă grijă de ea însăşi, dar era minunat ca măcar o dată cineva să aibă grijă de ea. De fapt, era periculos de seducător, dar îşi dădu voie să se bucure de acea iluzie măcar o dată.

Biroul era într-un colţ al curţii. Aici, vechile grajduri erau pustii, cu acoperişurile deschise spre cer, iar grinzile de lemn erau neacoperite. Numai partea din sud fusese reparată. Aceasta adăpostea caii pentru trăsuri şi armăsarii lui Lachlan şi Angus.

— Călăreşti? o întrebă Lucas, oprindu-se să mângâie pe bot calul lui Lachlan, care întinsese curios capul.

— Nu, zise Christina. Nu am talent la asta. Domeniul e mic. Fie merg pe jos, fie iau trăsura. Privi cum Lucas îşi

plimbă mâna peste grumazul armăsarului. Pari să te simţi în largul tău cu caii, domnule Ross. Ai lucrat cu ei?

— Am călărit când eram mic, zise Lucas.

Tonul lui era tăios, iar ochii, goi, ca o uşă închisă. Christina simţi respingerea mută. Bărbatul nu voia să vorbească despre trecut. Era în regulă. Nu avea niciun motiv pentru care s-o facă. Lucas îşi lăsă mâna să-i cadă într-o parte. Traversară curtea în tăcere, paşii lor auzindu-se pe pietriş. Bărbatul ţinu uşa biroului deschisă pentru ea. Aerul din cameră era stătut, înăuntru mirosind a praf şi a cărţi vechi. După lumina puternică de afară, lumina slabă o ameţi puţin pe Christina. Pe masă se aflau o serie de planuri şi hărţi ale grădinilor, sub o riglă lungă de lemn. Marginile lor fluturau uşor în bătaia vântului.

— Domnul Bevan are un birou mai mare în castel, zise Christina, dar aici îşi ţine toate desenele actuale, pentru ca oricine lucrează să le poată consulta. Lăsă uşa deschisă ca să intre soarele înăuntru. Eşti bine-venit aici oricând, domnule Ross, ca să te uiţi la planurile tatălui meu pentru grădina lui gotică.

— Ăsta e planul pentru grotă, spuse Lucas.

Îşi puse o mână pe masă, se aplecă şi studie desenele în creion.

— Da, zise Christina, care apoi oftă. Tata are tot felul de idei pentru crearea unei serii de încăperi interconectate cu o cascadă şi o fântână. Interiorul o să fie înconjurat cu scoici şi decorat cu statui, iar exteriorul o să fie acoperit de iederă.

— Nu eşti de acord cu planurile lui?

Lucas se întoarse pe jumătate spre ea.

— E o extravaganţă scumpă, zise Christina.

Spre surprinderea ei, Lucas zâmbi.

— Nu eşti de acord cu extravaganţa, Lady Christina? Crezi că extravaganţa e un păcat?

Bărbatul vorbi încet, accentuând cuvântul *păcat.* Cuvântul creă o revoltă de imagini senzuale în mintea Christinei, trezind gândurile pline de dorinţă pe care şi le reprimase. Simţea cum corpul i se încingea din nou. Se

luptă cu senzaţia, gândindu-se la iernile scoţiene şi la gheaţa care i se scurgea pe gât, o imagine suficient de incomodă cât să îndepărteze şi cele mai stăruitoare visuri pline de dorinţă.

— Aici, la Kilmory, sunt multe lucruri pentru care e nevoie de banii ducali. Lady Christina îşi auzea rigiditatea din ton. Multe familii de pe domeniu şi din oraş sunt disperat de sărace. Având în vedere circumstanţele, îndeplinirea fanteziilor tatălui meu nu e o prioritate pentru mine.

— Dar sigur există un loc şi un timp când să te desfeţi cu o fantezie, nu?

Cuvintele delicate ale lui Lucas îi provocară fiori. Într-o secundă, imaginea zăpezii pure, reci era suprapusă cu alta mult mai încinsă, cu mâini şi picioare întortocheate, cearşafuri mătăsoase şi dorinţă arzătoare.

Christina alungă gândul rătăcitor şi ignoră comentariul lui Lucas. Se îndreptă spre masă.

— O să vezi aici că în acel loc e deja un izvor, spuse ea rece. Apa trebuie canalizată într-o cascadă, care formează un lac. Arătă spre plan şi observă că mâna îi tremura puţin. Piscina e deja construită, dar lacul nu e.

— Nu mi-l imaginez pe domnul Hemmings să aibă puterea să construiască asta, spuse Lucas.

Bărbatul se aplecă pentru a se uita mai bine, şi o şuviţă de păr negru îi căzu pe faţă. Când îşi ridică mâna ca să o dea la o parte, mâneca lui atinse sânul Christinei. Femeia rămase fără aer. Nu se putu abţine. Scoase un geamăt slab, dar Lucas îl auzi. Se îndreptă încet. Dintr-odată, nu se mai auzea niciun sunet în birou, decât tunetul bătăilor inimii ei, care îi răsuna în urechi, şi respiraţia lui Lucas. Christina era extrem de conştientă de apropierea lui, de duritatea corpului său, de privirea întunecată care o fixa în timp ce o licărire îi apăru în ochi. Într-o fracţiune de secundă, Christina îşi aminti atingerea palmei lui pe sânul ei şi mângâierea pricepută a degetului său peste sfârcul ei. Simţi cum căldura i se strângea în stomac.

Nu ştia cât timp se uitară unul la celălalt. Cu greu

rupse contactul vizual şi se uită în jos, la desene. Acestea păreau să danseze în faţa ochilor ei, fără să aibă sens.

— Un bărbat din sat a fost angajat să se ocupe de construcţie. Vocea ei era aspră. Tuşi şi continuă, ca şi cum nu se întâmplase nimic: Din păcate, acesta a fost arestat acum câteva luni, iar de atunci nu s-a mai lucrat la grotă. Dar acum, pentru că s-a îmbunătăţit vremea, poţi să începi.

— Care a fost infracţiunea? întrebă Lucas.

— Contrabandă cu whisky. Christina îl privi direct. Ochii lui erau întunecaţi, imposibil de citit. A fost arestat de ofiţerii preceptori. A fost neplăcut.

Acel zâmbet cu subînţeles apăru în ochii lui Lucas şi o făcu să se simtă ca şi cum era captivă şi nu putea respira.

— Ăsta e riscul meseriei, şopti el. Nu ţi-e teamă că o să ai aceeaşi soartă?

Bărbatul se apropie de ea. Christina făcu un pas înapoi şi simţi colţul mesei împungând-o dureros în şold.

— Nu, răspunse ea. Nu o să mă prindă niciodată la distileria de whisky şi doar aşa aş putea fi arestată. Nu pot nici măcar să găsească distileria. Domnule Ross, sper că nu te mai gândeşti la experienţa din noaptea când ai venit la Kilmory. Am căzut de acord că o s-o uiţi. De dragul siguranţei tale, dacă nu pentru altceva.

Lucas tăcu o clipă, expresia lui fiind întunecată.

— Bărbaţii aceia erau periculoşi.

— Tocmai de asta ar trebui să uiţi că s-a petrecut vreodată, zise Christina.

Dintr-odată, inima începu să-i bată cu putere.

— Au ucis pe cineva? întrebă Lucas.

— Nu. Când vine vorba de asta, doar latră, nu şi muşcă.

În mare parte, era adevărat. Uneori, cei din bandă deveneau neliniştiţi, dar în circumstanţe normale îi era uşor să îi calmeze.

Văzu că ochii lui Lucas străluciră amuzaţi.

— O descriere vagă, dar mie nu mi s-a părut aşa.

Îşi duse mâna într-o parte, iar Christina îşi aminti de loviturile în coaste.

— Îmi pare rău pentru asta. Uneori, se lasă luaţi de val.

— În timp ce tu deteşti violenţa, zise Lucas, ceea ce face şi mai surprinzător faptul că eşti implicată în ceva precum contrabanda.

Christina simţi un junghi de şoc. Bărbatul era prea perceptiv. Era deranjant.

— Nu ştiu de unde ştii asta, zise ea, după care se opri şi îşi muşcă buza.

Abia îl cunoştea pe omul ăsta, dar simţea că putea să vadă prin ea toate secretele pe care le ţinea ascunse, cele mai profunde gânduri şi sentimente.

— Am simţit asta, spuse Lucas, care se apropiase şi mai mult de ea.

Niciodată în viaţa ei nu simţise atât de puternic prezenţa cuiva.

— În prima noapte, continuă el fără să îşi mute privirea de la chipul ei. Nu-ţi plăcea când mă răneau. Am simţit asta, acea repulsie faţă de violenţă.

Christina se întoarse pe jumătate dinspre el. Nu îl putea privi. Sentimentele ei erau prea expuse.

— Nu îmi place, recunoscu ea. Urăsc modul în care uneori bărbaţii apelează la brutalitate ca să obţină ce vor. Urăsc vărsarea de sânge şi cruzimea. Tremură uşor. Situaţia i se părea periculos de personală şi jurase să-l ţină la distanţă pe acest bărbat. Domnule Ross, cel mai bine e să uiţi ce s-a întâmplat.

— Tot?

Tonul lui îi readuse privirea spre el, iar Christina simţi o altă flacără în ea. Ştia că bărbatul nu se referea la contrabandişti, ci la întâlnirea lor de mai târziu, din curtea bisericii.

— Da, zise ea, ignorând pulsul fierbinte. Încearcă!

Christina aşteptă o clipă şi observă un zâmbet trist pe faţa lui.

— Presupun că memoria se poate adapta.

— Bun. Atunci, fă-o! Te rog să mă scuzi, domnule Ross. Am o întâlnire cu domnul Bevan.

Lucas încuviinţă.

— Sigur. Mulţumesc că ţi-ai făcut timp, Lady Christina. O să încep imediat să lucrez la grotă.

— Dacă ai nevoie de altceva, sunt sigură că domnul Bevan o să te poată ajuta. Cum domnul Hemmings nu îţi poate supraveghea munca în prezent, o să-l rog pe domnul Bevan să…

— Să stea cu ochii pe mine? În caz că fug cu scoicile şi cu statuile?

— Să fie dispus să te ajute, îl corectă Christina.

Vocea ei era foarte rigidă. Observă că bărbatului i se părea amuzantă rigiditatea ei, dar nu îndrăznea să fie altfel cu el. Se temea că era deja prea transparentă, atracţia pe care o simţea fiind evidentă.

— Nu mă aşteptam să-mi supraveghezi chiar tu munca, zise el sec.

— E treaba domnului Bevan să supervizeze toate aspectele muncii de pe domeniu şi, în plus, nu am de gând… zise Christina, dar se opri abrupt.

— Nu ai de gând să acorzi atenţie unui grădinar umil. Pe bună dreptate.

Christina simţi o împunsătură la auzul replicii, mai ales că tatălui ei nu îi păsa câtuşi de puţin de faptul că eforturile ei ţineau gospodăria în picioare.

— Sper că acord atenţie deopotrivă muncii şi bunăstării tuturor de la Kilmory.

— Sunt sigur că o faci, spuse Lucas, dar în tonul lui se auzi o nuanţă de lipsă de respect.

Christina îşi pierdu controlul.

— Domnule Ross, eşti insolent! Eşti norocos că ai un post la Kilmory. Nu te-am vrut aici şi ai putut rămâne doar datorită intervenţiei tatălui meu…

Ea se opri, îngrozită de faptul că fusese provocată să îl critice pe duce în faţa lui Lucas Ross.

— Sunt conştient că nu m-ai vrut aici şi mă întreb de ce vrei să scapi de mine, în afară de faptul că ştiu că faci contrabandă cu whisky.

Privirea lui o fixă din nou pe a ei, iar licărirea fierbinte

din ochii lui o lăsă fără aer. Era imposibil să recunoască faptul că o parte din ea îl voia plecat, pentru propria liniște. La naiba cu contrabanda cu whisky! Voia să scape de el din cauza modului în care o privea şi a felului în care o făcea să se simtă. Nu putea fi atrasă de un servitor cu şase ani mai tânăr. Era scandalos. Era greşit. Nu voia asta.

Respiră ca să-şi liniştească pulsul.

— De obicei, nu le dau servitorilor mei motive să mă şantajeze, domnule Ross. Şi cum exact asta ai făcut ca să obţii postul ăsta, te mai miri că nu am încredere în tine?

Lucas zâmbi, dinţii lui fiind o pată de alb pe faţa bronzată.

— Când pui problema aşa, înţeleg ce vrei să spui.

— Mulţumesc.

— Dar poţi să ai încredere în mine. Lucas se întoarse într-o parte, iar Christina nu-i putu vedea faţa. Acum lucrez pentru Kilmory.

— Mă bucur să aud asta, zise Christina sec. Dacă mai încerci să mă şantajezi, o să te dau afară şi la naiba cu consecinţele!

De data asta, bărbatul o privi. Avea admiraţie în privire şi ceva care, pentru o fracţiune de secundă, semăna foarte bine cu regretul.

— Dacă fac aceeaşi greşeală de două ori, spuse Lucas încet, o să merit asta.

Un zgomot de copite venit din curte îi aminti Christinei că puteau fi întrerupţi în orice clipă. Era momentul să pună punct întâlnirii înainte ca situaţia să degenereze.

— O zi bună, domnule Ross, zise ea.

Se întoarse ca să plece, însă şalul i se prinse într-un cui care ieşea din perete. Se auzi cum se rupse.

— Stai puţin!

Lucas se duse repede lângă ea, apucând materialul delicat înainte ca ea să-l rupă şi mai mult.

— Te-ai agăţat.

Pentru o clipă, Christina se simţi copleşită de apropierea lui fizică şi aproape că sfâşie şalul doar ca să

scape. Cu cel mai mare efort de voinţă, potoli sentimentul şi stătu nemişcată în timp ce degetele pricepute ale lui Lucas încercau să elibereze materialul delicat. Era ceva neliniştitor când se uita la mâinile lui puternice şi bronzate. Christina simţi cum un alt val de căldură o copleşeşte şi îşi fixă privirea pe pieptul lui.

Păru să dureze o eternitate să-i elibereze şalul. Inima Christinei bătu puternic. Atmosfera devenise apăsătoare ca o zi furtunoasă. Nu îndrăzni să ridice privirea spre Lucas.

— Mulţumesc, şopti ea.

Bărbatul se dădu în spate.

— Cu plăcere, doamnă.

Vocea lui era mătăsoasă şi păru să vibreze adânc în ea. Christina îşi trase şalul în jurul ei, deşi era o zi călduroasă, şi aproape fugi pe uşă, în curte. Odată ce ajunse la aer, îşi întoarse faţa spre soare şi inspiră adânc de mai multe ori. Se simţea ca şi cum fugise un kilometru. Tremura. Şi, cu toate astea, nu se întâmplase nimic.

Lucas stătu în uşa biroului şi o privi pe Christina îndepărtându-se. Femeia mergea cu o demnitate şi o eleganţă înnăscute, fără să se grăbească, ca şi cum acele momente lungi şi turbulente dintre ei nu se întâmplaseră vreodată. Cu toate astea, ştia cât de mult o afectaseră. Văzuse cât de puternic îi bătea inima, în pulsul de la gât. Îi văzuse mâinile tremurând. Simţise aceeaşi atracţie irezistibilă pe care o simţise şi ea.

Era derutant să fie atât de atras de o femeie pe care o suspecta că ar fi fost implicată în uciderea fratelui său. Cel mai derutant lucru era că intuiţia îi spunea că Lady Christina era nevinovată. Cum Lucas era un bărbat care acţiona pe baza dovezilor, nu a emoţiei, acest lucru era mai degrabă enervant decât liniştitor. Nu avea niciun motiv să o exonereze, dar avea toate motivele posibile să nu aibă încredere în ea. Ura ei declarată împotriva violenţei îl fascina. Femeia îi salvase viaţa, dar el se întrebă dacă nu cumva nu reuşise să îl salveze şi pe Peter şi tocmai acesta era motivul pentru care acum era revoltată de brutalitate. Nu ştia, dar avea să afle.

Aşteptă până când nu o mai văzu, apoi se întoarse înapoi în birou, închizând uşa în urma lui şi căutând rapid printre desene şi în dulapuri. Găsi nenumărate schiţe şi planuri care îndeplineau viziunile extravagante ale ducelui, dar nimic care să aibă legătură cu Peter sau cu contrabanda de whisky. Nu se aşteptase la asta, dar începea să fie frustrat de lipsa de progres. În ultima săptămână, nu auzise absolut nimic despre uciderea lui Peter. Mai târziu în acea seară, plănuia să caute peştera unde-l ţinuseră contrabandiştii în prima noapte. Era periculos, dar de data asta avea să fie mult mai atent.

Lachlan şi Angus MacMorlan dădeau caii unuia dintre grăjdari când Lucas închise uşa biroului în urma lui şi începu să traverseze curtea. Era prima oară când îl vedea pe Lachlan, despre care se spunea că era mereu atât de beat, încât rareori se dădea jos din pat mai devreme de după-amiază. Lachlan era un bărbat chipeş, având înfăţişarea aparte, specifică familiei MacMorlan, dar avea ochii roşii şi mersul nesigur. Angus era un bărbat masiv, corpolent, cu un aer de superioritate şi un nas lung, care părea perfect creat ca să privească în jos. Niciunul din bărbaţi nu-i mulţumi grăjdarului şi nici nu recunoscură prezenţa lui Lucas cu vreun cuvânt sau vreo privire. Grăjdarul îi surprinse privirea lui Lucas şi îşi dădu ochii peste cap, cu subînţeles. Lucas zâmbi.

În timp ce bărbaţii se îndepărtau, Lachlan se întoarse şi privi în urmă. Pentru o clipă, lui Lucas i se păru că ochii lui Lachlan deveniră mai puţin înceţoşaţi şi se concentrară foarte clar asupra lui, după care se întoarse şi se împletici spre casă, ca şi cum momentul acela nu existase.

Capitolul 7

Allegra auzi muzica în timp ce se îndrepta spre golf. Era sunetul înalt şi subţire al viorii, luat de briză şi purtat pe mare. Se grăbi, nisipul şi pietricelele alunecând sub tălpile

subţiri ale pantofilor ei. În timp ce aproape că alerga şi se împiedică spre plajă, muzica se opri dintr-odată şi nişte braţe puternice o prinseră, trăgând-o în spatele unor stânci.

Nu pierdură timp cu vorbele. Ea era în braţele lui, iar el o sărută ca un bărbat înfometat. Îi desfăcu fundele bonetei şi o aruncă într-o parte. Vântul îi încurcă părul, iar el gemu în timp ce-şi băgă mâna în auriul strălucitor. Ea îl răspunse la sărut, tremurând neajutorată, simţind că inima urma să-i explodeze de iubire şi plăcere. Când el o ţinea în braţe, Allegra uita de toate barierele cu care se confruntau. Nimic nu mai conta, decât faptul că erau din nou împreună.

— Ai venit după mine, şopti ea când el îi dădu drumul pentru o clipă.

— Ai avut vreo îndoială?

Bărbatul păru amuzat, dar ochii lui căprui erau plini cu pasiune.

O sărută din nou, iar genunchii ei se înmuiară. Tânăra se prinse de jacheta lui şi se afundară în nisip. Era cald la soare şi răcoare între stânci, însă când el îi dădu rochia jos de pe umeri, Allegra încă tremura din cauza înţepăturii aerului mării. Stânca era caldă pe spatele ei gol, iar lumina soarelui îi mângâia pleoapele închise. Allegra îşi ţinu ochii închişi, deoarece, chiar dacă el o mai văzuse goală, încă era foarte timidă. Îi plăceau obrăznicia momentului, răcoarea brizei şi căldura soarelui. Gura lui era acum pe sânul ei, dar nu era pregătită să recunoască asta. Totul era prea nou pentru ea, fiecare intimitate fiind pe cât de şocantă, pe atât de delicioasă.

Deschise ochii puţin şi se uită în jos, la capul lui. Părul lui, de un şaten bogat în lumina soarelui, mângâia pielea sensibilă de acolo, iar ea tremură de plăcere. Atingerea lui crea magie. Corpul ei se încingea, se topea. Simţea o presiune dulce în pântec. O făcu să geamă. El îi linse sfârcul, o gustă, şi tot corpul ei tresări într-o reacţie lipsită de inhibiţii. Allegra deschise ochii. Era unul din lucrurile pe care le iubea la el, faptul că părea atât de controlat, însă acum era vulcanic şi putea s-o facă şi pe ea să ia foc. Tânăra era pierdută în senzaţii, ameţită din cauza lor,

uimită şi fermecată.

— Fă-mă a ta!

De obicei Allegra era stăpână pe ea, dar acum senzaţiile o împinseră dincolo de inhibiţii. Îşi trăgea fusta în sus în timp ce vorbea, depărtându-şi coapsele, adorând atingerea răcoroasă a aerului pe pielea ei. Nu purta pantalonaşi şi auzi respiraţia lui când o văzu.

— Allegra…

Bărbatul păru tulburat, iar asta îi oferi satisfacţie. El mereu fusese cel care deţinea controlul când făceau dragoste. Acum era cu atât mai incitant să îl şocheze, să îl încânte.

El se chinuia să-şi dea jos pantalonii, îngenunchind între coapsele ei. Nerăbdarea o cuprinse cu o foame feroce. Simţi capul mădularului, după care el fu în ea, iar ea gemu, arcuindu-se în momentul când el o penetră cu o nevoie disperată, ca şi cum şi-ar fi pierdut controlul. Ea îi egală disperarea, mişcare cu mişcare, alimentată de vârtejul de excitare şi de dorinţă. Plăcerea orbitoare o copleşi repede şi puternic, iar Allegra icni, sunetul amestecându-se cu prăbuşirea infinită a valurilor pe plajă şi sunetele sălbatice ale păsărilor care zburau deasupra.

Apoi el o trase aproape. Respira greu şi avea un braţ peste ochi.

Allegra aşteptă să-i spună ceva dulce, ceva afectuos.

— Trebuie neapărat să-i spui mamei tale, zise el. Se ridică şi o apucă de încheieturi. Allegra, trebuie să-i spui mamei tale că suntem căsătoriţi!

Tânăra încercă să se tragă de lângă el, simţindu-se rănită şi tristă. Ştia că el avea dreptate. Era posibil să-i poarte copilul. Nu ştia cum avea să explice asta. Însă mintea i-o luă razna la gândul că putea spune familiei adevărul. Aveau să fie supăraţi pe ea şi, pentru o clipă teribilă, nu era sigură dacă iubirea ei pentru Richard era destul de puternică pentru a face faţă acestui lucru.

Se eliberă, îşi aranjă rochia şi îşi trase genunchii la piept, ca o fetiţă cocoşată, care se proteja.

— E prea curând, Richard.

El o zgâlţâi, dar delicat.

— Ba nu e. Deja suntem căsătoriţi de o lună şi cu cât continuăm mai mult, cu atât o să fie mai dificil.

Se lăsă tăcerea. Zgomotul mării se estompă, fiind ca un murmur. Chemarea gălăgioasă a păsărilor dispăru. După o clipă, Richard oftă.

— Poate tatăl tău…

— Nu! zise Allegra cu fermitate.

Dintre toţi oamenii care cel mai probabil ar fi ajutat-o, tatăl ei era ultimul pe listă. În general, nu era deloc interesat de ea, dar avea să fie foarte interesat să descopere că ea, moştenitoarea averii şi a domeniilor Forres, se dăruise unui funcţionar guvernamental fără bani, conexiuni şi perspective. Interesat, scandalizat, furios. Tânăra tresări.

— Atunci spune-i mătuşii tale Christina. Richard vorbi răbdător, convingător. Am întâlnit-o azi. Pare foarte de treabă. Sunt sigur că poate să ne ajute.

Allegra se gândi la asta în timp ce se uită la păsările care zburau. Dintre toate mătuşile şi unchii ei, de Christina îi plăcea cel mai mult. Evident, Christina era singură şi nu ştia cum era să fie îndrăgostită cu disperare sau să facă un gest sălbatic, nebunesc şi pasional. Dar Allegra ştia că ţinea la oameni şi încerca să-i ajute. Văzuse bunătatea Christinei faţă de arendaşii tatălui ei şi faţă de cei bolnavi, săraci, singuri sau disperaţi. Mătuşa ei era o persoană iubitoare, în timp ce părinţii ei erau reci şi lipsiţi de umanitate.

Se gândi să-i spună Christinei ce făcuse şi se simţi în siguranţă. Putea face asta. Dar gândul de a merge cu Christina ca să-i spună mamei ei o făcea să tremure. O teamă rece o copleşi.

Richard vorbea.

— Acum, când am slujba asta de ofiţer călare, pot să-ţi ofer mai multe. Poate dacă reuşesc să prind banda Kilmory, Sidmouth o să mă recompenseze, iar familia ta o să fie mai deschisă să mă accepte…

Se opri, ca şi cum simţi cât de inutile erau cuvintele lui. Amândoi ştiau că părinţii Allegrei nu şi-ar fi schimbat

părerea decât dacă ar fi moştenit un ducat.

Tânăra sări în picioare. Rochia ei era pătată şi şifonată. Dintr-odată, se simţi murdară, ruşinată şi la un pas de disperare. Nu voia să fi ajuns aici. Îl întâlnise pe Richard şi îl dorise foarte mult, aşa că fugise şi se căsătorise cu el în secret. Nimeni nu ştia. Totul păruse simplu atunci.

— Trebuie să plec, zise ea.

Richard blestemă încet. Îşi închise pantalonii cu aceeaşi stângăcie cu care îi deschisese. Priveliştea o străpunse cu iubire şi cu suferinţă, dar nu ştia de ce. Nu crezuse că dragostea avea să doară aşa de mult.

— O să le spun, zise ea pe grabă, dorind să îmbunătăţească situaţia, să-l facă fericit. Îţi promit!

Se duse la el şi îl atinse pe braţ. Pentru o secundă, mâna lui o acoperi pe a ei.

Amândoi ştiau că minţea.

*

Christina închise uşa cabanei în urma ei şi se rezemă de ea, simţind lemnul dur cu palmele. Aici, în întunericul cald, plin de whisky, simţi pacea pe care o căutase toată ziua. Muncise din greu în ultimele 12 ore, blocând gândurile legate de Lucas.

Ştia că atracţia nu ţinea cont de vârstă, rang sau statut. Cu toate astea, o deranja faptul că era atât de atrasă de un bărbat care era mai mic decât ea cu cel puţin şase ani şi era atât de nepotrivit. Nu îi plăcea, nu înţelegea situaţia şi nu voia să i se întâmple asta. Însă o parte din ea îl plăcea pe Lucas. Partea pe care şi-o negase ani întregi, partea care voia să-şi satisfacă toate fanteziile.

„Ce nebunie!” Nu se putea întâmpla. Nu se putea întâmpla.

Închise ochii şi inhală mirosul distilatului de whisky, lăsându-l să-i umple simţurile, eliberându-şi gândurile. Aerul era greoi şi bogat, whisky-ul fiind amestecat cu fumul focului de turbă. Era fierbinte şi ameţitor, iar Christina simţea că putea să se îmbete numai le la vaporii de whisky.

— Bună seara, doamnă.

Seumas Mor MacFarlane intră cărând apă de la izvor. O parte căzu din găleată pe podea. Sarcina lui era să menţină focul aprins şi să distileze whisky-ului la temperatura potrivită. Fratele lui, Niall, avea sarcina de a amesteca orzul care fermenta, o altă parte a procesului care necesita pricepere. Fiecare membru al bandei avea rolul lui, fie în producerea, fie în distribuirea whisky-ului în siguranţă, pe sub nasul ofiţerilor.

— L-am distilat de patru ori, zise Seumas. Ar trebui să fie gata.

Christina încuviinţă. Fiecare lot era distilat în mod normal de patru ori, pentru cea mai bună aromă şi puritate. Cunoscut ca *Uisge bea ba'ol,* cerea un preţ mare. O parte o distribuiau local, altă parte era luată cu barca din golf de clienţii care stăteau mai departe.

Seumas se ocupa deja de distilarea unui nou lot. Christina luă sticla întinsă de bărbat şi îşi turnă nişte *Uisge bea' ba'ol* în pahar. El fu atent în timp ce femeia ridică băutura la lumină. Avea o strălucire profundă, culoarea aurului vechi. Christina mirosi băutura. Încuviinţă. Aroma îi explodă pe limbă, puternică şi aprinsă. Căldura şi puterea băuturii i se urcară la cap. Dintr-odată, picioarele i se înmuiară şi vru să bea tot conţinutul paharului, să se piardă în el.

— E perfect, zise ea, şi văzu că expresia lui Seumas Mor se relaxă.

Era un bărbat tăcut, necioplit, însă priceput când venea vorba de whisky. Învăţase meseria de la tatăl şi bunicul lui.

— Mulţumesc, zise ea. E gata să fie pus în butoaie şi mutat. Ai trimis ultimul transport?

Expresia bărbatului se întunecă.

— Abia am reuşit. Ne căutau ofiţerii.

— Când nu o fac? rosti Christina obosită.

Seumas Mor clătină din cap.

— De data asta e rău, doamnă, mai rău decât înainte. Domnul Eyre l-a prins pe Niall pe plajă cu băiatul lui imediat

după ce plecase barca. Niall i-a spus că pescuiau, dar Eyre nu l-a crezut. I-au dus pe amândoi la Fort William, la închisoare.

Îngrozită, Christina înălţă capul.

— L-au luat şi pe Callum? Dar are numai opt ani!

Seumas Mor ridică din umeri.

— Nu poţi face nimic. Niciunul dintre noi nu poate. S-au dus direct la casa lui Niall şi au ars-o.

Christina îşi frecă ochii după ce simţi împunsătura lacrimilor. Era copleşită. Ştia că Niall nu avea să vorbească, iar Callum nu ştia nimic despre contrabandă, dar altceva era important. Se gândi la băiatul închis într-o celulă întunecată şi umedă, probabil separat de tatăl lui, singur şi temător. Se gândi la casa lor distrusă şi la bunurile călcate în picioare. Eyre era un monstru care se folosea de oricine şi de orice ca să distrugă banda. Nu avea scrupule.

De fiecare dată când era prins un bărbat, Christina se gândea să renunţe la distilerie, dar hotărârea şi încăpăţânarea o făceau să riposteze. Dacă renunţau din cauza lui Eyre, mândria celor din Highland de a prepara whisky, drept pe care îl pierduseră pentru că sfidaseră legile din Londra, şi banii pe care îi câştigaseră ca să se lupte cu sărăcia aveau să fie distruse. Dar ce se întâmplase fusese prea mult. Dacă Eyre începea un război împotriva femeilor şi copiilor, atunci nu avea de ales.

Îşi umplu paharul din nou şi ridică băutura la buze, bând jumătate din ea. În ritmul ăsta, avea să-i facă concurenţă lui Lachlan, iar avea nevoie de asta. Obosise apărându-i singură pe oamenii din Kilmory. Nimănui nu-i păsa. Tatăl şi fratele ei erau mai preocupaţi le ce puteau să obţină de la pământ şi de la oameni decât de ce juteau să ofere.

— O să vorbesc cu Eyre, zise ea. Nu pot să calce în picioare vieţile jamenilor.

Seumas clătină din cap.

— Doamnă, pe tine te vrea Eyre. O să ne calce în picioare pe toţi a să ajungă la tine.

O străbătu un fior rece de şoc şi de teamă. Ştia de

ceva timp că Eyre suspecta că ea îi proteja pe contrabandişti. Dar nu ştia că el o considera parte din bandă şi că voia să o aresteze pentru asta.

— De ce m-ar vrea pe mine? începu ea, dar apoi îşi dădu seama că era naivă.

Eyre era ambiţios şi voia doar să se pună bine cu nobilimea. De fapt, bărbatul ura viaţa plină de privilegii pe care o avea ea. O ura şi mai mult de când i se plânsese lui Sidmouth din cauza lui. Dacă ar fi prins banda Kilmory, cu ea ca lider, ar fi avut parte de cea mai mare lovitură din carieră.

Goli restul paharului şi îl aşeză jos. Tăria începuse deja să o relaxeze. Se simţi caldă şi puţin ameţită. Avea să se gândească de dimineaţă la Eyre şi la problemele legate de el. Încuviinţă către Seumas, care o privea.

— O să fac tot ce pot, zise ea.

— Da, doamnă. Ştim asta.

Îi dădu Christinei o sticlă mică de whisky. Ştia că era un dar tradiţional pentru tatăl ei, stăpânul care închidea ochii la activităţile contrabandiştilor. Pentru prima dată, se simţi înverşunată din cauza asta. Ducele nu făcea nimic ca să-i ajute pe contrabandişti. Închidea ochii pentru că era indiferent la activităţile lor. Nu merita mulţumiri.

Afara era o noapte caldă, înstelată. Vântul foşnea printre pini şi se juca prin iarba-neagră. Cabana se afla la marginea Loch Gyle, adăpostită de o ridicătură de pământ, unde era un izvor, iar fumul de la foc nu putea fi văzut. Christina merse cu atenţie pe marginea lacului, apele acestuia strălucind argintii în lumina lunii, şi o luă prin vale spre castel. Pe drum, scoase dopul sticlei şi luă o gură. Whisky-ul nu era chiar genul ei de băutură. În afară de degustare, în mod normal nu se atingea de el. Însă în acea seară se gândi că i-ar fi de folos. Îi mai luă din durerea capturării lui Niall şi Callum, însă, dincolo de efectul analgezic al băuturii, o durea inima.

Nu se întâlni cu nimeni în drum spre casă. Intră pe teritoriul castelului şi străbătu pietrişul, până ce ajunse la uşa de la baza turnului de vest. Aici mereu ascundea o

cheie pentru ocaziile când ieşea noaptea şi castelul era închis. Nu-i plăcea să îl roage pe Galloway să lase uşa deschisă ori s-o aştepte.

Se aplecă să caute cheile printre pietrele aflate la baza turnului. Asta fu o greşeală. Capul îi vâjâi dintr-odată de la o combinaţie de oboseală şi băutură. Întinse mâna ca să se echilibreze, iar degetele atinseră piatra aspră a zidului. Căzu precum un balon care se prăbuşeşte, iar sticla de whisky îi căzu şi ea pe pietriş.

— La naiba!

Se întinse s-o ia, dar nu reuşi, aşezându-se pe jos.

În spatele ei se auzi un zgomot, un pas. O umbră căzu asupra ei.

— Dumnezeule! Era vocea lui Lucas, joasă, rece şi amuzată. Pot să te ajut, Lady Christina?

*

Era beată.

Lady Christina MacMorlan se îmbătase, fără doar şi poate, cu whisky de contrabandă. Dintre toţi oamenii din lume pe care Lucas i-ar fi bănuit că degustau whisky-ul şi îl preparau, Christina era ultima pe listă. Comportamentul ei rigid ascundea, în mod evident, o persoană diferită.

Iar acum ea era beată criţă şi stătea pe aleea cu pietriş, în faţa propriei uşi, arătând confuză, şifonată şi ciudat de atrăgătoare. Fustele îi erau ridicate până la genunchi, arătând o urmă de jupă de un alb virginal, o curbă tentantă a coapsei şi o jartieră destul de obraznică, stacojie, alt semn că Lady Christina era departe de fata bătrână respectabilă şi serioasă care pretindea că era.

Lucas îşi ascunse zâmbetul şi îi întinse mâna ca să se ridice.

— Domnule Ross, zise Christina. Ce surpriză!

— Nu-i aşa? încuviinţă Lucas.

De fapt, aşteptase în fiecare noapte ca Lady Christina să plece din castel la afacerea ei de contrabandă. În acea seară, o urmărise. Acum ştia locaţia exactă a distileriei de

whisky, care era cea mai valoroasă informaţie pe care avea să o dea mai departe, lui Lord Sidmouth.

Christina îl luă de mână şi se ridică în picioare cu mai mult entuziasm decât fineţe. Lucas se trezi cu ea în braţe, caldă, doritoare, moale. Mirosul de fum de turbă se ţinea de hainele ei, aproape pierdut sub parfumul puternic al aerului de mare. Îşi întoarse faţa spre a lui şi impulsul de a zâmbi pieri, zdrobit de o dorinţă puternică, precum o lovitură fizică. Ochii ei sclipeau şi buzele îi erau întredeschise. Voia s-o sărute apăsat.

„Peter."

Amintirea fratelui său rupse vraja. Femeia putea fi ucigaşa lui Peter. Nu-şi permitea să simtă nimic pentru ea. Atracţia puternică dintre ei, pe care dorise s-o folosească împotriva ei, se întorcea deja împotriva lui. Pentru o clipă, chiar îl făcuse să uite că ea reprezenta tot ce ura şi îl făcea să nu aibă încredere, o lume de inegalitate şi privilegii care îl tratase atât de urât.

O îndepărtă pe Christina şi ridică sticla de whisky, pe care i-o dădu. Christina o luă, dar, când degetele le atinseră pe ale lui, nu îi dădu drumul. Uimit, bărbatul o fixă cu privirea şi văzu că ea nu era nici pe departe atât de beată precum îşi imaginase. Sau, dacă era, părea în continuare precaută, suspicioasă. Trebuia să fie atent.

— Ce faci aici? zise ea.

— Te-am văzut când mă întorceam de la hanul Kilmory şi m-am gândit că arătai ca şi cum ai avea nevoie de ajutor.

Îi fu mai greu s-o mintă decât îşi imaginase. Cumva, în acel moment, când mâna ei se odihni într-a lui, îi era greu să o înşele. Privirea şi atingerea ei cereau onestitate. Bărbatul tuşi.

— Ar trebui să fii mai discretă, Lady Christina. Dacă nu vrei să fii văzută, îţi sugerez să-ţi amâni activităţile după închiderea hanului. Acolo beau şi ofiţerii.

Urmă un moment de tăcere, timp în care ea îi cântări cuvintele, după care îşi lăsă mâna să cadă într-o parte şi încuviinţă.

— Ăsta e un sfat bun. Dar sunt surprinsă. Nu credeam că ofiţerii sunt bine-veniţi la han.

— Banii lor sunt, iar lui Eyre nu-i pasă câtuşi de puţin de o primire rece. Nepotul lui e un altfel de bărbat, dar nu a fost acolo în seara asta.

Privirea ei îi cercetă din nou faţa, ca şi cum ar fi încercat să îi evalueze sinceritatea. Lucas simţea cum inima îi bătea cu putere. Christina ar fi trebuit să arate ridicol pentru că încerca să se poarte cu demnitate şi autoritate în timp ce era atât de răvăşită, însă, cu toate astea, avea ceva foarte duios. În lumina lunii, ochii ei păreau mari şi întunecaţi. Expresia ei avea ceva atât de inocent şi de vulnerabil, iar Lucas era foarte conştient de formele ei moi şi feminine de sub pelerina neagră. Simţi cum dorinţa se trezea din nou în el şi o reprimă fără milă.

— Pot să te mai ajut cu ceva, doamnă?

— Aş fi recunoscătoare dacă ai putea găsi cheia, zise Christina. Arătă cu sticla de whisky în direcţia grămezii de pietre. Am ascuns-o acolo.

Lui Lucas nu-i luă mult să o găsească. Cheia se potrivi perfect în uşa cu balamalele proaspăt unse şi se deschise. Mereu era eficientă. Cel puţin când era trează. În acea seară, era caldă şi plină de viaţă în braţele lui, zvârcolindu-se puţin în timp ce el încercă să o urce pe treptele în spirală, cu un felinar într-o mână şi cu cealaltă susţinând-o pe Christina. Corpul ei se simţea delicios lipit de al lui, mătasea rochiei fiind alunecoasă şi moale. Lucas scrâşni din dinţi.

— De ce eşti beată? întrebă el.

— Whisky.

Respiraţia ei se răsfrânse asupra pielii lui. Buzele ei se plimbară peste maxilarul lui. Pielea i se făcu de găină. Cu greu putu să se abţină să nu-şi aplece capul şi să nu guste buzele voluptuoase de lângă ale lui. Gustul ei avea să fie de whisky şi dulceaţă – voia foarte mult s-o sărute, dar se împotrivi impulsului. Trebuia să se folosească de acea seară ca să afle informaţii, iar ea să capete încredere în el.

— Am bănuit asta. Nu ştiam că nu numai că prepari

whisky, dar îl mai şi bei. Am vrut să întreb de ce ai simţit nevoia să te îmbeţi.

— Nu beau whisky de obicei. Doar în seara asta…

Dintr-odată, umerii ei se lăsară în jos. Lumina, căldura şi fericirea dispărură din ea, ca o lumânare stinsă.

— Au luat un copil, zise ea încet. Eyre l-a arestat pe băiatul unuia din oamenii mei. Are opt ani.

Lucas auzi clar durerea din vocea ei. Era tăioasă şi inconfundabil de sinceră. Lui Lady Christina MacMorlan îi păsa. Îi păsa ce se întâmpla cu oamenii clanului ei. Tot ce îi rănea pe ei o rănea şi pe ea. Nu era o aristocrată privilegiată, care se juca de-a contrabanda pentru că era plictisită sau răsfăţată. Situaţia nu era atât de simplă.

— Eyre e malefic, continuă ea.

Lucas o simţi tresărind.

— Îi place brutalitatea. E unul dintre cei mai violenţi şi periculoşi oameni pe care îi cunosc.

Lucas nu îl întâlnise încă, dar auzise o groază de lucruri despre el. Sidmouth îi spusese că Eyre avea să ţină legătura cu el şi să-l ajute, dar până atunci îl ignorase complet. Lucas nu era sigur dacă Eyre ura prezenţa altcuiva pe teritoriul lui, dar se părea că orgoliul bărbatului îl făcea să ţină toate informaţiile doar pentru el. La han se plângea toată lumea de metodele bărbatului şi de modul în care îi vâna pe săteni până ce plăteau şi ultimul sfanţ, căutând în case, în hambare, călcând în picioare recolte, speriind animalele, nepăsându-i de vieţile lor.

— Contrabanda e o afacere dură, Lady Christina. Nu e un joc.

— Ştiu asta.

Tonul ei era tăios, însă Lucas simţi sub acea duritate o vulnerabilitate pe care încerca s-o ascundă. Nu voia ca el să-şi dea seama cât de mult îi păsa. Nu voia ca el să-i vadă emoţiile.

Felinarul îi lumină faţa. Erau linii de oboseală şi suferinţă imprimate pe chipul ei, iar Lucas simţi cum ceva se agită în el.

— Te învinovăţeşti, nu? Te învinovăţeşti pentru ce se

întâmplă cu copilul.

Simţi că alt fior o străbătu.

— Bineînţeles, zise ea. Ridică din nou sticla la buze. E datoria mea să-i protejez pe oamenii din Kilmory, nu să-i pun în pericol.

— Ce o să faci?

— Presupun că o să mă duc la Eyre, bolborosi Christina. O să-l implor să-l elibereze pe Callum MacFarlane. Bănuiesc că o să-i placă să mă vadă implorând.

Ajunseră în capătul scărilor. Christina se ridică pe vârfuri ca să ia cheia de deasupra uşii. Pentru o secundă, se clătină spre Lucas, părul ei atingându-i umărul, iar sânii ei lipindu-se de braţul lui. Mirosea a albăstrele, a turbă şi puţin a whisky. Corpul i se încordă şi îşi băgă mâinile în buzunare, ca să n-o atingă.

Încercă în zadar să bage cheia în uşă, aşa că Lucas i-o luă şi descuie uşa. Aceasta se deschise şi dezvălui un salon mic mobilat cu două fotolii mari, confortabile şi un covor gros. Dincolo de asta, o uşă deschisă dezvăluia colţul unui pat mare şi un şemineu unde ardea focul. Camera avea aceeaşi căldură dezordonată care caracteriza restul castelului. Lucas simţi din nou acea senzaţie nefamiliară de căldură şi confort care îl atrăsese. El, care nu avusese niciodată o casă, o familie şi nu dorise niciodată să aibă una, îi înţelese farmecul.

— Mulţumesc pentru ajutor, domnule Ross.

Christina îşi dădu jos pelerina de pe umeri, aşezând-o pe spătarul unuia dintre scaune. Rochia ei era puţin strâmbă, dezvăluind forma umărului stâng. Lucas o privi fascinat. Pielea ei era cremoasă, pală şi presărată cu pistrui şi linia delicată a claviculei ei arunca o umbră vagă. Voia să-şi lipească buzele de curba elegantă unde gâtul îi întâlnea umărul. Voia să vadă dacă şi restul corpului ei avea acelaşi model tentant de pistrui. Voia cu ardoare să afle.

— Poţi să pleci, domnule Ross, zise Christina, întrerupându-i gândurile. Te rog să închizi uşa în urma ta şi să ascunzi cheia. Îl privi direct în ochi sau cel puţin încercă

s-o facă. Privirea ei părea uşor înceţoşată. Sper că pot să am încredere în tine să nu spui nimănui despre asta.

— Poţi să ai încredere în mine, zise Lucas.

O altă minciună.

Simţi o împunsătură de vinovăţie. Femeia avea ceva ce părea să-i ceară sinceritate, dar el nu i-o putea oferi. Nici măcar nu înţelegea de ce simţise nevoia asta. Ştia doar că ea era beată şi vulnerabilă şi, dintr-un oarecare motiv, asta îl făcea să se simtă protector.

Se forţă să se gândească la Peter. Precum Callum Macfarlan, Peter fusese copilul cuiva, fratele cuiva, când el însuşi era puţin mai mult decât un băiat. Se întrebă dacă îi păsa Christinei de asta.

— Răspunde-mi la o întrebare înainte să plec, zise el. Îmi datorezi asta.

Ea făcu ochii mari şi clipi.

— Nu-ţi datorez nimic, domnule Ross.

Încerca să fie tăioasă, să-i amintească de locul lui. Era comic de demnă, având în vedere starea ei.

— Ba cred că îmi datorezi pentru că te-am ajutat în seara asta.

— Cred că presupui foarte multe, zise Christina.

Lucas zâmbi.

— E adevărat. Şi dacă te rog frumos?

Ea oftă.

— Ce vrei să ştii?

— Nu înţeleg de ce o femeie ca tine ajunge să fie implicată în aşa ceva, zise Lucas, în timp ce se uită prin cameră. Nu ai nevoie de bani şi, din ce mi-ai spus în seara asta, nu o faci pentru adrenalină. Deci de ce o faci?

Christina tăcu. Se aşeză pe unul din fotolii, întoarsă pe jumătate cu spatele la el. Lucas urmări jocul focului şi al umbrei de pe faţa ei. Era destul de ameţită ca să fie indiscretă, însă destul de trează ca să fie coerentă. Avea să fie interesant.

— Mă pricep la asta, zise ea după o clipă. Îşi înălţă capul. Era sfidătoare. Eu mă ocup de degustare, sunt singura cu abilitatea de a judeca dacă whisky-ul e pregătit

să fie distilat. E o treabă importantă, e nevoie de talent.

— Eu mă pricep la furat din buzunare, zise Lucas, dar asta nu înseamnă că ar trebui s-o fac.

— Serios? Pentru o clipă, Christina păru fascinată. Ce talent extraordinar! Cum l-ai dezvoltat?

— Mi-am petrecut tinereţea pe străzi, zise Lucas.

Nu avusese de gând să vorbească despre el, dar cu Christina îi era foarte uşor să-şi lase garda jos. Observă că îl privea curioasă. Nu avea milă în ochi, ci compasiune.

— Eram orfan, continuă el. Vocea îi era aspră. Niciodată nu spusese nimănui, decât lui Jack, despre copilăria lui. Fu uimit să se audă vorbind cu ea. A trebuit să învăţ mai multe lucruri ca să supravieţuiesc.

— Îmi pare rău. Părinţii tăi…

— Nu vorbesc despre ei. Închise uşa înainte să se trădeze cu totul. Ce faci tu e diferit, zise el ca să-i amintească asta, dar şi să o provoace.

— Sigur. O notă defensivă se auzi în vocea ei. Nu trebuie să mă lupt pentru supravieţuire. Dar nu o fac nici pentru câştig personal. Restul bandei împarte profiturile. Au nevoie de bani. Eu, nu. Cuvintele îi alunecau mai repede decât în mod normal, grăbindu-se să se justifice. Ai văzut sărăcia din sat, domnule Ross. Mulţi tineri au plecat să se alăture regimentelor din munţi ori şi-au dus familiile în străinătate. Nu e nimic de muncă, nimic să-i ţină pe oameni aici de când bunicul meu a scos la licitaţie arendele acum 60 de ani şi le-a oferit celui care dădea cel mai mult. I-a împins pe oameni să plece.

Lucas observase sărăcia din Kilmory din prima zi. Era adevărat ce spusese Christina. Puţini munceau pământul şi cu greu i se putea oferi unui om un loc de muncă şi un salariu. Iar odată cu pierderea locurilor de muncă, venea pierderea respectului de sine. Înţelegea asta. Ştia cât de legate erau mândria şi independenţa unui bărbat de abilitatea de a avea grijă de familia lui. Bunicul Christinei distrusese legăturile tradiţionale dintre stăpân şi oamenii lui şi se părea că tatăl ei nu făcuse nimic ca să le îmbunătăţească traiul, chiar dacă avea reputaţia unui

bărbat bogat.

— E prea târziu să îndrepţi lucrurile?

Christina ridică din umeri.

— Nu ştiu, dar tata… Se opri o secundă, ca şi cum s-ar fi gândit la lipsa ei de loialitate dacă ar fi spus ceva împotriva ducelui. Ei bine, nu-l interesează pământul, nu-l interesează nimic în afară de studiile lui. Când a moştenit domeniile, răul era deja făcut şi a dat pământurile ca să fie administrate de cei care puteau să-i aducă cel mai mare profit.

— Se pare că tatăl tău nu e preocupat de viitorul oamenilor lui, zise Lucas, în timp ce tu lucrezi ca să reduci răul pe care îl poate face el. Îi hrăneşti şi te asiguri că au un acoperiş deasupra capului.

— Ah… Păru jenată. Nu vreau să crezi că lui nu-i pasă deloc de oameni. Adevărul e că nu observă. E un savant preocupat de lucruri care au importanţă academică… Vocea ei se stinse, nefericită.

„E preocupat de fleacuri, în timp ce Roma arde.” I se părea că ducele de Forres era ca un copil mare, care îşi făcea toate mofturile fără să se gândească la consecinţele sau efectele asupra celorlalţi. Nu era suficient să invoce neglijenţa din cauza excentricităţii sau pasiunii pentru studii. Îşi văduvea pământurile de bani şi oamenii, de un trai bun, totul pentru câştigul personal.

— Deci tu trebuie să le readuci oamenilor din Kilmory respectul de sine, zise Lucas. Mă gândesc că faci acelaşi lucru şi la Forres, şi la celelalte domenii ale ducelui.

— Acolo nu conduc bande de contrabandă, spuse Christina, dar încerc să-i ajut pe oameni să îşi câştige traiul.

— Unul necinstit în Kilmory.

Buzele ei se curbară într-un zâmbet fermecător.

— Să înţeleg că mă dezaprobi, domnule Ross? Nu ştiam că eşti aşa de greu de corupt.

— Contrabanda e ilegală, zise Lucas.

— Teoretic, da…

— Nu există un infractor teoretic. Fie eşti, fie nu eşti.

Christina ridică din umeri.

— Legile proaste creează oameni răi. Îi zâmbi. Şi femei. Ridică din nou sticla la buze. Visul meu e să conduc o distilerie proprie, zise ea după o clipă. Cred că m-aş pricepe foarte bine.

— Ce idee splendidă! rosti Lucas.

Bărbatul îi luă sticla şi o puse pe un raft, lângă o grămadă prăfuită de cărţi.

— Până atunci însă ai băut destul whisky.

— Eu dau ordinele aici. Dă-mi-o înapoi!

Lucas râse.

— Ba nu, zise el. O să ai o durere groaznică de cap mâine-dimineaţă. Poate că acum are gust bun, dar whisky-ul e genul de băutură care te face să te simţi foarte rău mai târziu. Să bei multă apă, adăugă el, şi încearcă să mănânci ceva de dimineaţă chiar dacă nu o să ai poftă.

Christina îşi ridică sprâncenele, în derâdere.

— Acum dai şi sfaturi legate de mâncare. De unde ştii lucrurile astea, domnule Ross?

— Tot din tinereţea de pe străzi. Am avut multe dimineţi când mă trezeam simţindu-mă rău.

Ea zâmbi.

— Cât de fascinant! Trebuie să-mi spui mai multe despre tinereţea ta la un moment dat.

Îşi ridică pelerina şi o împături peste braţ. Ceva străluci în lumina lumânărilor, o broşă la gulerul pelerinei. Lucas nu o observase înainte, pentru că lumina fusese prea slabă, dar acum o recunoscu. Ultima oară când o văzuse fusese pe gulerul de catifea al hainei lui Peter, când fratele lui stătea în uşa lui, în Edinburgh.

Rămase fără aer. Lumina se mişca de parcă el era cel beat. Întinse automat mâna spre spătarul scaunului, ca să se sprijine.

— Ce bijuterie neobişnuită!

Vocea lui nu suna chiar normal. Îi dădu seama că tremura.

Christina se uită în jos şi zâmbi, în timp ce îşi plimbă degetele peste suprafaţa argintie.

— Nu-i aşa că e minunată? În vocea ei se auzi o

plăcere pură. Tata mi-a dat-o de ziua mea acum câteva luni. A spus că pietrele sunt din India. Au nişte ametiste de calitate acolo.

Poate chiar aşa era, se gândi Lucas, dar ametistele ei proveneau din minele din Siberia şi fuseseră montate pe o broşă argintie, care era a bunicului său. Era gravată cu blazonul şi mottoul familiei lui.

Simţi o împunsătură în piept. Unul dintre obiectele furate de pe cadavrul lui Peter se afla chiar acolo, în castelul Kilmory. Era un dar, cum spusese Christina, de la duce.

Oare ducele de Forres era implicat în uciderea lui Peter? Părea imposibil. Însă era mai puţin posibil decât ca Lady Christina, care părea atât de sinceră şi vorbise cu atâta pasiune despre nevoia de a-şi proteja clanul, să fie o mincinoasă şi ucigaşă? Instinctul îi spunea că nu era, că nu s-ar fi implicat niciodată într-o crimă aşa de groaznică. Însă instinctul putea fi un ghid nerealist.

— O seară bună, domnule Ross! Mulţumesc pentru ajutorul din seara asta.

Se ridică pe vârfuri ca să-l sărute pe obraz. Chiar era ameţită, îşi spuse Lucas. Avea să fie îngrozită de dimineaţă, când avea să-şi aducă aminte cât de familiar se purtase cu el când în mod normal era atât de rigidă şi decentă. O luă de mâini ca să o echilibreze, iar ea se uită în sus, ochii ei albaştri întâlnindu-i pe ai lui. Ceva se mişcă în el, o emoţie pe care nu o recunoştea. O senzaţie neobişnuită de vulnerabilitate îl străbătu şi o strânse şi mai puternic de mâini.

Observă expresia din ochii ei schimbându-se. Vedea confuzie în profunzimile lor şi compasiunea pe care i-o arătase mai devreme, când făcuse greşeala de a vorbi despre copilăria lui. Dintr-odată, simţi o nevoie disperată. Îşi înclină capul şi o sărută, iar ea îi răspunse dulce, deschis, fără rezerve. Căldura îl străbătu. Dorinţa se izbi de el atât de fierbinte, puternic şi repede încât îl uimi. Sub dorinţă era aceeaşi senzaţie de recunoaştere pe care o simţise în prima noapte când se întâlniseră, aprigă şi

devastatoare. Ceva din Christina MacMorlan îl putea atinge în interior şi trezea emoţii pe care le crezuse demult moarte. Nu înţelegea ce se întâmpla, nu putea explica, dar în acel moment nici nu voia asta. Nu o voia decât pe ea.

Când îi dădu drumul, amândoi respirau greu, iar el tremura, şocat de reacţia pe care o avusese şi de emoţiile pe care le dezlăn- ţuise. Văzu şocul lui oglindit în ochii ei. Christina îi atinse uşor buzele cu vârful degetelor, iar gestul trimise un alt val de dorinţă prin el.

— A fost o greşeală, şopti ea.

— Da, zise Lucas sumbru.

Camera luminată aflată dincolo de uşă părea să-l atragă cu patul ei mare şi şemineul intim. Înghiţi în sec. Gura îi era uscată.

— Ar trebui să plec, zise el.

— Da.

Pentru o clipă, Christina păru dezamăgită, iar el nu vru decât să o tragă înapoi în braţele lui. Îşi încleştă pumnii. Totul părea în regulă, dar era greşit, imposibil. Lumina străluci pe broşa de argint, tachinându-l şi amintindu-i cine era ea şi de posibila ei vinovăţie.

— O seară bună, doamnă, zise el şi întoarse cheia în broască înainte să se răzgândească şi ca ea să-l implore să rămână.

Capitolul 8

— Ce crezi, draga mea?

Ducele de Forres, cu faţa cuprinsă de o plăcere copilărească, se întoarse spre Christina.

— Omul ăsta a făcut o treabă a naibii de bună, nu? Îl bătu pe Lucas pe spate. A naibii de bună. Ce zici, Christina?

— Arată minunat, tată, zise Christina ascultătoare.

Se aflau în grota ducelui din grădină. Lumina era slabă şi aerul rece. Afară, ploaia cădea cu greutate. Părea să îi răsune în minte. Lucas avusese dreptate. Avea o durere de cap groaznică în acea dimineaţă.

Grota era departe de a fi terminată, dar Lucas făcuse progrese. Lacul fusese îngrădit cu pietre pe care tatăl ei le importase special din Italia. O cascadă se revărsa acum din izvor.

Christina se întoarse să admire modul în care lumina se juca în cascadă. Tatăl ei încă vorbea, dar ea lăsă cuvintele să curgă. În schimb, îl privi pe Lucas în reflexia apei care dansa. Era atât de straniu, de intim. Era conştientă că nu se putea uita direct la el. În spaţiul închis al grotei, era aproape insuportabil de conştientă de faptul că stătea lângă el, că braţele li se atingeau, că el o privise. Se trezise târziu, cu frânturi de amintiri din noaptea anterioară. Îşi dorise să nu-şi poată aminti nimic, dar din păcate memoria nu o ascultase, îşi amintea foarte clar că Lucas trebuise să o ridice de pe pietriş când căzuse, că o ajutase să urce scările, că îi mărturisise la beţie motivele pentru care făcea contrabandă cu whisky, că o sărutase cu o pasiune înfierbântată şi că ar fi fost foarte fericită dacă el ar fi dus-o în pat chiar în acel moment. În ciuda zilei răcoroase, simţi cum se îmbujora.

Ca debutantă, avusese o aventură nechibzuită, periculoasă cu bărbatul căruia îi fusese promisă, Lord McGill. În acel moment, era foarte îndrăgostită. Întâlnirile pe ascuns şi pasiunea îi hrăniseră latura romantică, iar ea nu văzuse pericolul pentru că presupusese că nimic nu-i putea strica fericirea. Învăţase acea lecţie foarte repede, descoperind că nimic în viaţă nu era sigur. Mama ei murise şi lumea i se prăbuşise. Pierduse aproape totul: mama, iubitul, promisiunea viitorului.

Atracţia pe care o simţea pentru Lucas era cel puţin la fel de intensă ca pasiunea copilărească pentru McGill, deşi nu mai era destul de naivă cât să se îndrăgostească până peste cap de vreun bărbat. Nu conta cât de puternică era acea senzaţie periculos de iluzorie a conexiunii pe care o

avea cu Lucas. Ştia că singura relaţie pe care o putea avea cu el era de stăpână şi amant şi existau multe motive pentru care acel lucru nu se putea întâmpla niciodată. Ştia asta.

— Statuile mele o să arate superb în ziduri.

Ducele se învârtea entuziasmat ca un copil mic la circ.

— Şi cu scoicile de pe tavan, care o să reflecte lumina… îşi flutură mâinile încântat. Da, acum văd!

— Excelenţă, am desenat nişte detalii pentru decoraţii, zise Lucas, care întinse o hârtie pe pervazul de piatră care se întindea în jurul piscinei. M-am gândit la o frescă cu delfini şi heruvimi şi poate un motto sculptat în piatră…

Christina era fascinată de faptul că Lucas ştia amănunte din vremea Renaşterii. Se întrebă dacă ideile veniseră din discuţiile cu Bevan. Ducele se aplecă şi se uită la schiţe, dar nu vedea bine fără ochelari. Încuviinţă şi zâmbi, dar ea nu era sigură că putea vedea detaliile desenului, cel puţin literele din jurul frescei. Mai târziu avea s-o roage să îi descrie totul.

— *Vincere vel mori,* citi ea. Cucereşte sau mori. Era mottoul de pe broşa ei de argint. Se uită surprinsă la Lucas. Tu l-ai ales? De ce aceste cuvinte?

Lucas nu o privi. Se uita la duce.

— Credeam că e mottoul familiei dumneavoastră, zise el.

O privi şi, pentru o clipă, Christina văzu o emoţie în ochii lui întunecaţi care îi dădu fiori – era atât de rece şi îndepărtat! Se întrebă dacă îi interpretase greşit expresia în lumina slabă a grotei, dar apoi tatăl ei îi atrase atenţia. Ducele părea agitat, trecându-şi mâna prin păr şi clătinând violent din cap.

— Nu, dragul meu, nu e bine! exclamă el. Fără heruvimi, fără delfini şi clar fără niciun motto!

— Mă tem că ai făcut o greşeală, zise Christina. Mottoul Forres este *Constant şi loial.*

Lucas îi zâmbi.

— Pare mai potrivit, zise el, pentru dumneavoastră.

Christina roşi la auzul complimentului, dar tatăl ei nu păru să observe. Strângea planurile lui Lucas şi mâinile îi tremurau uşor.

— Nu vreau niciun motto pe ea. Statui ce reprezintă nimfe şi zei ai apelor. Asta vreau!

Lucas luă schiţele.

— Foarte bine, Excelenţă. O să mă întorc la desene.

Christina se încruntă la tatăl ei, care păru puţin jenat.

— Dar ai făcut o treabă bună. O să mă asigur că eşti plătit în plus pentru toată munca ta. Bevan o să se ocupe de asta.

Îi făcu semn lui Lucas, îi zâmbi Christinei şi ieşi în ploaie.

Christina se pregătea să-l urmeze când văzu expresia lui Lucas. Acesta se uita după tatăl ei şi părea furios.

— Nu a vrut să te insulte când ţi-a oferit mai mulţi bani, zise ea repede, în timp ce puse mâna pe braţul lui. S-a gândit doar să te recompenseze pentru ce ai făcut.

— Nici măcar nu-şi aminteşte numele meu, spuse Lucas. Şi nu am nevoie de bani.

Bărbatul se întoarse, iar Christina îşi lăsă mâna să cadă. Era şocată. Nimic din comportamentul lui Lucas nu sugera că era destul de bogat ca să refuze banii în plus. Era surprinsă că Lucas era atât de sensibil. De dimineaţă părea jerpelit în cămaşa lui veche, pantalonii peticiţi şi o pereche de ghete uzate.

— Îmi pare rău dacă te-am jignit în vreun fel… începu ea nesigură.

Lucas se întoarse atât de repede, încât ea rămase fără aer.

Lumina era în spatele lui şi nu îi vedea faţa, dar avea impresia că bărbatul zâmbea, iar asta o înfierbântă.

— Tu nu m-ai jignit, o asigură el. Vocea lui era intim de joasă.

— Nu poţi să te aştepţi ca tata să ştie pe toată lumea după nume.

— De ce nu? spuse Lucas. Tu îi ştii. Bărbatul făcu un pas într-o parte, făcându-i loc să i-o ia înainte prin tunelul

îngust, care ducea în grădini. Nu contează, zise el. Cum îţi simţi capul în dimineaţa asta?

— Mă doare, recunoscu Christina în timp ce îşi netezi mâneca.

Lucrul înţelept pe care îl putea face era să renunţe la subiect, dar i se părea nepoliticos după cât o ajutase el.

— Mulţumesc că m-ai salvat aseară, zise ea în timp ce-şi ridică privirea spre el.

Amuzamentul pe care îl citi în ochii lui îi făcu inima să bată cu putere.

— A fost o plăcere, doamnă.

— Mă tem că eram destul de beată.

Buzele lui tresăriră. Christina ştia că bărbatul încerca să nu râdă.

— Am observat, zise el.

— Şi probabil am spus nişte lucruri pe care nu trebuia să le spun.

— Îmi imaginez că ai spus nişte lucruri pe care le regreţi.

Presupunând că-ţi aminteşti…

— Din păcate, îmi amintesc.

De data asta, bărbatul râse.

— Nu-ţi face griji, zise el. Toţi am fost destul de afectaţi când am băut.

— Nu şi eu.

— Te cred pe cuvânt. În mod normal, eşti reţinută în comportament, Lady Christina.

Nu fusese nimic reţinut în modul în care îl sărutase noaptea anterioară. Gândul o făcu să roşească şi mai puternic. Ştia că trebuia să abordeze problema şi să explice că fusese o greşeală care se întâmplase numai pentru că judecata îi fusese înceţoşată de băutură, suferinţă şi oboseală. De dimineaţă, oboseala dispăruse, dar suferinţa rămăsese. Deja îi scrisese un bilet scorţos lui Eyre, cerându-i o întâlnire ca să pledeze pentru eliberarea lui Callum MacFarlane. Apoi voia să meargă în sat ca să vadă ce putea fi salvat din rămăşiţele casei arse a lui Niall. Dar, deşi putea folosi whisky-ul ca scuză pentru comportamentul ei, nu era

acesta adevăratul motiv. I se confesase lui Lucas pentru că avusese nevoie de el. Iar acum nu era onest să pretindă că nu însemnase nimic pentru ea.

— Îmi cer scuze pentru comportamentul de aseară, mai ales când am... Când noi...

Îşi mişcă mâinile, într-o descriere jenată.

Lucas râse din nou.

— Cred că propoziţia pe care o cauţi e *când ne-am sărutat.* Făcu o plecăciune în glumă. Sunt la dispoziţia ta, Lady Christina, când vine vorba de asta şi de orice altceva.

— Vorbesc serios, domnule Ross, zise Christina. Niciodată nu se simţise atât de tulburată. Încerc să-ţi cer scuze şi tu nu-mi uşurezi situaţia.

— Îmi ceri scuze pentru că eşti o lady, dar eu nu m-am prefăcut niciodată că sunt un domn.

— Evident, rosti Christina.

Nu ştia cum o simplă scuză şi o mulţumire deveniseră ceva atât de complex, dar era momentul să pună punct conversaţiei.

— Mă bucur că am lămurit asta, zise ea repede. O zi bună, domnule Ross.

Îşi deschise umbreluţa şi păşi în grădini, croindu-şi drum spre adăpostul castelului. Era limpede că sărutul nu însemnase nimic pentru Lucas. Nu fusese decât un flirt cu stăpâna casei. Faţa îi ardea. Ştia că trebuia să fie bucuroasă că el abordase problema atât de relaxat. Atitudinea lui potrivită cu gândurile ei. Între ei nu putea exista altă relaţie decât una formală, între o lady şi un servitor. Numai mândria ei de femeie o făcuse să-şi dorească o clipă ca sărutul să fi însemnat mai mult pentru Lucas.

*

Hanul Kilmory era pe jumătate gol în acea seară. Se dusese vorba despre arestarea lui Callum MacFarlane şi se părea că nimeni nu avea chef să bea. Lucas se aşeză pe un scaun din colţ, iar proprietarul îi aduse, fără niciun cuvânt,

un pahar de whisky. Camera era caldă, întunecată şi plină de mirosul focului de turbă şi de fum de pipă. Lucas scoase un pachet de cărţi din buzunar şi le împărţi.

Whisky-ul era foarte bun. Avea gust de fum, iarbă-neagră şi miere. Lucas se gândi la Christina. Era adevărat că avea un talent remarcabil la distilat, deşi se întrebă dacă după noaptea anterioară mai putea să guste whisky.

În acea dimineaţă, le întinsese o capcană şi ei, şi tatălui ei. Reacţia ducelui la auzirea mottoului îl dăduse de gol. Bărbatul păruse foarte agitat pentru că Lucas alesese acele cuvinte. Ceea ce însemna că ştia că erau înscrise pe broşa de argint şi nu voia să atragă atenţia asupra lor. Era un semn clar că bărbatul era vinovat într-un fel.

Pe de altă parte, Christina păruse confuză. Nu arătase semne de vinovăţie, ci doar de confuzie. Fie era o actriţă excepţional de bună, mult mai talentată decât tatăl ei, fie era nevinovată. Lucas ştia că atracţia pe care o simţea faţă de ea îl făcea s-o considere lipsită de orice vină. Trebuia să fie atent. Sentimentele pe care i le purta îi întunecau deja judecata.

Uşa se deschise şi intră Eyre. Era tipic pentru bărbat să-şi facă o intrare grandioasă, se gândi Lucas. Eyre îi sfida pe sătenii din Kilmory cu prezenţa şi cu banii lui. Nu era de mirare că lumea îl ura. Bărbatul puse nişte monede pe masă şi strigă după o halbă de bere. Lucas văzu strălucirea aurie.

Conversaţia se scufundă într-un murmur ameninţător şi apoi în tăcere. Eyre traversă camera şi se aşeză, bombănind, în faţa lui Lucas. Lucas îl ignoră şi continuă să împartă cărţile.

— Ce pui la cale? întrebă Eyre.

— Ţi se pare, zise Lucas şi văzu buzele lui Eyre răsucindu-se într-un zâmbet amar.

— Vrei să joci pe bani?

— Nu am prea mulţi.

Lucas căută în buzunarul jachetei şi puse câţiva penny pe masă.

— Nu asta am auzit, domnule Ross.

— Nu e nici locul, nici momentul potrivit, zise Lucas în timp ce aruncă o privire prin încăpere.

— Nimic nu se compară cu a te ascunde sub nasul tuturor.

Eyre se rezemă de spătarul scaunului şi luă o gură zdravănă de bere. Conversaţia se reluă în jurul lor, dar oamenii le aruncau priviri tăioase.

— Dacă mă baţi la cărţi, fiecare om de aici o să-ţi mulţumească pentru că m-ai umilit.

— Aşa e, zise Lucas.

Împărţi câte trei cărţi fiecăruia, apoi puse pachetul jos şi întoarse ultima carte.

— Valetul de caro, zise el.

Eyre zâmbi din nou.

— Sidmouth mi-a zis că eşti aici ca să afli cine l-a ucis pe băiatul rus, spuse încet, lăsând clinchetul paharelor şi murmurul conversaţiei din jurul lor să îi ascundă cuvintele de urechile curioase.

— Aşa e, spuse Lucas, dar nu-şi luă privirea de la cărţi.

— Cine eşti de fapt? Sidmouth nu mi-a spus.

— Nu trebuie să ştii, zise Lucas.

Simţea privirea lui Eyre aţintită asupra lui cu antipatie şi hotărâre. Nu-i păsa ce gândea Eyre sau dacă îl plăcea sau nu. Nu conta. Singurul lucru de care avea nevoie era ajutorul lui Eyre.

— Nu vreau să-mi strici planul cu contrabandiştii, zise Eyre, care devenise dintr-odată aspru. Am lucrat la treaba asta mult timp. Arestările alea sunt ale mele!

— Nu mă interesează contrabanda, doar crima.

Eyre îl privi fără să clipească.

— Sidmouth crede că vinovaţi sunt contrabandiştii. Eu nu sunt atât de sigur.

— De asta sunt aici, ca să aflu, rosti Lucas.

Bazându-se pe ce aflase seara trecută, credea că Eyre avea cel mai probabil dreptate. Însă erau în continuare multe lucruri pe care nu le ştia, iar până ce nu găsea mai multe dovezi legate de implicarea ducelui, nu era pregătit

să excludă nimic.

— O să-mi spui orice lucru folositor pe care îl afli, zise Eyre. Nu-mi pasă cine eşti, trebuie să aflu locaţia distileriei de whisky, unde ascund butoaiele, zise şi puse o carte jos.

Lucas ştia deja locaţia distileriei de whisky, dar nu avea de gând să i-o dezvăluie lui Eyre. Nu încă. Trebuia să caute prin cabană. Ultimul lucru pe care îl voia era ca Eyre şi bărbaţii lui să dea buzna acolo, distrugând dovezi şi arestându-i pe contrabandişti sau, mai rău, să trimită banda sub pământ. Atunci nu ar mai fi putut afla nimic folositor.

— O să-ţi dau toate informaţiile pe care le aflu, zise Lucas.

Eyre încuviinţă, aparent satisfăcut.

— O să-i prind până la urmă, zise el plin de venin. Şi pe nemernica aia îngâmfată, Lady Christina MacMorlan, care îi protejează.

Lucas ridică privirea. I se făcu pielea de găină când auzi vorbindu-se despre Christina cu atâta lipsă de respect. Cu greu putu să nu-şi ridice pumnii şi să nu-l lovească pe Eyre în faţă. Coborî ochii din nou în cărţile de joc, împărţind încă o mână şi amestecându-le.

— Lady Christina face tot ce poate ca să protejeze satul, zise el nepăsător după o clipă. Nu ar trebui să te mire că nu e de acord cu modul în care lucrezi.

Eyre râse zgomotos.

— Nu-mi spune că şi ţie îţi place de ea, domnule Ross! Toată lumea pare să o considere un fel de sfântă.

Lucas ridică din umeri.

— Nu am timp pentru aristocraţi, dar admir munca grea când o văd.

— Ei bine, n-o să vezi asta la castel, spuse Eyre. Gura i se răsuci într-un rânjet. O grămadă de nemernici leneşi!

Aşează paharul jos şi se uită în jur ca să-i ceară proprietarului altă halbă. Proprietarul însă îl ignoră.

— Altul care o caută cu lumânarea, mormăi Eyre. O să închid locul ăsta. O să închid tot satul din cauza ilegalităţilor şi a înşelătoriilor. Arătă spre paharul gol al lui Lucas. Beai whisky?

— Habar n-am, zise Lucas. Nu am întrebat.

Buzele lui Eyre se schimonosiră într-un zâmbet fără haz. Ochii lui erau foarte reci.

— Eşti un client alunecos, nu-i aşa, domnule Ross? Nu sunt sigur că am încredere în tine.

Lucas ridică din umeri.

— Cum vrei. Dar o să-ţi cer o favoare.

Eyre bombăni, ceea ce nu era chiar încurajator.

— Eliberează copilul, pe Callum MacFarlane, zise Lucas încet.

Eyre sări ca ars, dărâmând halba goală.

— Ce ştii despre asta? strigă el.

Mai mulţi bărbaţi se întoarseră să se uite la ei.

— Încet, zise Lucas. Apoi ridică vocea: îmi pare rău să-ţi iau banii, domnule Eyre, zise el cu un zâmbet arogant, dar poţi să-ţi permiţi asta mai mult decât mine! Luă grămada de monede a lui Eyre şi o aşeză într-o parte a mesei. Am auzit că, dacă nu-i dau drumul, contrabandiştii o să-şi oprească operaţiunea, spuse el încet. Dacă se întâmplă asta, nu o să-i mai prinzi niciodată, iar eu nu o să aflu ce trebuie.

— Unde ai auzit asta?

De data asta, Eyre îşi menţinu vocea discret de joasă.

— Oamenii vorbesc, zise Lucas evaziv.

— Nu şi cu mine.

— Nu e deloc surprinzător.

— Am încercat să-i cooptez pe câţiva, dar nimeni nu a fost interesat. Nici măcar pentru bani.

— Sunt loiali, zise Lucas, nu le place guvernul şi nu le plac englezii.

Eyre se uită la el.

— Dacă e s-o luăm aşa, şi tu pari englez, domnule Ross.

— Nu aparţin nici unui loc, replică Lucas. Se aplecă în faţă. O să faci asta?

Eyre tăcu, după care încuviinţă.

— O să văd ce pot să fac. Eşti sigur că ăsta e motivul real?

Lucas se gândi la Callum MacFarlane în închisoare, la Fort William, singur în întuneric cu şobolanii, pereţii fiind umezi. Un copil folosit ca monedă de schimb pentru a obliga un om să-şi spună secretele. Callum era mai mic decât Lucas când fusese nevoit să se lupte pentru supravieţuire pe străzile reci din Edinburgh. Chiar dacă băiatul era dur, nu mai fusese niciodată fără protecţia tatălui său. Lucas nu reuşise să-şi protejeze fratele, dar era dispus să facă tot ce putea pentru copilul altui bărbat.

Îl privi direct în ochi pe Eyre.

— Ce alt motiv ar fi? Nu sunt un bărbat sentimental, domnule Eyre.

Bărbatul râse.

— Foarte bine, o s-o fac. Ce primesc în schimb?

Lucas se opri o clipă, desenând cercuri pe masă cu paharul. Nu voia să-i dea lui Eyre niciun avantaj care putea s-o pună în pericol pe Christina. În ciuda îndoielilor, încă ţinea la ea, instinctul lui încăpăţânat fiind hotărât să nu o implice în situaţia asta. Nu îi putea spune lui Eyre locaţia distileriei de whisky. Aşa că rămânea cu o singură opţiune.

— Pot să-ţi arăt peştera de pe malul mării unde contrabandiştii depozitează whisky-ul.

O căutase cu o zi în urmă şi nu găsise nimic. Contrabandiştii plecaseră de mult de acolo, iar Lucas se îndoia că informaţia l-ar fi ajutat pe Eyre. Chiar şi aşa, simţea ceva ciudat, ca şi cum o trădase pe Christina, şi fu cuprins de un junghi de vinovăţie.

— Am căutat-o pe toată zona de coastă, zise Eyre. Cum ai găsit-o?

— Nu trebuie să ştii, spuse Lucas. Acceptă sau nu!

— O să accept. Eyre se ridică în timp ce îl privea în continuare cu suspiciune. Mâine-seară. Ne întâlnim lângă biserică. O să-mi ţin cuvântul şi o să-l las pe băiat să se ducă acasă la mama lui.

— Nu mai are casă. Ai ars-o, nu-ţi aminteşti? Puse asul de caro pe masă. Cred că am câştigat din nou.

Eyre se uită la cărţile de joc, mormăi şi aruncă pe masă altă mână de monede.

— Ce ai fost înainte să devii grădinar, domnule Ross? Jucător de cărţi?

— Ceva de genul ăsta, spuse Lucas.

Băgă banii în buzunar şi ridică paharul gol într-un salut batjocoritor.

— În cinstea ta, domnule Eyre!

În han se auziră remarci batjocoritoare când plecă *Eyre.* Lucas lăsă banii pe masă, ca să plătească un rând de băuturi, şi ieşi afară. De cealaltă parte a drumului, structura înnegrită a casei lui Niall MacFarlane stătea dezolantă pe fondul cerului negru. Se simţea miros de lemn ud şi ars.

Lucas se hotărî să-i scrie lui Lord Sidmouth în clipa când avea să fie sigur că în moartea lui Peter nu erau implicaţi contrabandiştii. Voia să nu existe nicio asociere între el şi Eyre. Chiar dacă bărbatul aplica legea, metodele lui erau ilegale. Lucra apelând la teroare şi distrugere, iar Lucas nu voia să facă parte din aşa ceva.

Încă ploua uşor, iar când ajunse la castel jacheta lui era udă. Intră în casă şi aprinse felinarul de pe masă. În cameră se făcu imediat lumină, culorile calde ale covorului şi pernelor sfidând frigul din şemineu şi aerul rece.

Cineva pusese o grămadă de monede pe masă, o grămadă care strălucea la lumina felinarului. Lângă ea era o vază cu flori, cu un bilet sprijinit de ea. Lucas îl desfăcu, presupunând că era de la Bevan, pe lângă banii în plus de la duce. Însă biletul era de la Christina. „Te rog să iei banii, domnule Ross. I-ai câştigat. Mulţumesc.”

Lucas oftă. Lăsă biletul să cadă pe masă. Banii nu erau o problemă. Putea mereu să-i dea cuiva. Dar florile erau cu totul altceva. Erau atât de vii, un val de căldură în letargia camerei pe care refuzase să o personalizeze. Ştia că Lady Christina le alesese şi le adusese aici. Făcuse asta pentru că îi păsa. Îi văzuse disconfortul când ducele se hotărâse să îl plătească şi îl interpretase greşit ca mândrie, aşa că încercă să îndulcească gestul cu un dar.

Dintr-odată, îl cuprinse furia, o furie intensă pentru că el nu era cine credea ea. De fiecare dată când o suspecta, ea îl plătea cu generozitate. Lucas nu îi voia bunătatea. Nu

voia ca ei să-i pese. Orice credea ea, locul lui nu era la Kilmory. El nu aparţinea nici unui loc şi nici nu voia asta. Mereu fusese solitar. Era cel mai bun mod, singurul mod de a evita suferinţa, de a evita pierderea. Învăţase această lecţie la 12 ani şi nu avea s-o uite niciodată.

Îşi băgă banii în buzunar şi scoase florile afară, în ploaie, apoi închise uşa. De dimineaţă, acestea încă erau acolo, spălate de ploaie, ofilite, culorile lor pălind în timp ce el se duse la muncă.

Capitolul 9

Allegra stătea fericită, pe jumătate adormită, pe jumătate trează, în braţele lui Richard. Erau în camera ei, la Kilmory, în luxul unui pat matrimonial cu cearşafuri foarte moi. Fusese altă zi plictisitoare cu ploaie şi lecţii de pian şi niciun vizitator la ceai, cu excepţia soţiei doctorului şi a fiicei ei insipide, dar acea seară compensă plictiseala din timpul zilei. Allegra îi mărturisise totul menajerei ei. Fusese singurul mod prin care să-l strecoare pe Richard în castel. Situaţia i se păruse INCREDIBIL de romantică fetei, dar Allegra nu avea încredere în ea, deşi o plătise. Mai devreme sau mai târziu, avea să se afle, iar atunci trebuia să înfrunte adevărul şi părinţii. Se întrebă dacă începea să-şi asume riscuri cu bună-ştiinţă. I se părea că prefera să fie prinsă în loc să mărturisească.

— Facem progrese în ancheta noastră cu contrabandiştii de whisky. Richard îi dădu cu delicateţe părul la o parte de pe faţă. Ne apropiem de liderul bandei.

Allegra îşi înăbuşi un oftat. Nu voia să vorbească, cu atât mai puţin despre munca lui Richard, pe care o considera extrem de plictisitoare. Pe de altă parte, părea foarte mulţumit de el însuşi, aşa că scoase un sunet care arăta cât de isteţ îl considera şi se adânci în îmbrăţişarea lui, întorcându-şi faţa spre gâtul lui şi lipindu-şi buzele de pielea caldă şi umedă de acolo. El o strânse şi mai puternic

în braţe. Ea se gândi că nimic nu era mai bun decât această intimitate – poate doar să facă dragoste. Îi plăcea să simtă corpul lui Richard pe al ei şi senzaţia când era în ea. Şi se gândi că probabil era pricepută la sex. Era plăcut să găsească ceva care o interesa atât de mult. Toate încercările ei anterioare de a avea o activitate precum cusutul şi cântatul la pian fuseseră atât de plictisitoare!

— Am găsit o peşteră unde contrabandiştii şi-au ascuns marfa, zise Richard.

O mângâia absent pe mână, iar Allegra îşi dădu seama că bărbatul se gândea la muncă şi nu la ea.

— Nu era whisky acolo, dar am prins pe cineva. Venea de aici, de la castel.

Allegra se ridică pe jumătate în braţele lui şi clipi.

— Aici?

Gândul o tulbură. Nu era sigură de ce. Ştia că grupul de contrabandişti era foarte activ în zonă. Toată lumea ştia asta, dar niciodată nu se gândea că aveau legături chiar cu castelul Kilmory.

— Cine era? Un membru al grupului de contrabandişti?

— Nu pot să-ţi spun, spuse Richard. Părea atât de înfumurat, încât Allegra vru să-i dea o palmă. Dar ne-a dat nişte informaţii utile şi o să spioneze pentru noi.

Allegra simţi cum tulburarea se intensifica. Nu avea niciun fel de loialitate faţă de contrabandişti, dar nu-i plăcea gândul că o persoană de la castel devenise informator. I se părea înşelător, periculos şi greşit.

— Cred că liderul bandei este unchiul Lachlan, zise ea căscând, în timp ce alunecă din nou sub pătură. Bea atât de mult whisky, încât probabil trebuie să-l pregătească chiar el.

— Lachlan MacMorlan nu e deloc beţivul pe care şi-l imaginează toată lumea, spuse Richard sec. Chiar şi aşa, căutăm o minte mai limpede decât a lui. Se întinse. Dacă reuşim să îi prindem pe contrabandişti, secretarul de stat însuşi o să-mi laude munca. Atunci părinţii tăi trebuie să mă accepte…

Bărbatul se opri. Allegra nu reuşi să-şi ascundă un oftat.

— O s-o facă, spuse ea liniştitor ca să-l oprească. Au nevoie doar de timp pentru a se obişnui cu ideea că eşti ginerele lor…

— Încă nu le-ai spus. Mi-ai promis că o s-o faci. Am crezut că în seara asta…

— Ai crezut că te aduc în secret, prin aripa servitorilor, pentru că ştiau că suntem căsătoriţi şi voiau să te cunoască? Allegra oftă. Of, Richard! Oricum o să le spun. Şi e mai romantic aşa, mai incitant.

Richard însă nu credea acelaşi lucru. Se ridică şi începu să se îmbrace. Allegra se ridică şi ea.

— Unde te duci?

— Trebuie să plec.

— De ce? Allegra îşi aminti în ultima clipă să nu ţipe. Abia dacă e trecut de miezul nopţii. Avem toată noaptea…

Lăsă pătura să cadă artistic, ca să-i expună sânii. Richard se opri, o privi o clipă, apoi îşi luă cizmele şi se întoarse. În lumina slabă, Allegra îi putea vedea profilul şi linia rebelă a gurii. Simţi un nod în stomac. Ce făcea nu era o ieşire discretă pentru a nu fi văzut, ci ca s-o pedepsească pentru că ţinea secretul.

Richard îşi întoarse parţial faţa spre ea.

— Nu sunt iubitul tău, Allegra, sunt soţul tău. Vocea lui era dură. Dacă nu le spui într-o săptămână, o să le zic chiar eu.

— Foarte bine, rosti Allegra.

Ştia când să fie supusă. Viaţa petrecută cu mama ei o învăţase asta.

— Îţi promit, spuse ea.

Se aşeză lângă el, punându-şi mâna pe umărul lui gol.

— Nu trebuie să pleci.

Bărbatul o privi. Allegra adora felul în care părul îi cădea peste frunte, ciufulit ca al unui poet, curba obrazului şi senzualitatea buzelor. Îl sărută şi simţi cum rezistenţa din el scădea, aşa că puse puţină presiune pe pieptul lui. Fu satisfăcută când bărbatul se lăsă pe spate şi oftă. Nu îi luă

mult să-i desfacă pantalonii. Doar exersase. Richard gemu când ea îi luă mădularul în mână şi îl mângâie, apoi icni când ea se aplecă pentru a-şi pune gura pe el.

— Allegra… începu Richard şi încercă să se ridice, dar tânăra îl împinse uşor înapoi. Să nu…

— Şşt!

Allegra îşi plimbă limba de-a lungul lui, gustându-l. Era ciudat şi totuşi delicios. Avusese dreptate. Era o desfrânată.

— De unde ştii…

Vocea lui era ştearsă.

— Am citit despre asta.

Allegra se simţea mulţumită de sine. Făcu o pauză, linse capul şi se bucură de geamătul lui.

— Poţi să găseşti orice îţi trebuie în biblioteca bunicului.

*

Satisfacţia ducelui când îşi văzuse grota avu un efect benefic, îi permise lui Lucas să intre în castel. Domnul Bevan îl chemase în birou în dimineaţa de după întâlnirea lui cu Eyre. Administratorul moşiei era un bărbat manierat şi rezervat. Lucas îl plăcea.

— Ross, dacă e să fiu sincer, cred că acest proiect al Excelenţei Sale e o risipă de timp, bani şi resurse, spuse Bevan, dându-şi părul la o parte de pe frunte cu un gest obosit. Liniile muşcau adânc în jurul ochilor şi gurii când se încruntă. Eu şi Lady Christina suntem de acord că există alte părţi ale proprietăţii care au nevoie de atenţie urgentă. Cu toate astea, Excelenţa Sa a spus clar că asta trebuie să fie o prioritate şi nu acceptă să fie contrazis. Deci… Bărbatul ridică din umeri cu un amestec de resemnare şi bună dispoziţie. Aş aprecia dacă te-ai ocupa de asta. Mergi în bibliotecă şi citeşte cărţile pe care le menţionează Excelenţa Sa. Îi dădu o listă cu scrisul extravagant al ducelui. Multă baftă, Ross!

Era mai mult decât putuse spera Lucas. Biblioteca era

un loc excelent unde să caute cheia morţii lui Peter.

Thomas Wallace îi deschise uşa principală ca să intre, mândru în uniforma lui de lacheu şi cu faţa pistruiată.

— Pot să citesc şi să scriu singur, să ştii, mărturisi el când Lucas îi spuse ce avea de făcut. Am fost la şcoala din sat, cea construită de mama lui Lady Christina.

Era prima oară când Lucas auzea pe cineva pomenind-o pe ducesa de Forres, care murise. Îşi amintea vag că la un moment dat Jack spusese că aceasta murise cu mulţi ani în urmă, iar Christina îşi crescuse fraţii şi surorile. Se întrebă dacă îşi moştenise spiritul afectuos de la mama ei şi cum se simţise când renunţase la viitorul ei ca să aibă grijă de familie. Evident, nu vorbea niciodată despre asta. Lucas ştia că nu era un subiect pe care să-l discute cu servitorii, dar voia s-o întrebe.

Când intră în bibliotecă, văzu că nu era singur. Christina era în celălalt capăt al camerei, pe o scară şubredă şi încerca să înlocuiască o carte pe un raft de sus. În timp ce se întindea, scara se clătină îngrijorător de tare. Lady Christina coborî repede scările, atât de repede, încât se lovi de Lucas, care se apropiase ca s-o ajute.

Braţele lui Lucas erau, din nou, în jurul ei. Mirosea a curăţenie şi a prospeţime, cu o nuanţă de iarbă de vară. Era lipită de el. Lucas era atât de aproape, încât putea să vadă cât de dese şi de negre erau genele ei, într-un contrast puternic cu albastrul profund al ochilor. Femeia suspină uimită, iar buzele ei, aflate fix sub ale lui, se despărţiră. Dorinţa de a o săruta îl străbătea intens. Reacţia corpului la apropierea ei fu atât de rapidă şi de intensă, că nu putu face nimic ca s-o ascundă.

Christina simţi asta. Erecţia lui era atât de mare, încât nu avea cum să nu observe. Simţi şocul care o cuprinse, făcu ochii mari şi îl privi atât de acuzator, că Lucas aproape râse.

— Domnule Ross! Ce ruşine! În bibliotecă!

Lucas o aşeză cu delicateţe departe de el.

— Mă tem că anatomia masculină nu face alegeri când vine vorba de locaţie, milady, dar, dacă preferi, putem

să mergem altundeva.

Christina oftă exasperată şi se foi în timp ce îşi aranjă hainele, îi evită în mod deliberat privirea. Lucas era fascinat de reacţia ei. Christina fusese uimită de reacţia lui evidentă, dar nu făcuse niciun gest exagerat. Îşi aminti modul lipsit de inhibiţii în care îi răspunsese la săruturi. Comportamentul ei sugera că nu era virgină. Fie asta, fie educaţia ei fusese scandalos de deschisă. Acest lucru nu era imposibil, având în vedere interesele academice neconvenţionale ale ducelui de Forres.

— Dacă aş fi un domn, ţi-aş cere scuze, spuse Lucas. Dar am stabilit deja că nu sunt. Sunt încântat că am fost aici să te prind, Lady Christina.

Privirea femeii licări, iritată. Buzele i se subţiară, în timp ce îl privi cu dispreţ.

— Tocmai când credeam că nu poţi fi mai indecent, domnule Ross, zise ea rece, mă surprinzi ajungând la un nou nivel de jos.

— Poate că te-am surprins, dar nu cred că te-am şocat. Eşti… obişnuită cu anatomia masculină, nu-i aşa, Lady Christina?

Femeia roşi. Chiar dacă avea experienţă, nu era deloc neruşinată. Dintr-odată, Lucas îşi dori să nu o fi făcut să se ruşineze. Era ceva galant şi emoţionant în modul în care îşi ridică capul şi îl privi.

— Asta nu te priveşte, domnule Ross.

Era adevărat. Chiar şi aşa, îşi punea întrebări. Tradiţia cerea ca fiica necăsătorită a unui duce să se păstreze pentru soţul ei în noaptea nunţii. Poate că Lady Christina crezuse că nu o să se căsătorească niciodată şi voise să afle ce îi lipsea. Gândul nu reuşi să-i atenueze dorinţa pe care o simţea. De la bun început o considerase extraordinar de atrăgătoare. Nici nu trebuise s-o vadă ca să o dorească. Acum tot ce era legat de ea, de la curba obrazului ei la modul în care i se curbau buzele, îl făcea să vrea să o sărute.

— Ce faci înăuntru, domnule Ross? Şi tocmai în bibliotecă?

— Ştiu să citesc, zise Lucas calm. Şi sunt instruit, deci am voie înăuntru.

— Nu am niciun dubiu. Am vrut să întreb de ce te aduce munca ta în castel.

— Domnul Bevan m-a rugat să mă uit pe cărţile cu arhitectură gotică care au inspirat planurile ducelui. Aşa cum ştii, munca mea nu se ridică momentan la standardele lui.

Christina oftă exagerat.

— Munca nimănui nu face asta, domnule Ross. Până acum, tata a creat un lac ornamental, două poduri, o casă de vară, un foişor şi o alee cu lămâi. Grota gotică nu e decât cel mai recent moft al lui şi nimeni nu pare să fie pe placul lui când acestea sunt transformate din imaginaţia lui în piatră şi mortar.

— Trebuie să fie foarte dezamăgitor pentru el, zise Lucas, să nu reuşească să-şi transforme visurile în realitate.

— Tata nu e niciodată cel care greşeşte, zise Christina sec, numai noi, ceilalţi, nu reuşim să ne ridicăm la standardele lui. Apoi, când îşi dădu seama că îşi criticase tatăl în faţa unui servitor, roşi. Îţi cer scuze, domnule Ross, am multe de făcut.

— Dacă poţi să-mi arăţi unde sunt cărţile despre arhitectură ale ducelui…

Christina încuviinţă. Îl conduse prin camera lungă, dincolo de nişte biblioteci înalte şi apoi făcu stânga. Acolo era un birou într-o nişă de piatră. Soarele, care intra prin geamul colorat de sus, crea modele pe podea şi făcea praful să danseze în lumină.

— Şi mai mult praf. Christina părea distrasă. Biata Annie! Nu e nimic mai în zadar decât să încerci să păstrezi un castel ca ăsta curat. Arătă spre nişte cărţi de deasupra biroului. Aici sunt, domnule Ross. Sper că te pot ajuta să înţelegi ce vrea.

Privirea ei se opri asupra cărţii de sus şi îşi muşcă buza.

— Dumnezeule! Presupun că tata nu are de gând să ceară ca statuile lui să fie atât de supradotate.

— Acum am o imagine în minte cu grota din grădină ca un luminiş din pădure în care satirii le seduc pe fecioare, zise Lucas în timp ce se bucură de disconfortul ei.

Era convins că pentru o clipă privirea ei se oprise asupra zonei lui inghinale, ca şi cum l-ar fi comparat cu bărbaţii exagerat de dotaţi din carte.

— Te rog să-ţi alungi acea imagine din minte, zise Christina tăios. Nu îţi cerem să-ţi foloseşti imaginaţia, domnule Ross. Absolut deloc. Aici… Răsfoi cartea, iar degetele îi tremurau uşor. Acestea sunt vazele, vazele şi statuile care ar fi cele mai potrivite în grotă, iar asta e bolta pe care o admiră tata. Nu e cazul să includem zeiţe pe jumătate goale.

O femeie desfrânată stătea călare pe arcadă, într-un mod foarte sugestiv. Rochia îi aluneca până în talie şi avea un zâmbet visător pe faţă.

— Ah, da! E mult mai respectabil să ignori o zeiţă care îţi oferă plăcere. Bărbatul zâmbi. Ce colecţie de cărţi fascinantă are tatăl tău!

— E literatură. Literatură şi artă.

— Ăsta e un mod de a o descrie. Încep să observ ce educaţie vastă ai avut, Lady Christina.

Femeia părea confuză, ca şi cum experienţa de mai devreme, apropierea lui, dorinţa lui evidentă îi copleşiseră cu totul atitudinea de obicei controlată. Privirea ei albastră o atinse pe a lui şi alunecă mai departe.

— Te las să… cercetezi în pace, zise ea. Sper să nu ţi se pară o experienţă prea neplăcută.

— Dimpotrivă, spuse Lucas. Eu…

Se opri. Christina se aplecase ca să ridice un coş pentru flori, înainte de schimbul de replici legate de carte, aranjase bujorii de un roz pal din vaza de pe birou. Soarele evidenţia castaniul din părul ei, iar nuanţele de auriu, arămiu şi şaten bogat se împleteau, dar şi culorile aprinse de pe o pictură aflată pe raftul din stânga ei, un tablou care îl arăta pe Iisus copil în braţele Fecioarei. Era cât o carte şi pe jumătate ascuns de cărţile din jur. Lucas simţi cum îl străbătu un fior ca apa rece. Merse încet în faţa lui.

— E neobişnuit, spuse el pe un ton calm, ceea ce îl surprinse.

— E frumos, nu?

Christina i se alătură. Capul ei era înclinat, în timp ce trasa linia feţei Mariei cu un deget.

— Ce expresie senină are! Pare foarte veche şi… Nu-mi amintesc s-o fi văzut aici înainte. Cred că e rusească. Cred că tata mai are unele în colecţia lui. Probabil s-a hotărât să le expună.

— De unde e? întrebă Lucas.

Ştia răspunsul. Fusese a lui Peter, iar înainte de asta, a mamei lor. Era o icoană, o pictură religioasă rusească. Şi-o aminti din copilărie. O adorase pentru frumuseţea ei delicată. Mama lui îi spusese că era antică şi foarte preţioasă. Lumina soarelui păru să danseze în faţa ochilor lui, culorile devenind neclare.

Christina clătină din cap.

— Nu sunt sigură. O urmă de incertitudine se auzi în vocea ei. Aşa cum am spus, cred că tata are mai multe. Le-a cumpărat când era în marele lui tur.

Christina se încruntă, iar privirea pe care i-o aruncă lui Lucas fu încărcată de îndoieli.

— De ce întrebi, domnule Ross?

— Fără motiv. Mi se pare frumoasă, atâta tot.

Mintea lui o luase razna. Se gândi din nou că ducele de Forres era implicat în moartea lui Peter. Însă era un bărbat atât de firav şi de slab capabil de crimă? Părea puţin probabil, chiar imposibil. Poate că ducele fusese păcălit de adevăratul criminal, care dorise să se îmbogăţească de pe urma crimei prin vânzarea obiectelor pe care le furase.

Se aşeză lângă Christina.

— Cred că o să aduc planurile din birou ca să le compar cu desenele din carte, zise el.

Voia să vorbească cu ea, să afle mai multe despre colecţia tatălui ei şi despre vizita lui Peter la Kilmory, dar nu voia să o ţină pe Christina în bibliotecă. Asta ar fi făcut-o suspicioasă. Deschise uşa grea de stejar de la bibliotecă pentru ea şi se dădu într-o parte ca să o lase să treacă.

— Pot să te însoţesc undeva? întrebă el.

— Ah… Păru surprinsă de oferta lui. Voiam să duc coşul înapoi în seră şi apoi să trec pe la domnul Hemmings. Încă are dureri din cauza gutei. Ridică privirea spre Lucas. Dar nu e nevoie să vii cu mine, domnule Ross.

— Nu e nicio problemă. O luăm în aceeaşi direcţie.

Răspunsul lui nu păru să o satisfacă, dar nu putea face prea multe în privinţa asta decât să-l refuze direct. Lucas ştia că Lady Christina îl evitase şi nu dorea compania lui. Era atrasă de el, dar nu voia asta. În ochii ei, el era un servitor, un bărbat mai tânăr decât ea şi cu mult sub nivelul ei din punct de vedere social. Era o atracţie nepotrivită din multe puncte de vedere, iar ea încerca s-o ignore. Lucas ştia că el trebuia să facă acelaşi lucru. Acum era convins că Lady Christina MacMorlan nu era vinovată de uciderea lui Peter. Reacţia ei la vederea icoanei fusese aceeaşi pe care o avusese când o întrebase de broşa de argint. Nu ştia de unde proveneau. Dacă nu avea să o păcălească în continuare, dacă nu intenţiona să o rănească, aşa cum îi promisese lui Jack, trebuia să o ţină la distanţă şi să-şi continue investigaţia fără să o implice.

El o privi. Christina arăta foarte bine în acea dimineaţă în rochia ei galbenă şi cu părul prins într-un coc strâns. Cu toate astea, ştia cum era să simtă moliciunea acelui păr între degete în timp ce o săruta. Ştia forma sânilor ei aflaţi sub corsaj. Nu era indicat să se gândească la asta, nu îl ajuta deloc să-i slăbească erecţia.

Galloway era pe hol. Faţa lui se lungi şi mai mult când îl văzu pe Lucas.

— Domnule Ross! De ce eşti în casă?

Lucas scrâşni din dinţi, însă Christina fu cea care răspunse:

— Tata l-a rugat pe domnul Ross să lucreze în plus la planurile pentru grotă, zise ea. Are voie să vină şi să plece când vrea ca să folosească biblioteca.

Acest lucru îl ajută pe Lucas mai mult decât sperase. Îi aruncă o privire recunoscătoare.

— Mulţumesc, doamnă.

Ieşiră şi merseră unul lângă altul pe aleea care ducea spre seră. Cedrii înalţi făceau umbră pe drum, dar chiar şi aşa era foarte multă lumină, soarele strălucind printre umbre. Lucas era tulburat. Nu vedea în faţa ochilor decât acea icoană mică, ce aparţinuse fratelui său. Spre deosebire de el, Peter fusese crescut în tradiţie religioasă. Iubise acea icoană şi îi spusese lui Lucas că avea să îl protejeze în călătoriile lui. Dăduse greş.

Se îndreptă de spate. Acum, mai mult decât oricând, devenea evident că lui Peter ceva i se întâmplase la castelul Kilmory. Îl putea întreba pe duce direct cum ajunsese icoana lui Peter în colecţia lui, dar, dacă acesta era într-adevăr implicat, întrebările lui doar l-ar fi făcut suspicios. Trebuia să fie atent.

Se uită la Christina. Nu se oprise să-şi ia o bonetă, prin urmare putea să-i vadă bine faţa. Părea preocupată, puţin distantă, ca şi cum se gândea la ceva ce o îngrijora.

— Nu a avut un tânăr rus un accident aici acum câteva luni? întrebă Lucas. Apoi observă privirea Christinei, care se ridicase. Am citit despre asta în ziarele din Edinburgh.

Crezu că ea se relaxă.

— Da, a fost un tânăr. A fost atacat şi jefuit în timp ce se plimba pe stâncile din zonă. A fost groaznic. În vocea ei se simţi regretul. Mi-a părut atât de rău pentru tutorele lui, care a trebuit să dea o veste atât de oribilă familiei lui.

— Tu l-ai întâlnit? întrebă Lucas, inima bătându-i cu putere în timp ce aştepta răspunsul.

— A luat cina la castel, spuse Christina. În voce îi reveni rigiditatea, ca şi cum nu voia să vorbească despre asta. Toţi patru au luat cina aici. Erau nişte tineri care călătoreau prin Europa şi voiau să vadă coasta de vest datorită reputaţiei ei sălbatice şi romantice.

Pentru o clipă, soarele fu acoperit de un nor. Lui Lucas i se păru că o vede tresărind.

— Cum era?

Dintr-odată, un zâmbet lumină privirea Christinei.

— Era fermecător! Amuzant şi nerăbdător să

călătorească. Şi era atât de tânăr… Zâmbetul ei dispăru. A fost o tragedie groaznică. Toţi am fost foarte trişti. Am încercat să ajut… Tutorele a vrut să se întoarcă în Edinburgh cât de repede posibil. Era un bărbat superstiţios. Cred că se temea că putea să li se întâmple ceva rău şi celorlalţi tineri care erau în grija lui.

— Probabil se temea pentru postul lui, zise Lucas.

Nu putea decât să-şi imagineze cum se răzbunase tatăl lui vitreg pe bărbatul care nu îi protejase singurul său moştenitor.

Christina îl privi.

— Eşti cinic, domnule Ross.

— Dimpotrivă, sunt realist.

Ea oftă.

— Autorităţile au investigat. Au trimis oameni din Londra, dar nu i-au găsit pe vinovaţi. Au ajuns la concluzia că a căzut victimă unor brute care îşi câştigă traiul din jafuri. E neobişnuit în zilele astea, dar nu nemaiauzit. Pe faţa ei se citea regretul. Îmi pare rău doar că a fost atât de ghinionist încât să cadă pradă unor asemenea oameni aproape de Kilmory.

În mintea lui Lucas nu era nimic legat de ghinion. Se întrebă dacă jaful era un motiv suficient pentru crimă. Părea puţin probabil. Peter fusese bogat, iar posesiunile lui, valoroase, dar nu avea de ce să fie ucis pentru ele.

— Ziarele au fost pline cu detalii sinistre ale cazului. A făcut senzaţie.

— Serios? Expresia Christinei îi dădu de gol dispreţul. Ei bine, ziarele de scandal sunt în stare să scrie orice dacă asta duce la mai multe vânzări. Cât de neplăcut să facă profit de pe urma cazului, când a fost o asemenea tragedie! Cred că asta i-a rănit rudele şi mai mult. Tăcu o clipă. A vorbit de familia lui, să ştii. Despre tatăl lui, despre fratele lui… Se încruntă. Cred că a fost o înstrăinare. Era atât de fericit că îşi regăsise fratele! Îl venera, ca pe un erou, aşa cum au tendinţa băieţii. Deseori mă întreb… Ezită. Mă întreb cum s-a simţit fratele lui când a primit vestea.

El se simţi furios, înşelat, disperat…

Lucas simţi un ecou al acelei furii prin el. Bineînţeles că ea nu ştia de legătura lui cu Peter, dar îl durea s-o audă vorbind despre el. Era ca şi cum avea o rană deschisă. Era şi mai rău când ea vorbea cu atâta compasiune, când era posibil ca exact şacalii din grupul ei de contrabandişti să-i fi înjunghiat fratele şi să-i fi luat inelul şi hainele, ca apoi să-i fi vândut bunurile.

Bărbatul tuşi.

— Mereu îţi faci griji pentru sentimentele altora, zise el. Ce te face să jeleşti pentru fratele lui, când nici măcar nu-l cunoşti?

Cuvintele ieşiră mai tăioase decât dorise, dar ea nu păru surprinsă.

— Ştiu cum e să pierzi pe cineva apropiat, zise ea încet. Privirea ei albastră era înceţoşată. Mama a murit când eram mică. Viaţa mi s-a schimbat complet. Nu eşti niciodată pregătit pentru o asemenea pierdere, zise ea oarecum pentru ea însăşi. Cu toate astea, viitorul ţi se poate schimba într-o secundă. Cred că e mai bine să nu iubeşti decât să te deschizi durerii.

— Eşti prea iubitoare ca să faci asta, zise Lucas.

„Nu deveni ca mine!” Era prea târziu pentru el. Se rupsese de iubire cu mulţi ani înainte ca tatăl lui vitreg să îl dea afară. Christina însă era diferită. Îi păsa prea mult de oameni ca să nege iubirea care se afla în ea.

— Îmi pare rău că ţi-ai pierdut mama la o vârstă fragedă, zise el. Îmi imaginez că a fost foarte greu pentru tine. Dar asta nu înseamnă că nu ar trebui să rişti niciodată să mai iubeşti pe cineva.

Ceva licări în ochii ei, ca o uşă care se închisese. Lucas avu senzaţia stranie că ea alunga voit acea amintire.

— Îmi imaginez că şi ţie ţi-a fost greu. Ai pomenit că ai fost orfan.

— Mama a murit când aveam 12 ani, recunoscu Lucas. Da, a fost greu.

— Şi tatăl tău?

— Nu l-am cunoscut niciodată. Am fost ilegitim, un bastard.

O auzi rămânând fără aer din cauza amărăciunii din tonul lui. Lucas nu dorise să-şi arate sentimentele atât de deschis. Era complet nefamiliar pentru el, incomod şi straniu. Cu toate astea, privirea ei era fermă, lipsită de milă. Avea numai compasiune şi aceeaşi înţelegere pe care o arătase în acea noapte în turn, când el recunoscuse că era orfan.

— E greu pentru un băiat să crească fără tată, spuse ea. Îmi imaginez că înveţi repede să supravieţuieşti.

— Da, zise Lucas. Am cerşit, am furat mâncare, am furat din buzunare, îmi era frig, mereu foame. Erau o mulţime de tineri ca mine pe străzile lăturalnice din Edinburgh. Ridică din umeri. Pe măsură ce creşteam, mai primeam de muncă. Nu voiam să fiu un hoţ toată viaţa.

— Cum ai ajuns să te pregăteşti ca servitor? Era o nuanţă de interes sincer în vocea ei. Probabil a fost dificil să convingi pe cineva să-ţi dea şansa asta.

— Am luat-o pe o cale ocolitoare, zise Lucas sincer. Nu voia s-o mintă. De fapt, dorinţa de a-i spune totul era periculos de puternică. Nu înţelegea de ce. Dar vorbeam despre tine. Să nu crezi că n-am observat că ai schimbat subiectul.

Christina râse.

— Dar eu sunt un subiect foarte plictisitor.

— Nu cred asta, spuse Lucas. Am auzit că după moartea mamei tale ai renunţat la propriul viitor ca să-ţi creşti fraţii şi surorile mai mici.

Văzu din nou aceeaşi licărire în ochii ei, o sclipire de durere, dar, când vorbi, vocea ei era calmă.

— Cine ţi-a spus asta?

— Servitorii vorbesc, răspunse Lucas.

Nici măcar nu era sigur de ce deschisese subiectul ăsta, în afara faptului că îl interesa. Voia să afle mai multe despre Lady Christina MacMorlan.

— Bineînţeles că o fac. Părea epuizată. Ei bine, nu am avut cine ştie ce viitor la care să renunţ.

— Am auzit că erai promisă cuiva, spuse Lucas. Urma să te căsătoreşti.

— A fost greu pentru ei.

Christina îşi alungă propria pierdere cu o mişcare indiferentă din mână. Era ca şi cum pur şi simplu nu conta sau era prea dureros să-şi amintească.

— Surorile mele erau aşa de mici când a murit mama! Şi tata… Nu se putea descurca singur. Avea nevoie de mine.

— Ai muncit din greu ca să-ţi ţii familia împreună, zise Lucas. Încă o faci. Întregul sat e familia ta acum.

Lucas se gândi cum ani la rând Christina îi pusese pe toţi ceilalţi pe primul loc. Luase toată iubirea pe care ar fi putut să o îndrepte asupra propriei familii şi o dăduse gratuit celor din jur. Era generos şi emoţionant, dar şi enervant faptul că se gândea atât de puţin la nevoile şi dorinţele proprii. Se întrebă care fuseseră acele dorinţe înainte ca moftul egoist al ducelui de Forres să le alunge.

— Familia e importantă. Oamenii sunt importanţi. Toţi trebuie să ne amintim asta.

— Nu sunt de acord, spuse Lucas. Se gândi la Black Strath, proprietatea pe care i-o lăsase tatăl lui, alt loc căruia nu-i aparţinea. Eu nu am o casă adevărată sau familie şi sunt destul de fericit.

— Da?

Dintr-odată, privirea ei albastră fu prea curioasă şi mult prea perceptivă. Era ca şi cum putea să vadă prin el: vedea speranţele pe care el le preţuise, de construire a unei relaţii cu fratele lui, şi durerea pierderii. Vedea intensitatea cu care el respingea toate legăturile care îl puteau ţine într-un loc, care îl puteau răni. Avea o regulă: să se ţină departe de oameni. O încălcase pentru Peter şi suferise din cauza asta. Nu avea să rişte din nou.

— Ei bine… Abandonă subiectul, ca şi cum îşi dăduse seama că nu era genul de conversaţie pe care să o poarte cu grădinarul. Presupun că nu ar trebui să vorbim despre lucruri aşa de personale. O urmă de culoare îi apăru pe chip. Nu ştiu sigur de ce vorbesc cu tine atât de mult, domnule Ross. E inexplicabil.

Lucas îi zâmbi.

— Poate că mă consideri o persoană căreia să i te poţi confesa. Ca un preot.

Christina râse, dar se opri repede.

— Ca orice, mai puţin ca un preot, replică ea.

Aleea cu cedri se deschise într-o întindere vastă, ca un parc. Christina se opri, cu privirea fixată în faţă, unde malul şi şanţul separau parcul de dealul din depărtare.

— Ai fost să-l vezi pe Eyre? întrebă Lucas.

Se întrebă dacă bărbatul se ţinuse de cuvânt.

Privirea Christinei se întoarse spre el.

— Nu, nu a fost nevoie. Se încruntă. Am aflat de dimineaţă că l-a eliberat pe Callum MacFarlane. Poate mai e o urmă de umanitate în el până la urmă.

— Nu aş paria pe asta, zise Lucas. Ai auzit că a dat foc unui hambar din Kilkoy când căuta whisky? Din păcate, nu s-a sinchisit să verifice dacă era cineva înăuntru.

Lucas văzu că o străbătu un fior. Christina se întoarse să îl privească, cu faţa palidă şi ochii înfricoşaţi.

— Ce s-a întâmplat?

— Nişte copii aproape că au murit, zise Lucas tăios. Se jucau şi se ascunseseră de frică atunci când i-au văzut pe ofiţeri venind. Au inspirat fumul.

— O să supravieţuiască?

— Nu se ştie, răspunse Lucas.

Se aşternu tăcerea, auzindu-se doar zgomotul paşilor pe pietriş, apoi ea oftă.

— Am auzit că te-ai întâlnit cu domnul Eyre acum câteva seri. La hanul Kilmory.

— Spionii tăi sunt foarte buni, spuse Lucas amuzat. Era o reamintire clară că trebuia să fie foarte atent. Am jucat cărţi şi l-am bătut.

— Presupun că nimeni altcineva nu vrea să joace cu el, spuse Christina.

Lucas ridică din umeri.

— Pentru bani sau ceva de băut, sunt dispus să joc cărţi cu oricine.

— Da, zise Christina. Privirea pe care i-o aruncă era imposibil de citit. Asta îmi aminteşte de ceva ce vreau să

vorbesc cu tine, domnule Ross.

— Şi anume?

Christina nu vorbi imediat, iar el nu îi văzu chipul pentru că era întoarsă cu spatele la el. Mâneca rochiei îi atinse braţul. Oftă, apoi se opri şi se îndreptă, înclinându-şi capul.

— Domnule Ross, trebuie să vorbim despre obiceiurile tale când vine vorba de băutură. Mi s-a spus că îţi petreci aproape tot timpul liber şi cheltuieşti aproape toţi banii la hanul Kilmory. Christina se încruntă. Sper că nu ai o problemă cu alcoolul.

— Asta da întrebare, spuse Lucas, mai ales de la o femeie care s-a refugiat în whisky ca să fugă de vinovăţie şi durere.

— Domnule Ross! Eşti…

— Obraznic. Insolent. Ştiu. În general, nu e o idee bună să foloseşti băutura pentru evadare.

Christina se întoarse cu spatele la el, cu buzele strâns lipite şi cu furie în fiecare formă şi linie elegantă a corpului ei.

— A fost altceva. Ştii asta. În timp ce tu… am auzit că mergi la han aproape în fiecare seară.

Lucas oftă. Nu putea să-i spună că mergea la hanul Kilmory numai ca să obţină indicii despre moartea fratelui lui. Şi ceva din hotărârea Christinei de a aborda un subiect dificil îl emoţionă. Ea credea că el avea o problemă. Voia să-l ajute.

— Lady Christina, nu ştiu ce ai auzit, dar te asigur că nu m-am refugiat în băutură.

Christina se încruntă.

— Poate că asta crezi, domnule Ross, dar te asigur că e foarte uşor să devii dependent fără să-ţi dai seama. Fratele meu… zise, dar se opri brusc.

Lucas îşi puse mâna pe braţul ei.

— Îmi pare rău pentru Lord Lachlan, zise el.

Întregul castel, întregul sat şi probabil întreaga Scoţie ştia că viaţa lui Lachlan MacMorlan se destrăma încet.

Christina clătină din cap şi Lucas ştia că ea îi

respingea sprijinul. Nu era potrivit ca el să i-l ofere. Niciun servitor nu trebuia să-şi permită asta.

— Doar îmi fac griji că, dacă bei prea mult, nu o să poţi munci eficient, zise Christina abrupt. Lucas o văzu strângând cu putere mânerul coşului. Grija mea e practică şi în interesul moşiei.

— Nu sunt în pericolul de a-mi înfige foarfecă de grădină în picior, spuse Lucas.

Nu se sinchisi să îi atragă atenţia că minţea. Amândoi ştiau că grija Christinei pentru el fusese personală, iar ea se dădu de gol o clipă mai târziu, când spuse:

— Dacă ţi-ai cheltuit toţi banii şi ai probleme financiare, pot să-ţi dau un avans pentru săptămâna viitoare.

De data asta, Lucas o prinse de cot şi se opri.

— Grija ta pentru mine e de apreciat, dar nu e necesară.

În ochii ei se citi confuzie.

— Nu vreau decât ca totul să meargă bine la Kilmory, îl corectă ea. Am vorbit doar din datorie.

— Nu chiar. Îţi pasă de oameni, nu numai de abilitatea lor de a munci. O văzu pregătindu-se să îl contrazică şi continuă: Te asiguri că nimeni nu moare de foame în sat şi că toţi arendaşii tatălui tău au problemele rezolvate în mod corect şi ai grijă de rudele tale. Datoria e rece. Tu nu eşti aşa.

Culoarea ei deveni mai intensă, dar nu-l contrazise. Lucas simţi rezistenţa din ea, nevoia de a se îndepărta de el şi de a ridica din nou barierele fragile pe care le ridicase între ei. Nu voia să o lase să distrugă acea intimitate. Dintr-odată, voia ca ea să vadă, să înţeleagă că uneori trebuia să se pună pe primul loc. O trase uşor de braţ ca să se uite din nou la el.

— Cum rămâne cu tine? Cine are grijă de tine, Lady Christina?

Confuzia din privirea ei se adânci. Lucas văzu vulnerabilitate şi simţi o dorinţă puternică de a o săruta. Exasperarea şi frustrarea se luptau în el. Avea în faţa lui o

femeie care petrecea atât de mult timp având grijă de ceilalţi, încât nici măcar nu-i înţelegea întrebarea. Nu se gândea la propriile nevoi şi nici altcineva nu făcea asta. Dintr-un anumit motiv, acest lucru îl înfurie.

De asemenea, îl tulbura. Nu îi plăceau căldura şi caracterul protector care îl acaparau de fiecare dată când o vedea pe Christina. Căldura, afecţiunea, apartenenţa, acestea nu aveau loc în viaţa lui. Erau emoţii care slăbeau un bărbat şi îi tulburau judecata. Nu voia să simtă. Nu voia să-i pese.

Christina încă îl privea, cu bărbia uşor ridicată în sus, cu lumina soarelui pe faţă, pe acea gură voluptuoasă, senzuală. Lucas simţi cum corpul i se întări din nou, iar sângele îi fierbea.

„La naiba!”

Făcu un pas în spate şi schiţă o plecăciune.

— Te rog să mă scuzi, Lady Christina, zise el dintr-odată. Te las aici şi mă duc în birou. O zi bună!

Ea păru neafectată o clipă, apoi încuviinţă. Oare chiar nu-şi dădea seama cât de atras era de ea?

— O zi bună, domnule Ross!

Vocea ei părea să nu fie deloc afectată.

Lucas o privi îndepărtându-se. O siluetă clară, în rochia ei galbenă de vară. Ducea coşul pe un braţ şi arăta lipsită de orice pretenţii. Lucas zâmbi în timp ce o privi trecând pe lângă spălătorie şi oprindu-se să vorbească cu menajera, care întindea rufele. Apoi bătu la uşa casei lui Hemmings şi dispăru înăuntru. Scopul vieţii ei părea a fi grija pentru ceilalţi. Lucas nu înţelegea de ce fericirea ei conta pentru el, dar asta simţea.

Capitolul 10

Christina puse jos teancul de hârtii pe care îl ţinea, îşi dădu jos ochelarii şi îşi frecă ochii. Îi simţea uscaţi. Era obosită după ore întregi în care se uitase peste cheltuielile

casei. Uitase că în acea seară trebuiau să ia cina cu ministrul şi familia acestuia şi, chiar dacă era o călătorie scurtă, ar fi trebuit să înceapă să se pregătească mult mai devreme.

Deschise un dulap şi aşeză registrele contabile înăuntru, observând setul de recomandări pentru Lucas Ross din partea ducesei de Strathspey, care o făcură pe Christina să se simtă uşor incomod.

Domnul Ross vine dintr-o familie bună şi îl cunosc de mulţi ani. O să descoperiţi că este eficient, harnic şi de încredere şi capabil să îndeplinească orice sarcină i se cere.

Recomandarea era satisfăcătoare, iar Christina nu ştia de ce simţea că era ceva în neregulă. Nu era nicio urmă de indecenţă în relaţia ducesei cu Lucas, nicio sugestie pentru ceva mai mult decât o lungă şi respectabilă asociere, iar Christina se simţi vinovată că îşi imaginase altceva. Se întrebă dacă Lucas era, de fapt, un protejat al familiei Strathspey. Poate că ei îl găsiseră pe străzile din Edinburgh şi îi oferiseră şansa unei vieţi mai bune. Poate chiar plătiseră şi îl trimiseseră la şcoală. Felul în care Lucas vorbea şi alte aspecte ale comportamentului său sugerau că fusese educat pentru mai mult decât nivelul lui. Dar, dacă lucrurile ar fi stat aşa, Lucas ar fi fost mai presus de poziţia de lacheu sau de grădinar. Ar fi devenit funcţionar şi şi-ar fi angajat propriii servitori.

Era un puzzle, dar nu îi putea scrie ducesei ca să-i ceară mai multe detalii fără să dezvăluie un interes deloc potrivit unei doamne pentru noul ei grădinar. Deja îşi trădase interesul pentru Lucas prea mult. Bărbatul îi spusese atât de puţine informaţii despre el.

Christina credea că natura lui solitară fusese dobândită în urmă cu mulţi ani, când fusese obligat să se apere în copilărie, dar o durea faptul că şi acum, ca bărbat, tot nu voia să aibă un loc al lui. Familia ei, clanul ei erau totul pentru Christina.

Puse recomandarea înapoi în dulap şi îl închise cu

zgomot. Se ridică, se încruntă când observă că cerneala îi pătase degetele şi lăsase o pată pe rochie. Trebuia s-o întrebe pe Alice Parmenter dacă ştia cum să scoată pata. Menajera anterioară fusese o sursă de informaţii utile, dar Alice nu era chiar aşa. Era ceva morocănos în atitudinea ei în ultima perioadă. Dacă ducele nu ar fi insistat ca femeia să primească un loc de muncă la Kilmory, Christina n-ar fi stat pe gânduri şi ar fi dat-o afară.

La ora cinci, trăsurile se opriră pe aleea din faţa intrării principale a castelului Kilmory. Christina îşi strânse familia: tatăl ei, care încă scria distras pe o foaie de hârtie, în timp ce ea îl convinse să-şi pună haina. Lachlan, care nu se sinchisise să se radă şi arăta ca un tâlhar. Gertrude, care era mândră într-o rochie oliv de mătase şi cu un turban asortat. Şi Allegra, ai cărei ochi sclipeau, entuziasmaţi că aveau parte şi de altă companie.

— Sper să văd colecţia lui MacPherson cu primele ediţii ale poeziilor lui Drayton, zise ducele, în timp ce îşi băgă hârtiile în buzunare, cu degetele pătate de cerneală. Ministrul îi era prieten şi fost coleg – fuseseră împreună la Oxford. Sper că le-a adus înapoi din Edinburgh.

— În seara asta e posibil să fie nevoie să faci conversaţie, tată, îl avertiză Christina. Familia MacPherson are vizitatori din Edinburgh, iar ministrul e posibil să fie prea preocupat ca să-şi facă timp pentru poezii.

— MacPherson mereu deschide cele mai stimulante subiecte la cină. Faţa ducelui era copleşită de o plăcere copilărească. Ultima oară cred că am vorbit despre principiile bunăvoinţei ale lui Tillotson.

— Aceştia sunt exact genul de oameni cu care ar trebui să ne petrecem timpul, spuse Gertrude, care îl lăsă pe Galloway să o ajute cu pelerina. Sunt preferabili în comparaţie cu fetele bătrâne nevoiaşe şi cazurile tale caritabile, Christina. Nu au cum să ne ajute. Cu toate că domnul şi doamna MacPherson nu au titluri, au conexiuni bune, iar relaţia cu ei merită cultivată. Când eu şi Angus o să ne ocupăm de moşiile Forres, nu o să ne mai amestecăm cu ţărănimea de aici.

Allegra îşi dădu ochii peste cap, iar Christina încercă să nu râdă. Ger trude încă vorbea în timp ce o îndemnă pe Allegra în faţa ei pe scări.

— Nu e bine să avem o singură trăsură, spuse ea. Angus şi Lachlan sunt obligaţi să călărească pentru că nu e destul loc pentru toţi. Ducele de Forres vine cu o singură trăsură. Îmi vine să intru în pământ de ruşine!

— Încearcă să rezişti, Gertrude, spuse Christina sec. Când o să fii ducesă de Forres, o să poţi avea câte trăsuri vrei, dar în momentul de faţă nu merită, din punct de vedere financiar, să folosim mai mult de una.

Gertrude pufni.

— De parcă ai de ce să faci economii! Toată lumea ştie că ducele e cel mai bogat bărbat din Scoţia şi că tu o să primeşti o avere separată în câţiva ani. În vocea ei se simţi răutate. Bănuiesc că o să fie o recompensă mică, pentru că eşti fată bătrână, demult rămasă pe raft.

Christina simţi cum i se întoarce stomacul pe dos. Era obişnuită cu replicile ranchiunoase ale lui Gertrude, dar tot erau dureroase. Ştia că femeia încerca să o provoace în mod deliberat. O făcea din nou pentru că refuzase să-i răspundă la comentariul anterior.

— Cum îl chema pe tânărul cu care erai logodită? întrebă Gertrude. McMahon? MeGregor?

— McGill, spuse Christina, lipsită de emoţie.

— McGill! exclamă Gertrude. A plecat în Londra şi s-a căsătorit cu fiica unui vânzător! Ai avut o şansă să pui mâna pe un soţ, Christina, şi ai ratat-o pentru că Lord McGill a preferat-o pe fiica unui nimeni.

Christina scrâşni din dinţi. Uneori, când îşi examina viaţa, avea impresia că aceasta fusese un palat din cărţi, iar cea mai mică rafală de vânt îl dărâmase. Crezuse că viaţa ei fusese construită pe piatră, când de fapt nu fusese decât nisip mişcător.

Deveni conştientă de silueta înaltă care stătea lângă trăsură, aşteptându-le să urce. Era Lucas. Uniforma Forres, neagră cu stacojiu, se potrivea cu fizicul lui înalt şi lat. Christina îşi dădu seama că se holba şi închise gura tocmai

când Gertrude exclamă încântată:

— Aici erai, Ross! Deci Galloway a găsit o uniformă care să-ţi vină. Excelent! Era inacceptabil ca lacheul celălalt să ne escorteze în seara asta. Nu era deloc impunător. Îl privi pe Lucas cu atenţie. Păcat că nu ai un geamăn. Aţi fi arătat foarte bine împreună în spatele trăsurii.

— Gertrude!

Christina era dezgustată de modul în care cumnata ei îl tratase pe Thomas Wallace, dar şi de modul în care vorbea despre Lucas, ca şi cum era doar un simplu ornament.

— Nu poţi să-i spui lui Thomas că nu o să ne însoţească. E parte din sarcinile lui! Imaginează-ţi cum se simte! Presupun că i-ai spus că e prea urât ca să fie văzut în spatele unei trăsuri, zise ea cu dezgust în glas.

Gertrude o privi nepăsătoare.

— Bineînţeles că nu i-am dat o explicaţie. Ce idee ciudată! Doar i-am zis că în seara asta nu e nevoie de serviciile lui.

Christina era atât de furioasă, încât urcă în grabă treptele trăsurii, ignorând mâna pe care Lucas i-o întinse ca s-o ajute şi faptul că Gertrude voia să se aşeze pe cel mai bun loc. Călătoria curse într-o tăcere apăsătoare.

Cuvintele lui Gertrude îi răsunară în minte.

„O fată bătrână, rămasă demult pe raft…”

Era adevărat. Exact asta era şi poate de aceea o durea atât de tare. Însă mai rău era că Lucas auzise replica. Era umilitor. Lucas îi ştia situaţia, însă nu voia ca bărbatului să-i fie milă de ea. Nu avea nevoie de compasiune. Alesese viaţa asta.

Cum urcase prima în trăsură, Christina fu ultima care coborî când ajunseră la destinaţie. De data asta, Gertrude ieşi cu zgomot şi foşnet de fuste, spatele ei fiind în continuare rigid din cauza furiei.

Lucas dori din nou s-o ajute, dar Christina fu reticentă să îl ia de mână, cu toate că de data asta chiar avea nevoie de ajutor. Scrâşni din dinţi şi-şi spuse să nu fie încăpăţânată, după care îşi puse mâna într-a lui. Degetele

lui Lucas, lungi şi puternice, se închiseră în jurul alor ei. Era ceva atât de neînsemnat, o simplă atingere, care ar fi trebuit să fie impersonală, dar nu era. Christina simţi cum senzaţia o străbătu din cap până-n picioare şi se opri pe treapta de sus.

Lucas păşi imediat în faţă, iar Christina ştiu că bărbatul urma să o ia pe sus.

— Nu e nevoie să mă iei în braţe, domnule Ross. Nu sunt un copil.

— Îmi cer scuze, doamnă. Vocea lui Lucas era joasă şi amuzată, iar buzele lui atât de aproape de urechea ei, simţind cum i se mişca părul din cauza respiraţiei lui. M-am gândit că poate după experienţa din bibliotecă ai căpătat o frică de înălţimi.

— Ca de obicei, îţi depăşeşti sarcinile, spuse Christina.

Lucas îi zâmbi.

— Doamnă.

— Nu a fost un compliment.

Zâmbetul lui Lucas dispăru.

— Doamnă.

— Cred că îţi datorez scuze, domnule Ross. Nu a fost potrivit din partea lui Lady Semple să îţi ceară să îndeplineşti sarcina lui Thomas în seara asta şi, în plus, să comenteze felul în care arăţi.

— Da, doamnă. Mulţumesc.

Christina nu era sigură dacă bărbatul era de acord cu ea sau pur şi simplu confirmă ce spusese. Servitorii nu trebuiau să aibă păreri. Nu că Lucas Ross s-ar fi purtat vreodată aşa cum trebuia s-o facă.

— La fel de nepotrivit a fost să discute problemele personale şi plictisitoare ale familiei în faţa ta. Îmi cer scuze şi pentru asta.

— Nu aş spune că sunt plictisitoare, zise Lucas. Şi, te rog să mă ierţi, dar concluziile lui Lady Semple au fost greşite. Vocea lui se schimbase, devenise mai dură, iar Christina putea jura că era o nuanţă de furie în ea. Nu ştiu cine era acest McGill, dar pare un mare prost.

Christina simţi o undă de şoc.

— Mulţumesc, zise ea, dar…

— Orice bărbat ar fi fericit să se căsătorească cu tine, continuă Lucas, şi ar fi norocos s-o facă.

— Pentru că sunt o moştenitoare? întrebă Christina, care simţi o urmă de amărăciune.

— Nu, doamnă. Pentru că eşti generoasă, bună şi săruţi ca un înger.

— Domnule Ross! Christina simţi cum faţa îi luă foc şi inima îi bătea cu atâta putere, încât era sigură că Lucas o auzea. Nu cred că a existat vreodată un servitor atât de indecent ca tine, spuse ea. Îţi permiţi cele mai groaznice libertăţi.

— Tu ai întrebat, doamnă, spuse Lucas, cu un zâmbet lipsit de respect.

— Domnule Ross, zise Christina în timp ce ignoră flacăra de căldură dezlănţuită de acea privire, îmi dau seama că ai meseria greşită. Trebuia să te fi angajat undeva unde să-ţi exerciţi iniţiativele şi să-ţi exprimi părerile liber din moment ce oricum faci asta. Nu ţi-am spus de la bun început că nu e potrivit să flirteze cu un membru al familiei?

— M-am gândit că aşa e, doar că nu flirtam, ci doar spuneam adevărul.

— Destul! Încerci să mă faci să te concediez, domnule Ross? Gândeşte-te la ce am spus! Dacă vrei să studiezi sau să găseşti un post mai provocator, sunt fericită să te sponsorizez.

Chiar dacă se întunecă, observă licărirea de uimire din ochii lui Lucas. Poate că nu crezuse că era sinceră. Poate că era obişnuit cu oameni care aruncau vorbe goale. Trecutul lui şi viaţa ca orfan pe străzile din Edinburgh probabil nu îl făcuseră cel mai încrezător bărbat.

— Eşti extrem de generoasă, doamnă, dar nu am nevoie de asemenea acte de caritate.

Christina se încordă. Nu se putu abţine. Se simţi ofensată de răspuns. Ar fi trebuit să-şi dea seama. Lucas Ross nu avea nevoie de nimeni. Pierduse numărul dăţilor când îi refuzase orice tentativă de a-l ajuta. Era un bărbat

independent, foarte rece. Se gândi la florile pe care i le lăsase şi pe care le găsise în ziua următoare pe grămada de îngrăşământ şi o străbătu o senzaţie stranie de dezolare.

— Milady, spuse Lucas.

Christina îşi dădu seama că probabil sentimentele ei se vedeau şi acum, iar bărbatului îi era milă de ea. Clătină din cap şi o luă spre uşă. Îi putea vedea pe domnul şi doamna MacPherson în holul luminat. Aşteptau s-o salute, iar faţa încruntată a lui Gertrude o privea din întuneric.

— Christina! Tonul cumnatei ei tăia precum sticla. Ce Dumnezeu faci? Durează o eternitate!

— Nimic, spuse Christina oftând. Nu fac nimic.

*

Lucas îi ajută pe grăjdar şi pe vizitiu să bage caii în grajd, iar aceştia îi fură recunoscători, deşi glumiră că ar putea să-şi murdărească uniforma elegantă. Faptul că trebuia să se poarte ca un lacheu era o situaţie pe care nu o prevăzuse. Annie, a doua menajeră, îi ceruse să-l instruiască pe Thomas Wallace, deoarece bietul de el era neajutorat şi îl exaspera din ce în ce mai mult pe Galloway. Lucas era pe terasă, unde îi dădea nişte sfaturi practice lui Thomas, când Lady Semple îşi făcuse apariţia şi îi spusese lui Lucas că el avea să-i însoţească în acea noapte în locul lui Thomas.

— O să vizităm o casă relativ modestă, spuse ea. Privirea ei rece alunecă peste Thomas, peste faţa lui pistruiată şi înroşită, părul dezordonat şi cămaşa nearanjată. Trebuie să le arătăm cum să facă lucrurile ca la carte. Tu nu eşti bun, Wallace. În niciun caz.

Thomas plecase, părând uşurat, iar Lady Semple îl trimisese pe Lucas să fie măsurat pentru o uniformă de lacheu, spre dezgustul lui Galloway.

— Băiete, să nu-ţi faci idei, îi spusese majordomul lui Lucas, în timp ce scosese o uniformă veche şi uşor mâncată de molii. E în regulă că îi faci o favoare doamnei, dar locul tău e în grădină, nu în birou.

— Sigur că da, domnule Galloway, zisese Lucas.

Fu tentat să-i amintească majordomului că la interviu îi spusese că era posibil să fie nevoit să facă orice la Kilmory, însă nu considerase că acest lucru ar fi ajutat. Era ironic, deoarece nu o suporta pe Lady Semple şi nu voia să-i facă nicio favoare, aşa cum se exprimase Galloway.

Aşa cum îşi dăduse deja seama, Gertrude era genul care călca pe cadavre. Ea şi soţul ei erau exact genul de aristocraţi pe care Lucas îi ura: aroganţi, plini de sine şi de senzaţia că totul li se cuvenea. Nu făceau nimic util, dar se aşteptau să fie răsplătiţi doar pentru că existau. Şi mai groaznic era modul în care se purtau cu Christina. Dispreţul pe care Gertrude îl avea faţă de ea îl înfuria, iar modul în care soţul acesteia se purta cu ea îl îndemna să-l lovească. Ştia că nu avea de ce să-i pese, dar îi păsa şi încă foarte mult. Nu avea ce face în privinţa asta.

Caii îi simţiră tensiunea şi îl priveau cu ochi întunecaţi şi inteligenţi, iar urechile lor ciulite anticipau probleme. Lucas îşi dimi- nuă în mod voit furia şi frustrarea, ca să nu îi sperie. Îi plăcea să lucreze cu caii. Învăţase să călărească când era mic, pe proprietăţile bunicului său. Mai târziu, când tatăl lui îl dăduse afară şi plecase în Scoţia, îşi găsise de lucru ghidând caii care livrau bunuri pe străzile din Edinburgh.

Christina îl întrebase dacă lucrase cu caii. Îi respinsese întrebarea, aşa cum făcea cu oricine îl întreba ceva prea personal ori se apropia prea mult. Acelaşi lucru îl făcuse în acea seară, când ea se oferise să îl sponsorizeze pentru găsirea unui nou loc de muncă sau ca să studieze, ca să devină mai bun. Generozitatea ei îl devastase complet. Nu ştia cum să se poarte. Aşa că o respinsese, iar acum se simţea prost din cauza asta, pentru că o supărase. Christina era prea bună. Asta gândi Lucas când închise uşa grajdului încet în urma lui. Încercase deja să-l ajute de mai multe ori, numai ca să fie respinsă. Christinei îi păsa şi, din acest motiv, se deschidea şi risca să fie rănită.

Blestemă încet. Nu voia să o rănească pe Christina.

O menajeră apăru lângă el.

— O să iei cina în camera servitorilor, zise ea, făcând semn spre treptele care duceau spre subsol. Să ţii capul plecat. Bucătarul a ars fazanii, iar domnul Dixon, majordomul, tună şi fulgeră.

Lucas încuviinţă, înăbuşindu-şi un zâmbet.

— Mulţumesc.

Fata încuviinţă şi se retrase, iar Lucas traversă curtea şi coborî treptele subsolului, spre camera servitorilor. Era luminată, înmiresmată de la carnea prăjită şi aglomerată cu servitori.

Un majordom iritat trecu pe lângă el, văzu uniforma lui Lucas şi se opri.

— Cum te cheamă?

— Lucas, domnule.

Majordomul încuviinţă.

— Ei bine, Lucas, am o casă plină de invitaţi şi niciun lacheu, deoarece acesta a fost destul de neîndemânatic cât să-şi luxeze încheietura ieri. Poţi să ajuţi la servirea cinei.

— Da, domnule, spuse Lucas.

Speră că avea să îşi amintească eticheta. Îşi ieşise din mână.

*

Era cea mai groaznică cină pe care Christina fusese nevoită să o suporte de mult timp. Mâncarea fu delicioasă, vinul foarte bun, conversaţia curse, iar ea stătu îngheţată ca un stâlp de sare. Era, bineînţeles, vina lui Lucas. Când văzu că acesta intrase în salon şi-şi dădu seama că avea să ajute la servirea cinei, simţi o oarecare nervozitate, ca şi cum era o debutantă aflată la prima ei masă formală, speriată să nu scape paharul cu vin sau să folosească furculiţa greşită. Apetitul îi dispăru. Pentru o clipă, simţi că gura îi era plină cu praf şi nu putea înghiţi.

Privirea îi fu lipită de mâinile lui Lucas când el o servi. Priveliştea unui lacheu care servea legume nu o mai făcuse niciodată să roşească, dar acum era atât de încordată, încât practic dansa pe scaun. O văzu pe doamna MacPherson

aruncându-i o privire şi se simţi şi mai conştientă de sine.

Ştia că nu putea da vina pe Lucas pentru disconfortul ei. Nu era vina lui că nu se putea purta normal în preajma lui şi îi admiră atitudinea calmă când acceptase noua lui sarcină, deşi fusese chemat în ultima clipă să-l ajute pe stresatul majordom al domnului şi doamnei MacPherson. Servirea lui era perfectă şi respectuoasă. Deşi nu o privi nici măcar o dată, Christina se simţea expusă. Era foarte incomod.

În cele din urmă, doamnele se retraseră şi-i lăsară pe domni să se bucure de vin. Christina se trezi prinsă în conversaţie cu doamna MacPherson şi verişoara ei, Lady Bellingham, în timp ce stăteau pe o canapea lată. Îi cunoscuse pe Lord şi Lady Bellingham în timpul vizitei lor anterioare la Kilmory şi îi plăcea foarte mult. Avea impresia că doamna MacPherson o căutase voit şi se asigurase că Gertrude nu putea să li se alăture. Cumnata ei stătea într-un fotoliu aflat în cealaltă parte a camerei şi se uita la ele.

— Lady Christina, am auzit că stai la Kilmory de ceva timp, zise Lady Bellingham, care o privea gânditoare cu ochii ei căprui mari. Cum ţi se pare? Sper că nu e prea plictisitor.

— Sunt o mulţime de lucruri care mă ţin ocupată, zise Christina. Era replica ei standard când era întrebată cum se simţea. Tata preferă Kilmory pentru studiile lui.

— Dar tu? Lady Bellingham insistă. Există viaţă socială pentru tine acolo? Conducerea proprietăţii este plăcută… Zâmbi când Christina făcu un mic gest de protest. Draga mea Lady Christina, toată lumea ştie că tu eşti cea care chiar are grijă de oamenii din Kilmory. Eşti stăpână, mai puţin cu numele. A fost primul lucru pe care l-am auzit când am venit aici.

Christina, conştientă de încruntătura lui Gertrude, roşi.

— Nu fac decât să ţin casa pe linia de plutire, doamnă…

— Şi asta doar până când Angus o să-şi primească moştenirea, spuse Gertrude cu o drăgălăşenie falsă. Atunci

draga noastră Christina o să poată lua o pauză binemeritată de la datoriile din casă.

— Ei bine, spuse Lady Bellingham, cu o nuanţă de gheaţă în ton, să nu grăbim moartea ducelui! Îi zâmbi Christinei, excluzând-o clar pe Gertrude. Draga mea, aş fi încântată dacă ai vrea să mă vizitezi în Edinburgh la un moment dat. Te rog, acceptă! Insist!

Când Gertrude deschise gura probabil ca să se invite, Lady Bellingham spuse:

— Te-aş invita şi pe tine, Lady Semple, dar cum eşti viitoarea stăpână de la Kilmory, eşti probabil atât de ocupată cu familia şi alte angajamente, încât n-aş vrea să te îngreunez cu altă invitaţie.

Gertrude închise gura şi păru mâhnită.

Doamna MacPherson se apropie mai mult de Christina şi vorbi mai încet.

— Trebuie să-ţi cer scuze pentru că i-am cerut lacheului tău să servească cina în seara asta, spuse ea. A fost neplăcut pentru noi, dar s-a ridicat la nivelul aşteptărilor.

— Ah, Ross e excelent din toate punctele de vedere, zise Gertrude profitând de ocazie ca să intre din nou în conversaţie. Îi aruncă o privire triumfătoare Christinei. Am fost singura care i-a recunoscut potenţialul. Draga noastră Christina l-a pus să lucreze în grădină.

— De fapt, tata l-a numit pe domnul Ross ajutor de grădinar, zise Christina sec.

Se simţi iritată când o auzi pe Gertrude vorbind atât de posesiv de Lucas.

— Când ne întoarcem la castelul Semple, mă gândesc să-l iau cu mine, continuă Gertrude ca şi cum Christina nu spusese nimic. Se iroseşte la Kilmory. O să-i ofer o promovare şi mai mulţi bani.

— Te rog să nu faci aşa ceva! zise Christina tăioasă. E deja destul de dificil să găsim servitori buni aici, şi cum domnul Hemmings e foarte bolnav, grădinile sunt deja neglijate. În plus, mai mult ca sigur domnul Ross are un cuvânt de spus, zise ea după ce-şi schimbă puţin tonul,

dându-şi seama că era posibil să fi dat de gol mai mult decât un interes profesional faţă de Lucas.

Gertrude o privi şocată.

— Dumnezeule, ce idee! Nu le cer părerea servitorilor mei.

— Atunci o să fii foarte dezamăgită de domnul Ross. Are multe păreri şi nu se jenează să le împărtăşească.

Era conştientă de şocul de pe chipul lui Gertrude şi al doamnei MacPherson şi de o licărire de speculaţie din ochii lui Lady Bellingham. Da, clar spusese prea mult.

Urmă o tăcere apăsătoare, întreruptă numai când doamna MacPherson se uită la ceas.

— Vă rog să mă scuzaţi, trebuie să cer să ni se aducă ceai proaspăt când o să ni se alăture şi domnii.

Lady Bellingham se duse să vorbească cu Allegra şi, cum Christina nu voia să fie lăsată singură cu Gertrude, care sigur ar fi vorbit despre cât de diferit avea să fie totul când urma să devină stăpână la Kilmory, se scuză şi se duse în camera de toaletă. Îşi aranjă părul, rochia şi inspiră adânc de mai multe ori ca să se calmeze.

În casă era foarte cald şi aglomerat, poate pentru că familia MacPherson fusese îngrijorată că invitaţilor avea să le fie prea frig chiar şi în timpul unei veri scoţiene. Pe Christina o durea capul din cauza tensiunii şi a căldurii. Dădu la o parte perdelele grele din catifea care acopereau fereastra şi, cu un oftat de uşurare, deschise fereastra ca să respire aerul proaspăt.

Era o noapte senină, dar vântul bătea puternic. O rafală lovi ramurile unui copac de geam. Christina se uită afară şi văzu o umbră înaltă care traversa curtea. Din felul în care se mişca, îşi dădu seama că era Lucas şi inima începu să-i bată cu putere. Era ciudat că-l recunoscuse atât de repede, instinctiv, dar nu avea niciun dubiu.

O secundă mai târziu, un nod i se puse în gât când altă siluetă păşi din umbre. Era una dintre servitoare, o fată voluptuoasă, cu părul închis la culoare, care la sosire luase pelerina Christinei cu o mişcare respectuoasă din cap. Apoi, când îl văzuse pe Lucas, aproape că scăpase pelerina.

Christina observase acest lucru şi i se păruse distractiv, dar acum nu mai era atât de amuzată, când fata îl luă pe Lucas de braţ ca să-l oprească, se ridică pe vârfuri şi umbrele lor se împletiră.

Christina simţi un junghi ca de cuţit în coaste. Era mai puternic decât şi-ar fi putut imagina. Până atunci, nu-şi dăduse seama cât de mult îl plăcea de Lucas.

„Ce naivă!”

Acum era geloasă pe o servitoare pentru că-l săruta pe lacheul cel chipeş, deşi servitoarele făceau asta de când lumea. Şi bineînţeles că Lucas avea să-i răspundă la sărut. Era tânăr şi chipeş, iar servitoarea era foarte drăguţă. Christina se simţi încinsă, invidioasă şi îngrozită să simtă asta.

Îşi lipi fruntea fierbinte de rama rece a ferestrei. Ce naivă fusese să simtă o asemenea afecţiune pentru Lucas Ross şi să-şi imagineze chiar şi pentru o clipă că şi el o admira! Doar se jucase cu ea. Probabil râdea de ea. Mai mult ca sigur era un joc pe care îl jucase de nenumărate ori înainte, iar ea era fata bătrână şi tristă, care îi permisese asta, îi făcuse pe plac, deşi ştia că nu trebuia s-o facă, pentru că o flatase, o excitase şi îi făcuse viaţa mai distractivă.

Lăsă perdeaua să cadă la loc. Îşi prinse părul, îşi aranjă rochia pentru a doua oară, găsind confort în mişcările repetate, în obiceiul de a se aranja şi de a prezenta o faţadă calmă lumii. Oglinda însă reflecta o faţă obosită şi oftă când o văzu. Gertrude sigur avea să comenteze şi să-i spună că era trasă la faţă.

Când ajunse pe culoar, Lucas tocmai intra pe uşa verde dinspre aripa servitorilor, cu o tavă pe care era un ceainic argintiu. Când o văzu, bărbatul zâmbi, iar ea nu se putu abţine. Inima ei tresări, plină de plăcere şi entuziasm.

„Ce naivă!”

Capitolul 11

Când se auzi o bătaie la uşa cabanei lui, în seara următoare, Lucas nu avea chef de companie. Avusese o zi lungă, grea şi caldă şi o petrecuse cărând pietre pentru grotă şi săpând restul cursului de apă. Îl dureau muşchi pe care nici nu ştia că-i avea şi nu voia decât să facă o baie caldă şi să doarmă. Prima opţiune era imposibilă din moment ce cabana lui nu avea nimic mai luxos decât un jgheab de piatră alimentat cu apă rece de la pompa de afară. A doua opţiune era şi ea puţin probabilă, deoarece salteaua lui era veche, cu cocoloaşe, iar păturile erau aspre.

Uşa se deschise fără invitaţia lui. O femeie stătea acolo, cu pelerina şi gluga trasă. Pentru o clipă, inima lui Lucas bătu cu putere, crezând că era Christina. Nu o văzuse de seara trecută, când îi mulţumise politicos pentru serviciile lui, după ce se întorsese la castelul Kilmory. Cu toate astea, Lucas simţi o răceală pe care nu o putu explica. Nu era sigur de ce voia s-o explice şi de ce îl deranja, dar o simţea.

Silueta păşi în cameră, iar pulsul lui Lucas se calmă. Femeia era prea scundă şi prea subţire ca să fie Christina. În plus, ea nu l-ar fi vizitat acolo. Era mult prea decentă.

— Ţi-am adus mâncare. Alice Parmenter aşează un coş acoperit pe masa de lemn. Ai ratat cina.

Lucas mormăi. Încercase să mănânce în camera servitorilor, deoarece aceştia erau o sursă indispensabilă de informaţii, dar în acea seară era epuizat.

Alice intrase în cabana lui şi privea în jur, cu o privire critică. Lucas bănui că modul în care îşi menţinea camera nu se ridica la standardele ei. Petrecea foarte puţin timp acolo.

— De ce bărbaţii nu au niciodată grijă de ei?

Alice se îndreptă spre scaun, aranjând pernele şi privind cu atenţie spre dormitorul lui.

Lucas ridică din umeri.

— Pentru că nu e nevoie.

Îşi dădu piciorul încălţat jos de pe masă şi se întinse

spre coş. Înăuntru erau brânză, chifle şi plăcintă de carne. Îi lăsă gura apă.

— Mulţumesc, zise el instinctiv în timp ce mânca brânză.

Femeia râse şi se îndreptă spre el.

— Există alte moduri prin care să-mi mulţumeşti, domnule Ross.

Privirile li se întâlniră. Lucas simţi un nod în stomac. În privirea ei era o fierbinţeală plină de dorinţă în timp ce aluneca asupra lui, atât de diferită de blândeţea calmă a Christinei MacMorlan.

— Mă flatezi, zise el.

— Nu prea cred.

Alice se îndreptă spre el, dându-şi pelerina jos. Acum el simţea fierbinţeala corpului ei doritor. Era o situaţie jenantă. Nu o putea îndepărta, deoarece femeia îi putea face viaţa foarte grea la Kilmory.

— Nu vreau să întrec limita, spuse el.

Alice făcu ochii mari.

— Ştii despre mine şi duce? zise ea. Mă descurc cu el. Nu e nevoie să audă despre noi. Aş prefera pe cineva mai tânăr şi mai energic.

În timp ce se uita la Alice, cu nasturii de sus ai rochiei ei desfăcuţi şi o licărire de prădător în ochi, Lucas se întrebă ce Dumnezeu voia savantul duce de Forres de la ea. Dar poate că răspunsul era foarte clar. Ducele era un bărbat ca oricare altul, iar soţia lui murise de mult timp. Deci de asta ducele prefera Kilmory şi nu celelalte proprietăţi. Alice era aici. Îi era mai uşor aşa.

Acum Alice era aproape pe el. Într-o clipă, avea să fie în poala lui.

— Îmi pare rău, zise Lucas ridicându-se.

Femeia se opri şi-l fixă cu privirea.

— Preferi bărbaţii?

— Nu, răspunse Lucas.

Zâmbi, deşi nu voia. Numai o femeie cu multă încredere în sine putea să gândească aşa. Îi plăcea acea încredere, chiar dacă nu voia să profite de ea.

Alice observă zâmbetul şi-l interpretă greşit. Îl fixă cu privirea în continuare, apoi râse.

— Joci pentru o miză mai mare. Ştiam eu!

Un zâmbet larg şi plin de apreciere apăru pe faţa ei.

Îşi puse mâinile în şolduri şi îl privi gânditoare. Era ca şi cum dintr-odată atitudinea ei se schimbase. Acum erau complici, fie că Lucas voia asta, fie nu.

Alice se duse în spatele lui. Atitudinea ei era ca a unui negustor de cai care aproba marfa. Lucas nu ştia dacă era amuzat sau dezgustat.

— Cu un chip şi un corp ca ale tale, tu ţinteşti sus? şopti ea uşor entuziasmată. Poate că acum considera că nu trebuia să se mai prefacă. Crezi că poţi reuşi?

— Nu sunt sigur, spuse Lucas cu sinceritate.

Se întrebă cine îşi imaginase femeia că era ţinta lui. Allegra? Ar fi fost alegerea evidentă. Christina? Gândul îi făcu inima să tresară. Nu voia ca Alice să-şi îndrepte ura spre Christina.

— Eşti un aventurier, ca şi mine.

Alice se aşeză pe scaunul de lângă el, rezemându-şi coatele pe masă şi privindu-l în timp ce se întinse după sticla de bere pe care i-o adusese.

— Şi, până la urmă, de ce nu am fi? Am lucrat din greu pentru orice avantaj pe care îl puteam obţine. Dacă pot deveni ducesa de Forres… Se opri şi râse scurt. Ei bine, pot să încerc.

Lucas ridică din sprâncene. Femeia era, într-adevăr, ambiţioasă.

— Şi cum îţi merge până acum?

Alice îi aruncă o privire întunecată, deziluzionată.

— Rău. Bătrânul e fericit să se culce cu mine când e în stare şi mă flatează, îmi spune câtă nevoie are de mine, cât de mult are Kilmory nevoie de mine, dar când vine vorba de căsătorie… Ei bine, e duce. Crede că e deasupra mea. Însă nu am terminat.

— Sunt sigur de asta, zise Lucas.

Se întrebă ce ar fi spus marchizul şi marchiza de Semple dacă ar fi aflat de ambiţiile lui Alice. Buzele îi

tresăriră când se gândi la reacţia lui Gertrude.

— Ajută-mă şi o să te ajut, spuse ea. E păcat că ofiţerul călare ţi-a luat-o înainte cu Allegra. Domnişoara aia era numai bună ca să fie gustată. Plină de aere, dar la fel de înfierbântată după sex ca orice servitoare. Dar Lady Christina… Râse uşor. E posibil să ai noroc cu ea. A trăit atât de mult fără un bărbat, că probabil e disperată. În plus, e moştenitoare. Dar ţi-ai dat deja seama de asta.

— Da, rosti Lucas.

Simţi repulsie faţă de modul în care Alice vorbea despre Christina, care era prea caldă, bună şi generoasă ca să fie batjocorită aşa. Se abţinu să-şi arate dezgustul. Deşi toate instinctele îl îndemnau să se îndepărteze de Alice, se forţă să stea pe loc şi să termine pâinea şi brânza. Ba chiar încuviinţă în semn de apreciere.

— Mulţumesc, zise el. A fost bun.

Alice zâmbi şi îşi puse mâna peste a lui în timp ce Lucas acoperea coşul. Făcu un efort să nu tresară la atingerea ei.

— Deci sunt şi eu bună la ceva, chiar dacă e vorba de mâncare şi nu de sex.

— Vă întrerup?

Vocea Christinei, care se auzi din uşă, îl făcu pe Lucas să tresară. Habar n-avea că era cineva acolo şi cu atât mai puţin că uşa nu era închisă bine. Se ridică în picioare şi o văzu pe Alice Parmenter ascunzându-şi un zâmbet. Credea că bărbatul îşi arăta respectul pentru că asta făceau servitorii. Îşi ascundeau dispreţul şi resentimentele în spatele unei măşti de respect.

Christina făcu câţiva paşi în cameră. Privirea ei, rece ca un izvor de munte, o studie pe Alice şi zâmbetul viclean de pe faţa ei. Lucas blestemă încet şi se îndepărtă câţiva paşi, dar era prea târziu. Christina sigur o văzuse pe Alice atingându-l. Poate chiar auzise o parte din conversaţia lor. Expresia ei era rece.

Alice se ridică, purtându-se cuviincios. Era o licărire de răutate în ochii ei, cu toate că tonul era respectuos.

— Milady. Domnul Ross a muncit atât de mult la

grotă, că a ratat cina.

— Cât de drăguţ din partea ta, zise Christina. Tonul ei era neutru. Mulţumesc, doamnă Parmenter.

Acestea fiind spuse, menajera nu putu face altceva decât să-şi ia coşul, pelerina şi să treacă pe lângă Christina, ieşind afară. În tăcerea care urmă, Lucas aşteptă.

Christina nu intră mai mult în cameră şi lăsă uşa deschisă.

Studie încăperea, exact cum făcuse Alice Parmenter înainte, şi apoi îl fixă cu privirea.

— Nu e nimic de-al tău aici, spuse ea. Părea confuză. Ochii ei erau mari şi de un albastru senin. Nu ai vrut s-o transformi într-o casă?

— Nu, spuse Lucas. Simţi o împunsătură de emoţie pe care nu o recunoscu. Nu am multe lucruri.

— Dar nu are pic de căldură, zise Christina, care părea tristă. Nu e nimic care să facă locul ăsta confortabil.

— Mie mi se pare foarte confortabil, spuse Lucas, care arătă spre covorul aprins la culoare de pe podea. Cineva s-a străduit să mobileze cabana. Bănuiesc că tu ai făcut asta, Lady Christina.

Ochii lor se întâlniră, iar ea ridică uşor din umeri.

— Nu a fost nimic. Am vrut… încerc să mă asigur că servitorii noştri sunt fericiţi aici. I-am dus mai multe medicamente domnului Hemmings. Din păcate, guta s-a înrăutăţit, aşa că mi-a cerut să-l las să se ducă acasă, ca să fie îngrijit de nepoata lui. Pleacă mâine. Tonul ei era din nou distant, ca de la stăpână la servitor, plasându-l la distanţa potrivită. Pentru moment, domnul Grant o să îi preia funcţia. Sper că înţelegi de ce.

— Bineînţeles, spuse el. Eu sunt aici doar de o lună, nu mă aştept la o promovare.

— Îmi dau seama că profităm de tine, zise Christina, roşind. De energia şi rezistenţa ta. Roşi şi mai mult, iar Lucas încercă să nu râdă. Încerc să spun că ştiu că domnul Grant e mai în vârstă şi mai fragil decât domnul Hemmings şi practic nu o să fie de folos, dar ar fi ofensat dacă ar fi trecut cu vederea.

— E în regulă, spuse Lucas. Înţeleg.

Văzu cum Christina se relaxă.

— Mulţumesc, zise ea simplu. O să găsesc un ajutor în sat, dar oamenii ăştia nu sunt grădinari. Nu ştiu să facă diferenţa între iasomie şi o tufă de trandafiri. Ridică din umeri. Cred că trebuie să ne resemnăm în lipsa domnului Hemmings. În scurt timp, proprietatea o să arate exact ca genul de sălbăticie gotică pe care tata vrea să o creeze. O să fie încântat.

Lucas îşi opri un zâmbet la auzul tonului ei ironic.

— O să fac tot ce pot ca să fim la zi cu munca şi o să învăţ diferenţa dintre iasomie şi o tufă cu trandafiri. De fapt, mă întrebam dacă pot să împrumut nişte cărţi despre grădinărit din biblioteca castelului, ca să cercetez.

Christina păru şocată.

— Şi mai multe cărţi?

— Îmi place să citesc, zise Lucas sec.

Christina roşi.

— Bineînţeles. Nu am vrut să zic… Se opri. Desigur, zise ea din nou. Deja ai permisiunea să foloseşti biblioteca.

Lucas încuviinţă.

— Mulţumesc.

Christina nu se simţea în largul ei, netezindu-şi pelerina.

— Mai era ceva, Lady Christina?

Ea îl fixă cu o privire sfidătoare, dar care parcă îi cerea scuze.

— Se pare că trebuie să te avertizez că relaţiile dintre angajaţi nu sunt tolerate, domnule Ross. Nu e potrivit ca tu să ai o relaţie… cu doamna Parmenter.

Lucas nu se aşteptase la asta. Simţi o împunsătură, apoi un junghi de furie. Încercă să şi le controleze. Era iraţional să fie supărat pe ea pentru că avea impresia că începuse o relaţie romantică cu Alice. Ce văzuse ea fusese sugestiv. Asta nu schimba însă modul în care se simţea.

— Nu e nevoie să-mi spui asta, replică el.

Christina oftă.

— Nu? Pari să-ţi risipeşti afecţiunea, domnule Ross.

Pentru o clipă, Lucas nu înţelese la ce se referea, după care îşi aminti noaptea anterioară. Christina probabil o văzuse pe servitoarea familiei MacPherson, care îl luase prin surprindere în curte. Asta explica răceala ei faţă de el de mai târziu şi atitudinea ei de acum, căci credea că era un afemeiat care făcea avansuri oricărei femei care îi ieşea în cale. Blestemă în gând. Servitoarea familiei MacPherson voia să flirteze, iar avansurile ei îndrăzneţe îl surprinseseră, dar scăpase destul de repede. Nu era interesat de ea şi nu avea timp pentru aventuri.

Probabil sentimentele i se citiră pe faţă, pentru că expresia Christinei se schimbă. Nu părea supărată, ci tristă. Lucas îşi dădu seama că ea îi interpretase tăcerea ca o recunoaştere a vinei şi nu dorise să i se demonstreze că avea dreptate.

— Nu ştiu ce ai văzut aseară, spuse el cu atenţie, dar nu a fost nimic.

— Dacă spui tu…

Christina ridică un umăr, într-un gest perfect executat de dispreţ aristocratic, iar Lucas simţi cum ia foc.

— Am însă un avertisment formal pentru tine, că niciun fel de relaţie amoroasă nu o să fie tolerată cât eşti la Kilmory. Se întoarse cu spatele la el. O seară bună, domnule Ross!

Lucas trecu de ea şi închise uşa. Christina se întoarse, şocată.

— Eşti geloasă?

Christina se înroşi.

— Bineînţeles că nu! Tonul ei era de gheaţă. Nu am de gând să fiu alt număr în patul tău, domnule Ross. Acum dă-te la o parte!

Lucas nu se mişcă.

— Cum e posibil să nu vezi că singura femeie pe care o vreau eşti tu? Mă gândesc la tine tot timpul. Te visez. Am făcut asta din prima noapte.

Christina icni şocată. Uimirea din ochii ei deveni şi mai profundă, umbrită de îndoială şi de o vulnerabilitate bruscă. Era atât de neobişnuit să o vadă cu garda lăsată jos! În

mod normal, era echilibrată, deţinea controlul, însă acum el putea vedea dincolo de acea faţadă.

În acea clipă, Lucas uită de motivele pentru care era la Kilmory. Uită tot, fiind copleşit de un val de emoţii atât de puternice, că pur şi simplu o trase spre el şi o sărută. Iar când ea fu în braţele lui, totul păru la fel de natural ca în prima noapte.

*

Christina dorise să-l sărute din nou pe Lucas Ross. Visase la asta. Realitatea atât de fierbinte, de dulce şi puternică întrecea atât amintirile, cât şi visurile ei. Limba lui alunecă între buzele ei, iar braţele lui o traseră mai aproape. Camera se învârti cu ea. Putea simţi căldura şi tăria corpului lui, cu o mână întinsă pe spatele ei, ţinând-o strâns aproape. Îi atinse limba cu a lui, simţurile ei fiind copleşite de intensitate.

Lucas trase de funda bonetei ei şi o dădu la o parte nerăbdător, plimbându-şi degetele prin părul ei. Christina auzi agrafele care căzură pe jos, aterizând cu un zgomot de metal pe piatră. Atingerea limbii lui era mai insistentă acum, mai doritoare. Christina era extrem de conştientă de întregul ei corp, ameţită de plăcere. Erau intensitate în acel sărut, dar şi tandreţe. Era atât de delicios şi intim, încât o lăsă fără aer, furându-i gândurile. Uită de toate, cu excepţia acestui bărbat şi acestui moment.

Urmă funda de la pelerina ei, care se desfăcu sub degetele lui Lucas. Materialul greoi alunecă de pe umerii ei pe jos. Îi era frig fără ea. Însă în acelaşi timp se simţea şi înfierbântată. Se lipi de Lucas, sărutându-l înapoi pentru fiecare sărut pe care îl primea, înfăşurându-şi braţele în junii gâtului lui, neruşinat de nerăbdătoare, până când totul se termină, mult prea devreme.

Lucas îi dădu drumul, iar ea făcu un pas în spate, simţind nevoia să îşi recapete echilibrul şi luându-l de mână. Tremurând, îşi înfăşură braţele în jurul lui, pentru a simţi căldură şi confort. Toate simţurile ei păreau mai

intense. Putea auzi rafala de vânt printre pinii de afară şi, mai departe, valurile care se spărgeau când ajungeau pe plajă. Simţea uleiul de la lampă în timp ce fitilul ardea. Se îmbina cu mirosul de praf şi umezeală.

„Ar trebui să îmbunătăţim cabanele astea dacă ne aşteptăm ca în ele să locuiască oameni”, se gândi ea. „O să vorbesc cu tata despre asta. Am făcut tot ce am putut ca să le fac confortabile, dar sunt umede. Probabil domnul Ross o să facă tuberculoză.”

— Eşti bine? întrebă Lucas cu blândeţe, iar Christina îşi dădu seama că se uitase în gol, ca şi cum ar fi fost în transă.

Se uită la Lucas şi simţi un junghi de dorinţă, o bătaie a inimii. Şi el o privea întrebător, amuzat. Dintr-odată, Christina se simţi furioasă din cauza faptului că el o putea săruta cu atâta pasiune şi apoi părea netulburat, deşi ea tremura, frântă de atingerea lui.

Oare o minţise în legătură cu Alice Parmenter şi o sărutase numai ca să-i distragă atenţia? Foarte probabil, dar sărutul păruse foarte-foarte real. Tresări, confuză.

— Nu o să mă concediezi?

Lucas nu păru prea deranjat. Poate chiar le săruta pe femeile nobile doar pentru distracţie. Christina nu era sigură că putea avea încredere în vorbele lui. Nu avea cum să fie adevărat. Nu cu ea, fata bătrână, plictisitoare, ştearsă, rămasă pe raft, bună numai să conducă casa şi să-şi supravegheze nepoatele pe care fraţii şi surorile ei le lăsaseră în grija ei. Lucas nu avea cum să fie interesat cu adevărat de ea, având în vedere că era atât de chipeş şi de fermecător, iar femeile se îngrămădeau să-i încălzească patul.

Lucas îi zâmbi. La naiba cu el! Se simţea ca şi cum lumea era cu susul în jos, ca şi cum pământul pe care stătea era instabil, ca nisipul mişcător. Nu ştia cum să se poarte, deoarece în mod normal nu se afla în astfel de situaţii.

— Ar fi nedrept să te concediez, zise ea, încercând să fie imparţială.

Îi observă surprinderea, cu toate că faţa lui rămase de nepătruns.

— Da? De ce?

— Nu am obiectat când m-ai sărutat. Nu ştia de ce era atât de sinceră, dar i se păru important. Nu am protestat. Ţi-am răspuns la sărut.

Îi răspunsese, chiar cu interes. Şi era pregătită s-o facă din nou dacă ar fi putut. Nici măcar nu ştia dacă ar fi contat dacă el se prefăcea că o plăcea. Nu când o săruta aşa.

— E foarte… generos din partea ta, zise Lucas.

Christina nu era sigură dacă el se referea la sărut sau la faptul că nu avea să-l concedieze, dar în niciun caz nu avea să-i ceară explicaţii, deoarece asta doar l-ar fi încurajat. Buzele încă o gâdilau de la atingerea alor lui. Sângele încă îi fierbea prin corp.

— Poate că ar trebui s-o fac din nou dacă nu există nicio sancţiune care să mă oprească.

Inima Christinei bătu cu putere. Făcu un pas în spate.

— Sigur te-aş concedia dacă m-ai săruta a doua oară.

— Deci e o alegere clară între a te săruta şi slujba mea. Lucas chiar părea să cântărească opţiunile şi să se gândească dacă merita. În cazul ăsta, nu există nicio alegere. Întinse mâna şi o trase aproape de el. Degetele lui tandre îi mângâiară obrazul. Îmi place munca mea, zise el, în timp ce buzele lui le mângâiau pe ale ei, dar ador să te sărut.

Apoi nu mai vorbiră mult timp.

*

— Nu ştiam dacă sentimentul era numai din partea mea. Eram sigură că da, zise Christina mai târziu.

Acum el o putea întreba orice, iar ea nu putea minţi. Era dezlănţuită de plăcerea săruturilor lui, pierdută în extaz, încinsă şi în voia unor sentimente pe care abia le cunoştea.

Lucas stătea pe unul din scaunele din lemn, iar ea se

aşezase în poala lui, prinsă în braţele sale, o poziţie care nu era ideală pentru sărutat, deşi se descurcau.

„Trebuie să mă asigur că locurile astea sunt mobilate cu scaune mai confortabile. Scaunele astea sunt prea tari şi deloc potrivite pentru a face dragoste”, se gândi Christina, în timp ce palma ei se odihnea pe pieptul lui Lucas, simţind bătaia inimii lui.

— Iar acum ştii că nu a fost totul în mintea ta. Departe de asta.

Lucas se juca cu părul ei, degetele lui plimbându-se printre bucle, atingând-o ca şi cum era infinit de preţioasă. Senzaţia era delicioasă şi o făcu să se întoarcă spre el plină de dorinţă.

— De la început te-am considerat şocant de atrăgătoare, zise el. Nici măcar nu trebuie să te văd ca să te vreau.

Christina chicoti.

— Aş fi putut fi oricine.

— Nu cred că asta ar fi schimbat ceva.

— Dar după ce m-ai văzut…

— Am vrut să te sărut şi mai mult.

Lucas îi mângâie faţa şi o sărută din nou, de data asta lung, lent şi periculos, iar vârtejul de dorinţă din stomacul ei se intensifică.

I se părea imposibil ca el să-i împărtăşească sentimentele periculoase, de dorinţă şi nevoie. Buzele lui trasau o linie tandră pe gâtul ei, iar pielea ei se înfioră la atingerea lui, dorind mai mult. Corsajul era prea strâmt. Aproape gâfâia. Avea o senzaţie constantă, profundă şi deranjantă în pântec, iar hainele o frustrau. Straturi de material complet inutil. Simţi un impuls subit şi neruşinat de a le da jos ca să simtă din nou buzele lui Lucas pe piele şi gemu când el îşi plimbă o mână peste un sân. Sfârcul i se întări sub atingerea lui.

Gura lui se întoarse la a ei, iar Christina îl auzi gemând. Un sunet aspru de dorinţă care o reflecta pe a ei. Sărutul se transformă într-o nevoie fierbinte. Totul se întâmpla repede, dar Christina nu voia să se oprească. Nu

voia să gândească. Nu exista nicio realitate în afara acestui bărbat, sărutul lui, mâinile lui pe ea. Se luptase cu aceste sentimente atât de mult timp. Acum nu voia decât să nu mai lupte.

Începu să-şi descheie corsajul cu degete care tremurau.

— Christina…

Lucas îi acoperi mâinile cu ale lui. Şi el tremura.

— Nu mă opri, spuse Christina. Te rog…

El clătină din cap. Ochii îi erau întunecaţi de dorinţă.

— O să regreţi asta.

— Vreau să se întâmple. Te vreau.

Lucas scoase un sunet jumătate geamăt, jumătate icnet, iar Christina ştiu că, pentru prima oară, trecuse dincolo de zidul rece şi ajunsese la bărbatul adevărat. Un sentiment de teamă şi triumf o copleşi. Îl voia pe bărbatul ăsta, avea nevoie disperată de el.

Lucas o sărută din nou. Gustul lui era bun, fierbinte şi masculin, şi mirosea bine, a aer proaspăt, iarbă de vară şi a mosc, care era esenţa lui. Simţurile ei se desfătau cu el. Ceva se schimbă şi se deschise în ea, dorinţa de a-şi recunoaşte propriile dorinţe. Totul era excitant, periculos, şi totuşi potrivit pentru că era cu Lucas, iar ea avea nevoie de el.

Bărbatul o ridică şi o duse în dormitor. O aşeză cu atenţie pe pat, se puse lângă ea şi se rezemă într-un cot. Christina voia ca Lucas să o sărute din nou, dar el îi studia chipul. Simţi o ezitare în el şi o altă emoţie pe care nu o putea identifica. Confuzie? Avea dubii că Lucas Ross era confuz vreodată în interacţiunile lui cu femeile, însă acum era nesigur.

— Nu ar trebui să fie aşa, începu el, dar ea îşi apăsă degetele pe buzele lui.

— Şşt!

Christina îi trase capul în jos ca să-l sărute din nou şi simţi că toată rezistenţa din el se topeşte. Prin materialul gros al pantalonilor, îi simţ erecţia tare, lipită de coapsa ei. Se împinse în ea şi îl auzi mormăind, plin de dorinţă. Dintr-

odată, fu prea mult, aşteptase prea mult. Îi dădu cămaşa jos cu mâini neîndemânatice din cauza nerăbdării. Dorise să-l atingă din ziua în care îl văzuse tăind liliac în grădină. Era atât de puternic, atât de elegant cu muşchii fermi pe sub pielea caldă şi mătăsoasă. Îşi plimbă mâinile pe umărul lui, desfătându-se cu acea senzaţie, apoi încercă să-i desfacă pantalonii. Mâinile lui se loviră de ale ei. Erau stângaci ca nişte virgini. Christina voia să râdă, dar simţea o dorinţă atât de intensă şi tăioasă încât nu putu.

— Lucas, te rog…

Îl auzi blestemând încet în timp ce-şi dădu jos pantalonii, apoi corpul lui fierbinte şi dur pe pielea ei fină – dar ea era mult prea îmbrăcată. Se gândi cât i-ar fi luat să îşi dea jos hainele, la frustrarea pe care ar fi simţit-o dând la o parte toate straturile de haine, după care simţi cum se rupe ceva şi apoi mâinile lui Lucas pe umerii ei goi, împingându-i cămăşuţa în jos. Aproape că plânse de uşurare.

— Da…

Gura lui pe sânul ei o făcu să se zvârcolească. În viaţa ei nu-şi dorise ceva mai mult decât îl dorea pe Lucas. Îşi ridică fusta fără nicio ruşine. Urmă un moment de dorinţă, de anticipare disperată, după care el îngenunche între coapsele ei şi alunecă în ea. Fu repede, intens şi disperat. Christina termină într-un vârtej neajutorat de extaz, care ar fi făcut-o să ţipe dacă Lucas nu i-ar fi acoperit mâna cu a lui.

Nu mai trăise niciodată aşa ceva. Când făcuse dragoste ca debutantă, fusese o imitaţie pală a pasiunii şi a emoţiei pe care le simţea acum. Atunci trăise explorarea unei tinere la limita maturizării, care fusese nerăbdătoare să-şi trăiască viaţa şi să-i înţeleagă secretele. În contrast, profunzimea sentimentelor ei o speria şi o uimea atât de mult, încât nu se putea gândi la ele. Le lăsă să curgă şi-şi goli mintea de orice, mai puţin de senzaţii. Se ţinu strâns de Lucas în timp ce el continua să se mişte în ea, alunecarea mătăsoasă a corpului lui fiind o plăcere aproape insuportabilă.

El îşi rezemă capul din nou pe sânii ei, iar senzaţia o sfâşie, devenind din ce în ce mai intensă, spre plăcerea supremă. Christina se ţinu de barele de lemn ale tăbliei patului, în timp ce corpul lui se bucura de al ei. Îl simţea în fiecare parte a ei. Cu fiecare penetrare, senzaţia se intensifica, iar ea dădu drumul barelor patului şi îşi plimbă mâinile pe spatele lui, spre fundul lui ferm, trăgându-l şi mai aproape. Ea avu din nou orgasm, spulberându-se cu un geamăt de plăcere şocată datorită momentului. Christina simţi tensiunea în el, în timp ce corpul ei îl împingea pe al lui peste limită. În ultima clipă, îl simţi retrăgându-se din ea, prăbuşindu-se lângă ea şi respirând greoi.

— Ah!

Christina stătea întinsă într-o grămadă de haine dezordonate şi emoţii la fel de confuze. Îi era teamă. Gândurile începură să-i alerge şi nu dori să le înfrunte. Apoi simţi mâinile lui Lucas plimbându-se relaxate pe ea. Îi deschidea nasturii şi fundele. Faptul că o dezbrăca o şocă atât de tare încât totul dispăru din mintea ei, cu excepţia nevoii desfrânate. Crezuse că era sătulă, însă acum, în întuneric, cu umbrele plimbătoare şi modelele făcute de lună, în timp ce Lucas îi atingea pielea goală, se simţi neruşinată şi obraznică.

Hainele ei nu mai erau. Era doar sărutul aerului rece pe pielea ei goală, după care Lucas o atinse din nou, explorând-o cu buzele, degetele şi limba. Părul ei păru să se deschidă la fiecare atingere, la fiecare cerinţă pe care el o avea de la ea. Mâna lui Lucas alunecă de la umărul ei la sân. Îl simţea cald şi greoi în palma lui, ca şi în prima noapte, când aproape că făcuse dragoste cu ea. Amintirea îi făcu corpul să zvâcnească. Lucas îşi plimbă degetele peste sfârcul ei, iar Christina îl simţi întărindu-se. Îşi simţea din nou corpul încordându-se, cu o nevoie reînnoită. Se jucă apoi cu sfârcurile ei, le tachină până când se transformară în muguri tensionaţi de plăcere, iar senzaţia fierbinte din ea se intensifică.

— Sânii mei… şopti ea. Mereu am crezut că sunt prea mari.

Îl auzi pe Lucas râzând. Sunetul atât de jos şi intim o făcu să tresară. Lucas îşi plimbă limba pe partea de jos a unui sân, iar ea se zvârcoli.

— Nu există aşa ceva, spuse el. Sânii tăi sunt perfecţi. *Tu* eşti perfectă. O muşcă uşor, iar ea se zbătu, înăbuşindu-şi alt geamăt. Cum te simţi? Vocea lui Lucas era blândă. Cum te fac să te simţi, Christina?

— Obraznică, recunoscu ea. Fără ruşine.

Auzi şi plăcere, şi rugăminte în tonul ei. Încă se simţea stânjenită şi, cum stătea goală, întinsă în faţa lui, era extrem de expusă. Tremură din cauza dorinţei, dar nu voia să se oprească. Lucas dezlănţuise în ea ceva atât de sălbatic, că nu putea decât să implore alinare.

— Poţi să fii şi mai obraznică.

Mâna lui Lucas alunecă între coapsele ei, despărţindu-le. Christina rămase fără aer. Degetele lui alunecară între pliurile umede. Ea tremură. Nu voia să-i dea satisfacţia de a şti cât de puternic era efectul pe care îl avea asupra ei, însă nu avea cum să ascundă asta. Degetele lui găsiră imediat miezul excitat şi îl atinse încet. Christina gemu şi se arcui. El repetă mişcarea, iar senzaţia o străpunse atât de puternic încât gemu. Era copleşită de sentimentele pe care le trezea în ea, surprinsă de senzualitatea puternică şi plăcerea indecentă. Îi mângâie miezul, frecându-l cu blândeţe, alimentând acele senzaţii. Corpul ei tresări. Nu se putu opri. Gemu din nou.

— Şi cum te simţi acum?

Întrebarea lui Lucas fu însoţită de altă atingere care o făcu să tremure.

— Simt că nu am aer, şopti ea. E atât de ciudat!

— Foarte bine.

Corpul îi era înfierbântat şi cooperant sub mâinile lui. Lucas se întoarse la miezul ei, mângâindu-l, făcându-i şoldurile să tresară. Se lăsă în jos şi îşi lipi gura de ea, iar şocul o sfâşie. Nimeni nu îi făcuse vreodată aşa ceva.

Îi auzi pe Lucas scoţând un sunet de satisfacţie profundă. O strânse cu putere şi o atinse cu limba, ţinând-o nemişcată când ea încercă să se rostogolească. Îi tachină

mugurul cu atingeri lungi, astfel încât plăcerea se intensifică, iar ea se zvârcoli sub mâinile lui.

— Lucas!

Coapsele îi tremurau. Întregul ei corp tremura. Scoase un geamăt în timp ce se destrămă, tremurând şi ridicându-şi şoldurile spre gura lui într-un ritm frenetic.

Lucas se ridică din nou spre ea, trăgând-o în braţe şi sărutând-o tandru. Îşi simţi propriul gust pe gura lui şi apoi plăcere păcătoasă. Lucas îi luă faţa în mâini şi o sărută din nou, buzele lui mişcându-se pe ale ei.

— Te vreau din nou, şopti el.

Christina îi simţi erecţia pe coapsă, tare şi nerăbdătoare.

— Pot?

Ea scoase un sunet de confirmare somnoroasă, însă toată letargia dispăru când el o întoarse pe burtă, luă o pernă şi o puse sub ea, aşezând-o în aşa fel încât stătea aproape în genunchi, îi simţi mâinile pe spate şi peste fund, alunecând între coapsele ei, despărţindu-le.

— Nu o să te rănesc, zise el. Să-mi spui să mă opresc dacă o fac.

Alunecă în ea, iar mintea ei fu pătrunsă de alt fel de plăcere. Era atât de umedă şi strâmtă, iar pe el îl simţea atât de mare, că era greu să-l primească pe tot. Se simţi copleşită, invadată. Lucas se mişcă încet, pătrunzând încet, dându-i timp corpului ei să se obişnuiască uşor cu senzaţia de posesie. Era splendid, irezistibil. Se strânse în jurul lui ca o mănuşă de catifea şi urmă instinctul orb al corpului ei de a se mişca odată cu el, împingând. El o pătrunse imediat ceva mai puternic, mai repede, iar ea icni, în timp ce întregul ei corp tresărea la penetrările lui. Lucas o pătrunse adânc, iar ea îl auzi gemând, scoţând un sunet aspru, sălbatic.

Plăcerea o copleşi până când o lovi cu forţă, inima bătându-i cu putere şi extazul pulsând prin ea.

Pentru o clipă, Christina fu conştientă numai de senzaţia care dispărea din corpul ei, de Lucas care era întins lângă ea şi de un vârtej de sentimente ce alergau

prin corpul ei într-un torent. Niciodată nu se simţise aşa. Crezuse că era experimentată, dar în schimb fusese novice, nu cunoscuse profunzimea emoţiilor de care era capabilă, fusese ignorantă, neştiind cum era să facă dragoste cu un bărbat pe care…

Un bărbat pe care îl iubea.

Un bărbat pe care îl iubea, nu cu infatuarea unei fete, ci cu emoţia unei femei.

Stătu nemişcată în timp ce se gândi la asta.

Era îndrăgostită de Lucas Ross şi nu conta cine sau ce era el. Servitor sau lord, nu conta pentru ea.

Îşi întoarse capul ca să se uite la Lucas. Era caldă, stând întinsă în braţele lui. El o mângâie pe păr. Era perfect, ca şi cum fuseseră făcuţi pentru acest moment. Voia să se simtă fericită, dar emoţia era foarte diferită, o cădere întunecată în disperare. Lacrimile o gâdilară în gât şi îi împunseră ochii.

Făcuse o greşeală groaznică.

Simţi din nou un val de emoţie întunecată, terifiantă. Iubirea şi pierderea erau două laturi ale aceleiaşi monede. Învăţase asta de când era mică.

În plus, acum, când putea fi din nou raţională, îşi dădu seama că tot ce făcuseră fusese minunat, dar era interzis şi nepotrivit. Era tentant, dar greşit. Nu ducea nicăieri şi putea provoca multe probleme.

Cumva, trebuia să pretindă că asta nu se întâmplase între ei. Trebuia s-o facă pentru că nu exista alternativă. Poate că Lucas putea fi iubitul ei pentru scurt timp, dar la final rezultatul avea să fie acelaşi. Nu aveau niciun viitor. Nu avea cum să fie. Nu voia să-l iubească. Nu voia vulnerabilitatea pe care o aducea iubirea şi nici durerea. Şi dacă mergea pe acest drum stupid, exact asta avea să se întâmple.

Făcu o mişcare scurtă, instinctivă ca să se îndepărteze de braţele lui Lucas. El simţi asta.

— Christina? zise el.

— Asta nu mai poate să se întâmple, zise ea tremurând.

Se îndepărtă de el şi se ridică, simţind cum îi tremurau picioarele. Era frig în afara refugiului braţelor lui Lucas. Vru imediat să se întoarcă acolo, la acea senzaţie incredibilă de aparţinere.

— E greşit, nu trebuie să mai facem asta.

— De ce nu? întrebă Lucas.

Bărbatul se rezemă într-un cot şi o privi. Christina era conştientă de privirea lui ce aluneca peste ea în timp ce încerca să-şi găsească hainele împrăştiate. Mâinile îi tremurau atât de tare, că abia reuşi să se îmbrace. Îi era frig şi în interior, şi la exterior. Dintr-odată, cabana cea mică păru friguroasă şi lipsită de bucurie, iar întâlnirea lor sordidă şi condamnabilă, stăpâna casei seducându-l pe grădinar. Unde îi fusese mintea? Lucas era un servitor, unul dintre angajaţi. Rolul ei era să aibă grijă de oameni, nu să-i folosească. Se simţi ruşinată.

— E greşit, zise ea. E greşit pentru că aş profita de tine.

Îi evită privirea. Nu voia să se uite la el sau el s-o privească. Se simţea atât de vulnerabilă, cu emoţiile puse pe tavă. Îl dorea şi ştia că şi el o dorea. Cu toate astea, trebuia să facă lucrul potrivit, deşi era imposibil de tentată de ceea ce era greşit.

— Sunt mai mare decât tine, zise ea, şi sunt angajatoarea ta. Ar fi greşit să exploatez asta şi să abuzez de funcţia mea. Dacă relaţiile dintre angajaţi sunt interzise, nu pot să încalc chiar eu aceste reguli. Aş fi o ipocrită.

Lucas se ridică rapid, înfăşurându-şi pătura în jurul coapselor. Se duse la ea şi o luă de umăr, întorcând-o cu faţa spre el, ca să-l privească în ochi. Christina simţi căldura mâinilor lui prin materialul subţire al cămăşuţei. Atingerea lui trezi toată dorinţa din ea. Tremură.

— Nu aşa stau lucrurile între noi, zise el aspru.

Christina riscă şi îi aruncă o privire. Lucas arăta feroce, iar în ochi avea o duritate pe care ea îşi dorea să n-o fi văzut, pentru că doar îi amintea că dincolo de dorinţă el nu simţea nimic. Nu avea cum. Era stăpân pe el. Nu avea nevoie de nimeni.

— Ba da.

Nu avea de gând să-i spună că era şi mai greu pentru că îl iubea. Trebuia să pună punct acum, înainte să înceapă. Trebuia s-o facă de dragul amândurora.

— Chiar crezi asta? întrebă Lucas. Că ai abuza de funcţia ta dacă am… Ezită, ca şi cum îşi alegea cuvintele cu grijă. Dacă am fi împreună?

Lucas se încruntă, fixând-o cu privirea.

— Da, răspunse ea. E datoria mea să protejez Kilmory şi pe toţi oamenii care aparţin locului. Îşi muşcă buza. Ar fi greşit să nu-mi respect responsabilităţile. Nu vreau să te pun într-o poziţie dificilă.

Văzu zâmbetul crispat al lui Lucas. El o luă de mână şi o sărută în palmă.

— Christina MacMorlan, eşti o femeie extraordinară! Niciun bărbat nu ar fi atât de onorabil ca tine.

Îi dădu drumul şi se duse să-i ridice pelerina şi boneta, în timp ce ea îngenunche ca să-şi caute agrafele pe podeaua de piatră. Păreau să fie împrăştiate peste tot. După ce găsi câteva, iar Lucas înfăşură pelerina în jurul ei, mâinile lui zăboviră pe umerii ei, ca şi cum voia s-o tragă înapoi în braţele lui. Şi ea îşi dorea asta. Îl voia cu ardoare şi nu îndrăzni să-l privească pentru a nu citi asta în ochii ei.

— Mulţumesc, domnule Ross.

Încerca să restabilească formalitatea, apoi îşi dădu seama cât de ridicol suna. Nici nu era de mirare după ce libertăţi îşi permiseseră. Gura lui pe a ei, mâinile lui care o ţineau, corpul lui într-al ei atât de intim, atât de imposibil de uitat. Tremură din nou. O parte din ea îşi dorea ca Lucas să o oprească, să îi spună că puteau fi împreună, că totul avea să fie în regulă. Dar ştia că nu se cuvenea, iar cealaltă parte din ea era recunoscătoare că el nu îngreunase situaţia şi mai mult.

— O seară bună, Lady Christina, zise Lucas.

Şi ieşi în noaptea rece, întrebându-se dacă, în loc să fie onorabilă, era pur şi simplu o prostie să respingă o asemenea plăcere într-o viaţă lipsită de aşa ceva.

*

Lucas se aruncă pe patul îngust, îşi puse mâinile sub cap şi se uită la tavan. Corpul îi era satisfăcut, dar mintea îi era tulburată, iar capul îl durea.

Avusese un comportament de neiertat. Nu mai fusese la mila simţurilor din adolescenţă. Niciodată nu-şi pierduse controlul aşa cum o făcuse în acea seară cu Christina.

„Nu mai eşti un călugăr, Lucas!”

Observă ironia. Nu se mai culcase cu o femeie de mult timp, iar când o făcuse, o alesese pe singura femeie pe care nu ar fi trebuit să o atingă.

Se considerase invulnerabil. De-a lungul anilor, ajunsese să creadă că nu avea nevoie de nimeni, că nu avea nevoie de intimitate fizică, de apropiere emoţională. Când fusese tânăr, se arătase indiferent, ca orice alt adolescent, când venea vorba de atitudinea faţă de femei şi sex, dar, pe măsură ce crescuse, se gândise din ce în ce mai mult la faptul că era un bastard şi că naşterea lui îi provocase mamei lui ruşine şi durere. Nu voia să fie ca tatăl lui, să seducă şi să abandoneze fără nicio grijă, fără să se gândească prea mult la asta. Acea conştientizare îl prevenise să nu devină un crai.

Sau cel puţin o făcuse până în acea seară.

În acea seară, uitase de toate principiile lui.

Se gândi la Christina, la vulnerabilitatea dulce din spatele exteriorului ei rigid, la chemarea blândă din ochii ei, la neîncrederea ei că el putea s-o considere vreodată atrăgătoare. Îşi aminti de parfumul ei, simţi din nou atingerea mâinilor ei şi de corpul ei lipit de al lui. Fusese cea mai explozivă şi mai devastatoare partidă de amor pe care o avusese vreodată. Sălbatică, profundă, tot ce nu voia să fie şi mult prea importantă ca să fie ignorată.

Vinovăţia îl înjunghie. Christina MacMorlan fusese sinceră şi bună în tot acest timp, iar el era un nemernic care o sedusese, când ea nici măcar nu-i ştia numele real.

Se ridică şi-şi prinse capul în mâini. Nu-i putea spune că nu era grădinar. Nu-i putea spune că lucra pentru Lord

Sidmouth. Cu atât mai puţin nu-i putea spune motivul adevărat pentru care se afla la Kilmory. Îşi imagină cum ar fi fost dacă ar fi încercat să-i spună Christinei că îl bănuia pe tatăl ei de crimă. Ar fi fost îngrozită. L-ar fi apărat pe duce. Avea nevoie de dovezi înainte să abordeze un subiect atât de dificil. Fie făcea asta, fie abandona căutarea dreptăţii, îl duru inima numai când se gândi. Nu-l putea dezamăgi pe Peter din nou, după ce murise.

Ce putea face însă era să-i scrie lui Sidmouth şi să ceară să fie eliberat din rolul de a vâna grupul de contrabandişti. Nu voia să aibă de-a face cu munca lui Eyre şi metodele lui.

Modele delicate de umbre şi lumină se jucau în încăpere. În timpul verii, aceste tărâmuri din nord erau rareori întunecate complet, însă soarele alunecase în mare acum, iar lumina era de un albastru profund. În casa principală, toate lămpile aveau să fie aprinse. Se întrebă dacă ea putea să intre neobservată, ca să nu fie nevoită să găsească scuze pentru părul dezordonat şi hainele şifonate.

„E greşit pentru că aş profita…”

Simţi cum căldura i se împrăştie în piept în timp ce-şi aminti curajul ei sfidător. Era ultimul lucru la care se aşteptase. Erau o mulţime de bărbaţi care nu ar fi ezitat să profite de angajatele lor şi, fără doar şi poate, mai multe femei care ar fi făcut la fel cu servitorii lor. De asemenea, erau servitori care considerau favoarea stăpânului sau a stăpânei ca un mod de a avansa. Alice Parmenter era una dintre aceste persoane. Insă Christina era prea bună pentru asta, prea specială. Nu voia să-l concedieze pentru că avea impresia că el avea nevoie de locul de muncă. Nu voia să se culce cu el din nou pentru că avea impresia că era greşit.

Satisfacţia fizică i se scurse din corp, lăsându-l rece şi obosit, însă ceva se schimbase în el. Era o mică licărire de căldură acolo unde înainte nu fusese decât gheaţă. Iar acesta era cel mai periculos şi cel mai înfricoşător lucru dintre toate.

Capitolul 12

— Domnule Ross.

Christina îl chemă pe Lucas în bibliotecă la prima oră a dimineţii. Trimisese un servitor. Totul era foarte formal.

Stătea în locul ei şi îl privea. Avea ochii obosiţi. Arăta ca şi cum nu dormise. Biroul era ca o barieră fermă între ei doi şi nu îl invită pe Lucas să ia loc. Era ciudat să o vadă aşa, atât de formală, când o ţinuse în braţe şi făcuse dragoste cu ea cu atâta pasiune şi dorinţă. Voia să dea biroul la o parte şi să o sărute apăsat. Însă în acelaşi timp formalitatea ei îl emoţionă. Încerca să fie corect. Simţi un val de tandreţe pentru ea care îl şocă.

— Îţi cer scuze că am trimis după tine aşa, zise Christina. Adevărul e că nu ştiu cum să gestionez situaţia dintre noi... Vocea ei păli, plină de tristeţe. Nu vreau să crezi... zise ea, jucându-se cu condeiul.

Lucas observă o pată de cerneală pe unul din degetele ei. Avea mâini mici şi capabile, ca întreaga ei fiinţă. Simţi cum inima îi zvâcneşte cuprinsă de o emoţie pe care nu o recunoştea.

— Nu presupun nimic, doamnă, zise el.

Văzu o sdipire de recunoştinţă în albastrul profund al ochilor ei.

— Mulţumesc, zise ea, în timp ce inspiră adânc. Aseară... Se opri din nou. Sper că-ţi dai seama... Privi în sus. Nu mă port aşa.

— Cred că am stabilit seara trecută, spuse Lucas.

— Şi nu vreau ca asta să schimbe relaţia noastră profesională, continuă Christina în grabă. Era roşie la faţă. Evident, nu o să se mai întâmple. Dar trebuie să-mi păstrez autoritatea printre angajaţii, aşa că aş aprecia dacă nu ai pomeni... Se opri în timp ce Lucas făcu un pas în faţă şi îşi puse mâinile pe birou. Privirea ei, uimită şi albastră, o întâlni pe a lui. Domnule Ross?

— Lady Christina, zise Lucas. Încercă să-şi controleze

furia din voce, dar era dificil. Chiar crezi că e cazul să îmi ceri aşa ceva?

Christina roşi.

— Îmi pare rău, nu am vrut să-ţi insult integritatea.

Avea un mod de a merge direct la esenţa problemei, lucru care îl reducea la tăcere. Şi cum integritatea lui era sub semnul întrebării, se simţi ca un nemernic.

— Nu te mai gândi la asta, spuse el.

În ochii ei licăriră emoţii.

— E posibil să fie dificil, zise ea cu o candoare devastatoare, dar o să fac tot ce pot.

Lucas se încordă. Exact cum făcuse el, ea stătuse trează şi se gândise la tot ce se întâmplase între ei. Dorindu-şi asta. El aproape că gemu. Ea avea dreptate. Era dificil să şteargă amintirea nopţii anterioare, mai ales când voia să facă asta din nou.

Privirile li se întâlniră. Văzu dorinţa din ochii ei şi nu îi putu rezista.

— Îţi promit că nu o să fac nimic care să-ţi compromită autoritatea, zise el şi se îndreptă de spate. O să mă port cu respect, cum am făcut-o mereu.

— Ceea ce nu înseamnă mare lucru, zise Christina. Dar apreciez intenţia.

Lucas zâmbi.

— Nu sunt respectuos în mod natural.

Christina se încruntă.

— Am observat asta, domnule Ross. Cred că… Ezită. Tu consideri că respectul e ceva ce trebuie câştigat şi nu acordat, ca un drept din naştere.

Lucas fu uimit de cât de perceptivă era. Nu se considerase uşor de citit, însă ea îl înţelesese perfect.

— Tocmai de asta ai respectul meu, zise el cu blândeţe.

Christina se înroşi mai tare, ca şi cum părerea lui conta pentru ea mai mult decât orice altceva.

— Mulţumesc, zise ea.

Îi zâmbi, iar Lucas simţi ca şi cum tocmai ieşise soarele.

— Acum… Vocea ei se schimbă şi deveni formală. Atinse o scrisoare de pe birou. Surorile mele mi-au scris că o să viziteze Kilmory la finalul săptămânii viitoare.

Lucas simţi un junghi de alarmă. Dacă Lady Mairi Rutherford îl vedea la Kilmory, atunci şarada lui de servitor avea să se termine.

Tânăra îl întâlnise şi nu avea cum să nu-l recunoască. Fie avea să se ascundă de ea, în grota din grădină, în tot timpul vizitei, fie trebuia să lucreze repede, să-şi termine sarcinile înainte de sosirea tinerelor şi să plece de acolo.

„La naiba!”

Zece zile nu erau suficiente ca să-şi ducă la capăt misiunea.

Dar Christina încă vorbea şi se uita în jos, la scrisoare, cu o oarecare duritate în ton.

— Se pare că Mairi şi Lucy o să aducă nişte prietene din Societatea Doamnelor Intelectuale din Highland. Doamnele au fost foarte încântate să audă că Lady Bellingham stă în apropiere. Vor să o cunoască. Înţeleg că e privită ca o eroină. O s-o invit la ceai pentru ca doamnele să discute cu ea despre tot felul de subiecte, de la aplicaţii practice ale trigonometrici la întoarcerea cometei Halley.

— Societatea Doamnelor Intelectuale din Highland, zise Lucas. E o organizaţie doar de femei?

— Da, răspunse Christina. Numele asta sugerează, domnule Ross. Domnii nu sunt invitaţi la întâlniri decât dacă participă ca experţi.

Lucas respiră uşurat. Cel puţin Jack nu urma să o însoţească pe Mairi. Avea dubii că subiectul în care era specializat Jack era unul potrivit pentru femeile intelectuale. Pe de altă parte, poate că aveau să fie fascinate să audă o lectură despre tehnicile de seducţie ale unui crai cu experienţă.

— Şi tu eşti intelectuală, doamnă?

Christina îşi lăsă tocul jos, uşor nervoasă.

— Nu, domnule Ross, nu sunt. E nevoie de timp ca să devii intelectual, iar eu nu am timp pentru asemenea nimicuri.

Îşi frecă ceafa. Mici şuviţe de păr şaten-auriu căzură din coc. Lucas nu vru decât să-şi lipească buzele de linia delicată a gâtului ei. Impulsul fu atât de puternic încât trebui să-şi încleşteze pumnii ca să se oprească.

— Sunt atât de multe de făcut! zise Christina mai mult pentru ea. Toată lumea pur şi simplu presupune că... Se opri. Mă rog, asta nu are legătură cu ce voiam să-ţi spun. Aşa cum ţi-am zis, am nevoie de ajutorul tău pentru vizita asta, domnule Ross.

— Fie vrei să dispar în seră, fie îmi ceri să servesc la masă, spuse Lucas, sperând că nu era a doua variantă.

Christina îl privi cu răceală.

— Te rog să nu încerci să-mi citeşti gândurile, domnule Ross. Nu am nevoie de asta. Nu aş putea să te pun să serveşti la masă. Asta ar provoca o răscoală în salon. Femeile intelectuale sunt părtinitoare când vine vorba de un bărbat chipeş. Au o reputaţie aparte. Îşi frecă absentă fruntea, lăsându-şi o altă pată de cerneală pe obraz. Ce îţi cer este să aduci flori potrivite pentru casă în fiecare zi a vizitei, zise ea.

— Deci mi-ai cere să aduc flori în casă, spuse Lucas. În interior?

Se şi imagină ascunzându-se în spatele unui tufiş imens de trandafiri, în timp ce Mairi Rutherford trecea pe lângă el. Avea să fie jenant.

Christina îl privi ciudat.

— Doar până la camera menajerei, zise ea. Eu şi doamna Parmenter o să aranjăm florile şi o să le etalăm. Îşi înclină capul gânditoare în timp ce îl privi. Sper că ai început să ştii diferenţa dintre un trandafir şi o nalbă!

— Nalbele sunt mai înalte decât trandafirii, zise Lucas zâmbind. O să iau câteva cărţi despre grădinărit în drum spre uşă. Sper că nu o să te dezamăgesc.

— Mulţumesc, rosti Christina, aranjând hârtiile într-un teanc şi se ridică.

Era evident că discuţia lor se terminase.

— Te rog să mă scuzi, am comisioane de făcut în sat. Trebuie să-i duc supă doamnei McGregor şi medicamente

copiilor Morrison. Au friguri. Sper că nu o să fie o epidemie.

Lucas o prinse de braţ în timp ce ea se îndrepta spre uşă.

— Eşti foarte palidă, spuse el. Ar trebui să fii atentă, să nu te epuizezi.

Mâna lui se opri peste a ei, iar Christina îngheţă. Era pe jumătate întoarsă spre el, iar Lucas îi putea vedea curbura buzelor şi bătaia pulsului în zona gâtului. Degetele îi tremurau sub mâna lui. Se simţea căldura dintre ei.

— Sunt foarte bine, şopti ea.

— Ba nu eşti, zise Lucas. Dintr-odată, se simţi extrem de protector. Niciodată nu te odihneşti.

Privirea ei se ridică spre a lui, înceţoşată de oboseală. Lucas îşi putea vedea propria confuzie reflectată în ochii ei.

— Îţi apreciez grija, dar nu cred că ar trebui să te porţi atât de familiar, domnule Ross. Acum o clipă ai fost de acord să te porţi cuviincios…

— La naiba cu asta!

O trase spre el. Simţi ezitarea din ea, dar şi valul de tentaţie care îi îndepărtă toate obiecţiile. O întoarse astfel încât spatele ei să fie lipit de uşă şi o ţinu acolo în timp ce o sărută apăsat, limba lui desfătându-se cu dulceaţa gurii ei, corpul lui ţinându-l pe al ei captiv. Ea îşi înfăşură braţele în jurul gâtului lui şi îi răspunse la sărut. Lucas simţi ceva atât de sălbatic, ce nu putea fi negat: putere, posesie şi dorinţă. Însă sub vuietul corpului lui era un sentiment infinit mai tulburător de protecţie.

Christina se trase departe de el, respirând sacadat, iar el îşi plimbă mâinile pe faţa ei, mângâindu-i linia fragilă a maxilarului. Se simţi confuz, tandreţea luptându-se cu impusul de a o da la o parte, de a o ţine la distanţă înainte să se afunde şi mai mult în teritoriul necunoscut. Însă era prea târziu. O senzaţie sălbatică de dorinţă îl străbătu, amestecată cu impulsul de a o proteja de tot ce-i putea face rău.

— Ai grijă de tine! îi şopti el, sărutând-o din nou, cu blândeţe de data asta.

Christina se eliberă. Lucas văzu retragerea în ochii ei

şi ştia că era hotărâtă să pună capăt momentului, indiferent cât de mult îl dorea. O luă de mână şi o simţi încercând să şi-o retragă.

— Promite-mi că, dacă rămâi însărcinată, o să-mi spui, îi ceru el.

Christina făcu ochii mari, şocată. Lucas observă că ea nu se gândise la asta.

— Nu o să se întâmple aşa ceva. Nu are cum. Nu ai... Se opri, în mod evident incapabilă să pronunţe cuvintele.

— Orice se poate întâmpla, zise Lucas, apoi o trase aproape. Nu o să fiu ca tata. Nu o s-o abandonez niciodată pe mama copilului meu.

Lucas observă expresia din ochii ei. O durere şi o tristeţe pe care el nu le putea înţelege, amestecate cu o dorinţă ce îi strânse inima. Christina zâmbi, cu toate că era o urmă de lacrimi pe genele ei.

— Eşti un bărbat bun, Lucas Ross, zise ea în timp ce-i atinse obrazul în trecere. Un bărbat foarte bun.

Se întoarse, deschise uşa bibliotecii şi ieşi, închizând-o încet în spatele ei. Lucas îi ascultă zgomotul paşilor, în timp ce se întorcea la viaţa ei ca stăpână la Kilmory, stăpână din toate punctele de vedere, mai puţin cu numele. Lucas ştia că nu avea niciun rol în asta. Nu făcea parte din viaţa ei şi, pentru prima oară, acest lucru îi displăcu profund.

*

Erau atâtea de făcut! Erau meniuri pe care să le confirme cu Alice Parmenter şi o întâlnire programată cu administratorul ca să discute despre mărirea arendelor, avea de dus mâncare şi medicamente în sat şi vizite pe care să le facă doamnei MacPherson şi lui Lady Bellingham. Erau camere care trebuiau aerisite înainte de sosirea doamnelor şi servitori care să fie încurajaţi, oi rătăcite care să fie prinse şi un nou lot de whisky care să fie distilat. Însă Christina nu se putea concentra. Nu se putea gândi decât la Lucas.

Abia îl văzuse timp de o săptămână. Această simplă

frustrare o făcuse să îl viseze în fiecare noapte. Avea vise fierbinţi, pline de dorinţe şi se trezea disperat de singură. Corpul ei îl dorea, însă absenţa lui era mai mult de atât. Se simţea ca şi cum o parte din ea minţea şi, oricât de mult încerca să umple golul cu activităţi, durerea o prindea din urmă când lăsa garda jos, ca acum. Se afla într-un salon plin de oameni, un loc care ar fi putut fi la o sută de kilometri de mica locuinţă a lui Lucas şi de secretele pe care le împărtăşeau.

Nu voia să se simtă aşa. Una era să-şi ofere iubirea şi timpul oamenilor ei, dar cu totul altceva era să simtă o emoţie atât de intensă pentru un bărbat. Se temea de acel sentiment atât de mult, încât, dacă i se lăsa pradă, risca să piardă totul din nou. Când fusese tânără, inima ei se deschisese şi iubise fără rezerve. Acea iubire se prăbuşise şi murise când îşi pierduse mama, lumea ei fiind distrusă. Niciodată nu mai avea să se ofere cuiva cu atâta deschidere.

— Christina, nu eşti prezentă! zise Gertrude şi o lovi în coaste cu evantaiul, încruntată din cauza nemulţumirii şi cu privirea aţintită în cealaltă parte a camerei, unde Allegra era prinsă în conversaţie cu Richard Bryson.

Allegra zâmbea. Era prima oară când Christina o văzuse cu adevărat interesată. Mama ei părea la fel de animată, însă din cauza iritării, nu a plăcerii. Christinei îi era clar că tocmai ratase una dintre criticile lui Gertrude despre comportamentul urât al fiicei ei.

— Scuză-mă, zise ea automat.

Fusese atentă, dar nu la *ce* spusese Gertrude. O speria faptul că era prea târziu să dea înapoi. Era îndrăgostită de Lucas şi nu ştia cum să se oprească. Acest lucru o încânta, dar o şi speria. Faptul că îl iubea o făcea să-şi asume riscuri pe care jurase că nu avea să şi le mai asume vreodată. Faptul că îl iubea o făcea să spere că viitorul nu avea să fie precum trecutul, iar de data asta nu avea să fie rănită. Precauţia o avertiza că era naivă, că nu făcea decât să se saboteze. Nu ştia ce să facă.

Gertrude o împunse din nou, iar Christina fu tentată

să ia evantaiul şi să-l rupă în două.

— Îţi spuneam că, atunci când o s-o supraveghezi pe Allegra în timpul sezonului de iarnă, în Edinburgh, trebuie să te asiguri că nu-şi iroseşte timpul cu bărbaţi nepotriviţi ca acela, zise Gertrude, arătând cu evantaiul în direcţia lui Richard Bryson. Nu o să se căsătorească cu cineva sub rangul de moştenitor de duce. Sau, dacă suntem absolut disperaţi, poate tolera un conte. Dar nu o să accept ceva mai jos de atât, Christina, ai înţeles?

— Allegra e cea cu care ar trebui să vorbeşti, nu cu mine, zise Christina ceva mai tăios decât dorise.

Presupunerea lui Gertrude că ea avea să o însoţească pe fiica ei era extrem de enervantă. Nu o întrebase nimic şi, deşi Christinei i-ar fi plăcut o excursie în capitală, preţul de a fi la cheremul lui Gertrude era unul mare.

— Gertrude, ai întrebat-o pe Allegra ce ar vrea? continuă ea. Ar trebui să-i iei în considerare sentimentele, având în vedere că mariajul ei e o decizie care o s-o afecteze tot restul vieţii. Poate că nu vrea să se căsătorească sau cel puţin nu imediat. Sau ar prefera să fie cu un bărbat căruia îi pasă de ea cu adevărat decât să obţină o partidă sclipitoare doar ca să primească diadema unui duce.

Gertrude o fixă cu privirea cu gura întredeschisă. Christina presupuse că femeia era şocată că opiniile îi erau puse la îndoială.

— Nu fi absurdă! strigă Gertrude.

Femeia se ridică la fel de iritată şi plecă, spatele ei fiind drept şi emanând furie, ca şi cum Christina sugerase ceva nepotrivit. Ea schiţă un zâmbet. Fiind o persoană al cărei tată îi distrusese propriile planuri de căsătorie, se simţi mândră că le ţinuse partea Allegrei şi viitoarei ei fericiri. Cu puţin noroc, Gertrude avea să îşi dea seama că ea nu era o supraveghetoare potrivită.

Christina o auzise spunându-le mai multor oameni că doar îi dădea ceva de făcut din bunătate.

În trecut, îi permisese lui Gertrude să rostească replicile astea, dar acum se terminase. Lucas o ajutase să

vadă că atitudinea cumnatei ei nu trebuia tolerată.

Îl privi pe Thomas Wallace în timp ce încerca să servească ceai şi prăjituri. Galloway îl instruise, dar băiatul era stângaci, lăsând firimituri peste tot, iar ceştile se înclinau în unghiuri periculoase. Christina oftă. Încercase să facă ce trebuia când îi dăduse lui Thomas postul de lacheu. Tatăl lui se îmbolnăvise grav şi nu mai putea lucra. Însă Thomas nu era potrivit ca lacheu. Lucas Ross ar fi servit ceai mult mai elegant. Nici el nu era făcut să fie lacheu, dar din cu totul alte motive.

Ceaiul la Kilmory nu era de obicei un eveniment atât de aglomerat ca în acea zi. Avuseseră parte de un număr neaşteptat de vizitatori, inclusiv doctorul, soţia lui şi fata lor, o tânără blondă şi drăguţă, de 17 ani, care vorbea timidă cu Lachlan. În mod normal, Lachlan nu bea ceaiul de după-amiază, însă de data asta era prezent datorită domnişoarei Cameron. Christina oftă. Lachlan mereu fusese un seducător, fiul tânăr care îşi permitea orice, cu o personalitate nu tocmai echilibrată. Se întrebă din nou dacă trebuia să-i scrie Dulcibellei, soţia lui Lachlan, şi s-o implore să se întoarcă la el, însă nu o atrăgea deloc ideea de a o implora pe Dulcibella.

Un râset îi atrase atenţia spre Allegra. Tânăra era foarte frumoasă. Ochii ei albaştri străluceau. Fata se apropie de Richard Bryson în timp ce-i explica ceva. Pentru o clipă, Christinei i se păru că degetele Allegrei se plimbară pe mâna lui Bryson într-un gest care păru foarte intim. Se încruntă, simţind un val de îngrijorare. Era imposibil ca orice fel de intimitate să existe între ei, însă Allegra strălucea ca şi cum ar fi fost îndrăgostită. Ca şi cum erau iubiţi.

Christina fusese uimită mai devreme, când Allegra se întorsese de la călărit, cu obrajii roz şi plină de entuziasm reprimat. Bryson era cu ea. Tânăra îi spuse că se întâlniseră pe drumul de pe stâncă şi călăriseră împreună înapoi în Kilmory şi că îl invitase la ceai. Gertrude fusese furioasă. Christina nu era sigură că femeia nu se pregătea să retragă invitaţia, aşa că interveni să întărească invitaţia Allegrei,

chiar dacă nu-l voia pe Bryson în casă. Nu era vina lui că tocmai el era ofiţerul călare şi că ea era infractoarea pe care trebuia s-o prindă. Bryson părea un tânăr foarte plăcut şi îşi croia propriul drum în lume. Dar, dacă planurile lui de viitor o includeau pe Allegra, dacă aveau deja o relaţie, asta schimba cu totul lucrurile.

Christina îi privi din nou nesigură. Bryson se purta decent cu Allegra, însă instinctul îi spunea Christinei că era ceva între ei. Însă sigur se înşela. Allegra nu şi-ar fi făcut niciodată un iubit.

La uşă era zarvă. Galloway încerca să aducă în cameră ceva ce părea un coş enorm. Era plin de trandafiri, unii de un roşu profund şi unii albi, cu o nuanţă delicată de roz. Aceştia se revărsau peste coş, într-o cascadă minunată, şi aduceau cu ei mirosul verii.

— Trandafiri pentru Allegra!

Gertrude înaintă cu un zâmbet mare pe faţă, în timp ce-l împinse pe Bryson, pregătită să ia coşul.

— Un admirator! Oare cine e?

Galloway îndepărtă coşul de ea. Pe faţa lui era o expresie de triumf, pe care şi-o şterse rapid.

— Doamnă, florile sunt pentru Lady Christina, zise majordomul. Au fost lăsate la uşă cu un bilet. Traversă camera în direcţia Christinei şi făcu o plecăciune. Milady.

— Pentru Christina! Gertrude se dădu în spate, ca şi cum florile o muşcaseră. Inexplicabil!

Christina mângâie petalele trandafirilor. Era de acord cu Gertrude. Un asemenea dar extravagant părea extraordinar, iar la Kilmory nu erau mulţi admiratori. Când se uită mai bine, îşi dădu seama că mai văzuse acel coş în magazia cu oale. Domnul Hemmings îl folosise pentru răsadurile lui.

Când se uită şi mai atentă, văzu o strălucire de bronz sub flori. Era pistolul ei.

„Lucas.”

Înghiţi în sec. Aproape că uitase că nu-i dăduse pistolul înapoi, iar acum era în faţa ei, livrat în faţa tuturor, acoperit de trandafiri, adus în salon de majordom. Oricine

putea să-l vadă, dar era tipic pentru Lucas. Îi plăcea să-şi asume riscuri. Christina simţea asta de fiecare dată când vorbeau, acea licărire de pericol care o atrăgea.

Ceva fierbinte şi excitant se făcu simţit adânc în ea şi închise ochii o clipă. Făcuse pasul periculos dintre a-şi dori un iubit şi a avea unul, iar acum, când ştia cât de plăcut putea să fie, voia din nou acea plăcere. Voia acea plăcere, îl voia pe Lucas.

Abia după câteva clipe îşi dădu seama că toată lumea se uita la ea.

— Florile sunt de la domnul Grant, zise ea. L-am rugat să trimită nişte trandafiri ca să împrospătăm aranjamentul din bibliotecă.

— Ah. Faţa lui Gertrude se lumină. Mi se părea imposibil să primeşti trandafiri de la un admirator.

— Sunt sigură de asta.

Ceaiul se termina. Doctorul, care îşi dădu seama târziu că atenţia lui Lachlan faţă de fiica lui trebuia oprită, îşi strângea familia şi se pregătea să plece. Richard Bryson se scuză. Gertrude se încruntă în timp ce Allegra îi întinse mâna şi îi spuse că avea să se asigure că urma să fie invitat la cină în curând. În clipa în care uşa de la salon se închise în urma invitaţilor, femeia îşi certă fiica.

— Să nu te prind că îl încurajezi, Allegra! M-ai auzit? E un nimeni! E sub tine. Cum poţi să fii atât de proastă? Ai toate avantajele din naştere şi ale averii. Foloseşte-le ca să prinzi un soţ demn de familia MacMorlan!

Toată fericirea şi culoarea se scurseră de pe chipul Allegrei, iar tânăra ieşi valvârtej din salon, trântind uşa în urma ei. Gertrude se întoarse spre Christina.

— Şi să nu te gândeşti s-o încurajezi, Christina, invitându-l pe acel tânăr la cină!

— Nici prin cap nu mi-ar trece aşa ceva, spuse ea cu sinceritate, calmând-o pe cumnata ei.

— Ah, bine... Mă bucur că-mi împărtăşeşti ideile despre descendenţa modestă a domnului Bryson.

— Nu-mi pasă dacă domnul Bryson provine din elită sau din clasa de jos, zise Christina, dar nu o să iau cina cu

un bărbat a cărui profesie îi cere să-mi persecute arendaşii şi sătenii. Te rog să mă scuzi, Gertrude, am treabă, zise şi luă coşul cu flori.

— Galloway, te rog să îl pui în camera mea. Nu cred că o să risipesc florile astea în bibliotecă, tata nu observă niciodată aceste detalii. Când îşi aminti de pistol, adăugă: Te rog să nu le uzi, o s-o fac eu mai târziu.

— Sigur, doamnă, zise Galloway în timp ce făcu o plecăciune.

Christina ieşi în grădină. Soarele dogorea, chiar dacă se însera. Sau poate că ea era cea înfierbântată. Ieşise fără bonetă sau umbreluţă. Mintea îi era la alte lucruri. Se plimbă pe terasă, uitându-se la soarele care strălucea pe mare. O briză uşoară mişca pinii.

Când ajunse în colţul grădinii, simţi un junghi într-o parte şi fu obligată să se oprească. Se odihni cu o mână pe zid, în timp ce încercă să-şi recapete respiraţia.

— Lady Christina? Eşti bine?

Era vocea lui Lucas. Îl simţi luând-o uşor de cot, în timp ce o ajută să ajungă pe un scaun. Christina se simţea bătrână. Rochia se lipea de ea din cauza căldurii. Ştia că faţa îi era roşie. Niciodată nu se simţise mai puţin atrăgătoare.

— Sunt bine, mulţumesc, zise ea. Căldura…

— E o zi foarte fierbinte, încuviinţă Lucas.

— Mulţumesc că mi-ai dat pistolul înapoi.

Bărbatul zâmbi, iar inima ei tresări.

— E plăcerea mea.

— A fost o tactică ingenioasă, chiar dacă nesăbuită. Să nu mai faci aşa ceva!

Lucas ridică din umeri.

— Nu o să mai fac aşa ceva decât dacă sunt obligat să te dezarmez din nou, zise el. Nu puteam pur şi simplu să intru în salon şi să ţi-l dau pe tava de argint a lui Galloway. Vocea i se schimbă. În plus, meriţi trandafiri. Trandafiri roşii, care miros minunat, şi trandafiri albi şi delicaţi, cu o nuanţă de roz, care arată ca şi cum roşesc.

Dacă nu ar fi fost deja îndrăgostită de el, Christina se

gândi că acela era momentul în care s-ar fi întâmplat. Un val de iubire pentru el o lăsă fără aer, simţindu-se slăbită. Foişorul era înconjurat cu caprifoi, cu un parfum dulce şi puternic. O ameţi. Se uită la Lucas şi se simţi şi mai ameţită. O privea cu un zâmbet în ochi, însă în spatele blândeţii văzu o licărire mai intensă de dorinţă, care o fascină şi aproape că o sperie.

— Domnule Ross, nu ar trebui să-mi spui asemenea lucruri.

— Ştiu, zise Lucas, care nu-i ceru scuze şi nici nu arăta că ar fi regretat.

Inima Christinei tresări.

La naiba! Lucas îi îngreuna situaţia prin simplul fapt că exista.

— Sper că eşti bine. Nu te-am văzut în ultimul timp.

— Sunt foarte bine, mulţumesc, zise Christina. Am avut foarte multe de făcut. Tu? Totul e bine? întrebă ea politicoasă.

Christina văzu cum zâmbetul din ochii lui se adânci din cauza tonului formal şi ridicol al conversaţiei.

— Totul e în regulă şi cu mine. Făcu o pauză şi zâmbi din nou. Trebuie să mă duc şi să-mi termin treaba. Grota e aproape gata.

Îi privi silueta suplă îndepărtându-se. Fu tentată să alerge după el şi să se arunce în braţele lui. Povara de a purta o conversaţie neobişnuit de respectuoasă o epuizase. Era departe de ce voia, însă îşi făcuse o promisiune şi nu avea s-o încalce. Trebuia să-l ţină pe Lucas la distanţă.

Cu un mic oftat, Christina o luă spre castel. Erau multe treburi de făcut acolo, însă niciuna nu-i făcea plăcere. Se simţea neliniştită şi înfierbântată. Faptul că îl văzuse pe Lucas nu făcuse decât să înrăutăţească situaţia. Nu trebuia să-l mai caute. Se plimbă prin labirint, fiindcă era mai rece acolo decât în zona gardului viu înalt, şi o luă pe aleea unde lămâii duceau spre fântână.

Îşi plimbă degetele peste apă şi se gândi că era o după-amiază potrivită să înoate. Pe plajă era o casă, o clădire mică din piatră, pe care tatăl ei o construise ca să

se schimbe cei care mergeau să înoate. Ducele nu mai înota de anul trecut, de când răcise, iar Christina era singura care o folosea, cu excepţia momentelor când veneau surorile ei în vizită. O partidă de înot era exact ce avea nevoie. Poate că avea să-i calmeze dorinţa pe care o simţea pentru Lucas. Sau poate că nu.

Capitolul 13

Clădirea era răcoroasă şi slab luminată. Ducele, care mereu era atent la propriul confort, o mobilase mai luxos decât o făcuse cu cabanele servitorilor lui. Pe podea erau covoare moi, iar într-un dulap erau prosoape pufoase, precum şi rochii fără formă pe care femeile le purtau când înotau.

Christina se dezbrăcă, oftând uşurată în timp ce desfăcu panglicile strânse şi îşi dădu jos ciorapii. Rochia voluminoasă de baie o învălui ca un giulgiu. Era respectabilă, lungă până la podea şi groasă. Avea noroc dacă nu se îneca sub greutatea ei. Pentru o clipă, se gândi să înoate goală, aşa cum făcuse Mairi cu un an în urmă, dar nu avea atitudinea ei lipsită de inhibiţii.

În partea dinspre mare, uşile clădirii dădeau direct spre un lac adânc, răscolit de valuri de secole întregi. Christina deschise uşa şi soarele îi intră în ochi, orbind-o. Sări în apă.

Ca întotdeauna, apa rece o făcu să icnească. Chiar şi în timpul verii fierbinţi simţea fiori de gheaţă. Apa cuprinse rochia şi o trase în jos. Christina simţea puterea curentului. Înaintă, simţind cum rochia deveni un balon imens şi greoi în jurul ei. Era ridicol. În ritmul ăsta, avea să se înece, şi totul ca să-şi păstreze reputaţia. Se roti în apă, trăgând de materialul încăpăţânat şi zvârcolindu-se ca o focă, până când se eliberă de rochie, pe care o luă valul.

Abia atunci auzi un râset.

Îşi şterse apa din ochi, îşi dădu părul pe spate şi clipi,

în soare. Era cineva acolo, cineva care plutea în lacul de lângă ea. Cineva care nu trebuia să fie acolo.

— Domnule Ross! zise ea.

— Bună ziua din nou, Lady Christina.

Vocea lui Lucas părea chiar mai profundă decât de obicei.

— Ce naiba cauţi aici? întrebă ea. Credeam că lucrezi.

— Tocmai am terminat. Am nevoie să fac o baie.

— Dar de ce? se plânse Christina. Era conştientă de faptul că era goală şi că el o văzuse zvârcolindu-se în apă ca un biban ameţit. De ce ai face aşa ceva?

Dinţii lui Lucas străluciră când zâmbi.

— E o zi caldă, zise el. Trebuie să mă răcoresc. Făcu o pauză. Întru câtva tu eşti vinovată pentru asta, Lady Christina.

„Ah!”

Lucas se uită la ea, iar privirea lui o făcu să se simtă încinsă şi timidă, având impresia că urma să se înece sub greutatea sentimentului.

— Credeam că vrei să faci asta pentru că săpatul în grădină e o treabă murdară, zise ea, încercând să pară naturală.

— Şi asta, spuse Lucas. Domnul Grant mi-a zis că pot veni aici ca să mă spăl, deşi nu a părut să fie de acord cu ideea. El are impresia că să te uzi puţin sub pompă e suficient.

— Mulţi oameni cred că baia în lac e nesănătoasă. Puteai să spui ceva când am sărit. Nu te-am văzut din cauza soarelui.

— Dacă te-aş fi strigat, nu mi te-ai fi alăturat, spuse Lucas. Nu aveam niciun motiv să te opresc. Zâmbi. Mai ales când ai început să te dezbraci.

— Oh…

Christina nu mai simţise niciodată că faţa ei radia căldură în timp ce corpul îi era rece. Nu îndrăzni să se uite în jos. Nu ştia cât de limpede era apa acolo, dar era sigură că Lucas putea vedea fiecare parte din ea. Cumva, nu conta câtuşi de puţin că el făcuse dragoste cu ea. De fapt,

acest lucru o făcu să se simtă şi mai incomod, şi mai conştientă de înţepăturile de emoţie care îi asaltaseră pielea şi de puseul de excitaţie din interiorul ei.

Nu era bine.

Exact asta încercase să evite.

— Cel puţin ştiu că acum nu eşti înarmată. Sau presupun că nu eşti.

Christina icni şi aproape că luă o gură de apă.

— Domnule Ross!

— Îmi cer *scuze,* spuse Lucas şi clătină din cap. Mă tem că simpla imagine cu tine având un pistol e prea erotică, Lady Christina. De ce încercai să înoţi în sacul ăla? întrebă el, în timp ce se uită spre rochia care se oprise pe o piatră, în cealaltă parte a lacului.

— Asta fac doamnele, spuse Christina, uşurată că discuţia luase o întorsătură ceva mai puţin indecentă. Ne înfăşurăm în material ca să fim respectabile.

— Şi apoi te-ai dezbrăcat brusc, zise Lucas amuzat. Nu pot să te învinovăţesc. Încă puţin şi te înecai. Chiar credeam că trebuia să te salvez.

— Din fericire, nu a fost cazul. Înot foarte bine.

— Un talent neobişnuit pentru o femeie. Fetele de obicei nu sunt învăţate să înoate.

— Noi ştim să înotăm foarte bine, rosti Christina. Am învăţat când eram mici. Ştiu marea şi lacurile de aici la fel de bine cum le ştiau strămoşii mei. Se întoarse şi înotă spre cealaltă parte.

Când se uită în urmă, Lucas nu era nicăieri. Peste o clipă, apăru lângă ea, şiroaie de apă curgându-i pe piept, părul lui negru fiind lipit de cap.

— Presupun că e interzis ca servitorii să înoate cu membrii familiei, zise el.

— Sigur nu sunt încurajaţi.

— Atunci ar fi bine să te las.

Lucas îşi puse mâinile pe o piatră şi ieşi din apă. Soarele străluci în apa care curgea pe spatele lui şi îi transformă pielea în bronz. Christina se holbă la el. Bărbatul era magnific. Muşchii se încordau în umerii lui laţi. Privirea

ei coborî spre talia lui îngustă şi apoi mai jos…

Icni. Până atunci nu-şi dăduse seama că el, la fel ca ea, era posibil să înoate fără haine.

— Eşti gol!

Lucas se opri, apoi se urcă pe piatră. Christina se scufundă, aproape înghiţind apă.

— Bărbaţii au tendinţa să înoate goi, încuviinţă Lucas, întorcând capul spre ea. Spre deosebire de femei, nu au reguli prosteşti legate de haine. Lasă-ţi mâna jos! adăugă el, în timp ce ea îşi acoperi ochii. O să te îneci dacă nu înoţi bine.

Râdea de ea. Ca răspuns, se scufundă adânc în apa limpede, simţind-o cum îi trece deasupra capului, bucurându-se de şocul asupra pielii, de înţepătura frigului. Când ieşi la suprafaţă, Lucas dispăruse. Văzu o umbră plimbându-se în interiorul casei rotunde.

Peste o clipă, apăru în uşă cu un prosop prins în jurul mijlocului. Se aşeză pe piatra plată de la marginea apei, privind-o.

— O să stai acolo pentru totdeauna? O să răceşti.

— Nu pot să ies până ce nu pleci. Nu ar fi potrivit.

Lucas nu-i răspunse, doar ridică din sprâncene, iar ea îşi aminti toate lucrurile indecente pe care le făcuse cu el cu o săptămână în urmă. Îşi dorea să le facă din nou.

Se întrebă de ce-i era atât de greu să reziste tentaţiei. I se părea nedrept că, în condiţiile în care ea încerca să facă numai ce era corect, Lucas stătea acolo şi arăta ca un simbol al masculinităţii şi al musculaturii perfecte. Christina tresări şi-şi dădu seama că apa era foarte rece şi i se făcea frig.

— Îţi dau un ordin direct de a-ţi pune hainele pe tine şi de a pleca acum, domnule Ross.

Bărbatul zâmbi.

— Nu mă pricep să ascult ordine.

— Te rog! zise Christina în timp ce dinţii începeau să-i clănţăne.

Zâmbetul lui dispăru. Lucas se ridică şi, fără nici un alt cuvânt, dispăru în interiorul casei. Christina ieşi din apă.

Abia acum, când muşchii i se încordară şi începu să tremure incontrolabil, îşi dădu seama cât de rece se făcuse. Genunchii îi cedară şi, pentru o clipă, se legănă pe margine, îngrozită că avea să alunece înapoi în apă. Ameţi. Întinse mâna spre piatră şi o simţi alunecând.

— Pentru numele lui Dumnezeu!

Lucas era lângă ea, ridicând-o în siguranţă. Un material o învălui. Era aspru pe piele. Pentru o clipă, abia îl putu simţi, apoi atingerea prosopului îi trezi simţurile dureroase, dar bine-venite, iar sângele începu să i se încălzească din nou. Lucas o duse în casă şi o aşeză în picioare, prinzând prosopul mai ferm în jurul ei.

Christina se simţi groaznic de jenată. Bunul-simţ ar fi împins-o să-l ţină pe Lucas la distanţă, dar visurile şi fanteziile ei aveau alte planuri. Voia să pară elegantă şi atrăgătoare, o sirenă, nu o focă eşuată. Cu un colţ al prosopului, îşi şterse apa din ochi. Părul îi cădea pe umeri. Era imposibil să-l descurce. Asta fu ultima picătură. I se umplură ochii cu lacrimi de frustrare şi iritare.

— Lasă-mă să te ajut, spuse Lucas cu blândeţe.

O întoarse şi, după o secundă, ea îi simţi degetele alunecându-i prin păr. Simţi căldura corpului lui. Îi simţi şi mirosul, un amestec de aer proaspăt, apă rece şi ceva numai al lui. Toată apărarea ei se prăbuşi. Se simţi ameţită. Tremura, ca şi cum genunchii aveau s-o lase din nou.

Nimeni nu mai avusese grijă de ea din copilărie. Era atât de blând, de tandru şi irezistibil! Se întoarse cu faţa spre el. Lucas era foarte aproape, iar Christina se simţi copleşită. În el era un anumit calm intens de excitant. O făcu să tresară. Îşi aşeză o mână pe ceafa lui, trăgându-i capul în jos, ca gura lui să o întâlnească pe a ei. Lucas ezită numai pentru o clipă, apoi o sărută cu aceeaşi delicateţe pe care o arătase în urmă cu o clipă.

Nu era ce voia ea. Christina se simţi nerăbdătoare. Voia căldura şi foamea săruturilor anterioare. Îndrăzneaţă, îl muşcă uşor de buza de jos, apoi îşi trecu limba peste ea şi în gura lui. Simţea tensiunea şi autocontrolul din el. Lucas se deschise în faţa ei, lăsându-i limba să alunece senzual

peste a lui, iar apoi, tocmai când ea se întreba ce trebuia să facă pentru a provoca o reacţie mai puternică, o sărută mai apăsat şi o trase în braţe, ca să-i simtă erecţia prin straturile de material dintre ei.

Dorinţa explodă în ea, fierbinţeala întinzându-se din pântec în întregul corp. Se lipi de el şi-l simţi tresărind din cauza nevoii. O sărută din nou şi limba lui o pătrunse, lăsând-o fără aer, seducând-o. Christina îşi puse mâinile pe pieptul lui gol şi îi simţi căldura şi bătăile inimii.

— Christina, şopti el.

Inima ei tresări la intimitatea cu care el îi pronunţă numele. I se părea îndreptăţit.

Mâinile ei alunecară pe pieptul lui, apoi mai jos, peste abdomenul plat, în zona în care prosopul încă era legat lejer în jurul şoldurilor. Lucas îi prinse mâna, oprind-o.

— Eşti sigură că ştii ce faci? Am căzut de acord…

— Ştiu…

Se ridică pe vârfuri ca să-l sărute din nou. Niciodată nu fusese mai sigură. Îşi dorea cu ardoare tot ce-i putea oferi el. O voce ştearsă din minte îi spuse să aibă grijă. De data asta, o ignoră. Fusese încătuşată de datorie atât timp, fusese atât de atentă, atât de temătoare să-şi asume riscuri! Acum însă simţea că toată reţinerea ei dispăruse.

— Ştiu ce am stabilit, şopti ea. Îi linse colţul gurii şi îl auzi gemând. Dar nu pot să mă abţin.

Lucas râse.

— Ba da, poţi. Amândoi putem dacă încercăm suficient, zise el afectat.

— Adevărul e că nu vreau să încerc, spuse Christina.

Era indecent din partea ei să verbalizeze astfel de dorinţe, dar se simţi nevoită să fie sinceră cu el.

Mâinile lui se opriră pe talia ei, ţinând-o ferm departe de el. În umbrele casei, faţa lui părea aspră.

— Nu vreau să faci ceva ce poţi regreta mai târziu…

— Atunci nu-ţi face griji. Nerăbdarea aproape că o copleşi. Nu voia să vorbească. Nu o s-o fac.

Trase de prosopul de pe el şi acesta căzu. Îşi plimbă mâna peste spatele lui, peste fund, simţind pielea fierbinte

şi mătăsoasă.

O trase aproape, sărutând-o apăsat, până când amândoi rămaseră fără aer. Căzu şi prosopul ei, corpurile lor goale fiind acum lipite unul de celălalt, tare pe moale, mai fierbinţi decât şi-ar fi putut imagina. Din doi paşi, ajunseră la canapeaua lată din faţa ferestrei. Lumina se revărsă înăuntru, învăluindu-i într-o strălucire aurie. Lucas o aşează pe canapea şi se ridică să o privească, în timp ce Christina stătea întinsă, într-un abandon gol. Dintr-odată, deveni timidă şi dori să se acopere cu mâinile, dar el o prinse din nou de încheieturi şi îi îndepărtă mâinile.

— Cât de frumoasă eşti! şopti Lucas.

Timiditatea ei dispăru. Frumoasă? Nimeni nu-i mai spusese asta. Nimeni nu mai gândise asta vreodată.

Christina se întinse spre el, dar Lucas clătină din cap, se aşează în genunchi lângă canapea şi îşi plimbă mâinile de-a lungul corpului ei, de la umeri peste sâni, spre talie. Ea se arcui.

— Cât mi-am dorit să te văd aşa!

Lucas o atinse din nou, iar ea se zvârcoli.

— Prima dată era întuneric. Trebuia să te văd în lumină.

Christina scoase un geamăt plin de dorinţă şi implorare, iar el zâmbi. Îi sărută clavicula, după care luă un sfârc în gură şi se jucă cu el. Ea îi simţi atingerea în întregul corp, apoi se opri, pulsând între coapse. Fiecare atingere o făcu să se zvârcolească până când senzaţiile ameninţară să o înnebunească. Niciodată nu cunoscuse acea înflorire lentă, splendidă a pasiunii, modul ispititor în care atârna de marginea extazului.

Degetele lui Lucas se plimbară în pliurile ei secrete, găsiră intrarea în corpul ei şi alunecară înăuntru. Trupul ei tresări când îl simţi, dorindu-şi mai mult. Apoi degetul lui mare găsi miezul ei inflamat şi îl apăsă, alunecând peste el cu o precizie desfrânată. Imediat, corpul ei se prăbuşi în extaz, iar Christina gemu în timp ce fu purtată de un val de sclipire orbitoare.

Plutea, sunetul mării fiind delicat în jurul ei, valurile

plăcerii pulsând în continuare prin ea. Întredeschise ochii. Lucas o ţinea în braţe, buzele lui fiind lipite de părul ei. Se simţea minunat de preţuită şi aproape satisfăcută, dar se îndoia că el se simţea la fel. Zâmbi. O mână îi alunecă *pe* corpul lui şi se înfăşură în jurul mădularului lung şi tare. Îi auzi gemând.

— Te rog, zise ea.

Lucas o aşeză delicat, ca să stea cu spatele pe perne şi fundul pe marginea canapelei. Corpul ei încă pulsa de extaz, însă acum simţea o nouă nevoie, mai intensă. Lucas îi despărţi coapsele şi îngenunche între ele. Ea se întinse, simţindu-se expusă şi, dintr-odată, emoţionată, conştientă de felul cum arăta. Lucas îi despărţi picioarele mai mult, iar ea tremură.

Cu o singură mişcare a şoldurilor, Lucas fu cu totul în ea. Christina era strâmtă, iar şocul momentului o făcu să geamă, fiind plină de dorinţă. Corpul ei se strânse în jurul lui şi îl simţi cum o pătrundea din nou şi din nou, ritmul puternic împingând-o în perne, corpul ei arcuindu-se la fiecare penetrare. Lucas o trase spre el, ca s-o sărute, un sărut la fel de sălbatic, tandru şi doritor ca pulsul corpului lui într-al ei. O ţinu de talie ca să-i mângâie sânii cu buzele şi limba, iar ea simţi cum plăcerea devenea din ce în ce mai intensă şi o umplea. Căldură, lumină, iubire, dorinţă şi Lucas... Corpul ei se încordă, luând-o prin surprindere, de data asta mult mai intens, fiecare spam de extaz fiind urmat de altul. Fu conştientă de Lucas, care ieşi din ea, şi de strigătul lui de plăcere. Apoi o luă strâns în braţe, iar ea alunecă în întuneric, ţinută aproape de inima lui.

Când se trezi, îi era cald, fiind somnoroasă şi înfăşurată în pături. Şi era singură. Pentru o clipă groaznică, se gândi că Lucas pur şi simplu se îmbrăcase şi plecase, iar inima îi tresări şi un fior de gheaţă îi străbătu corpul. Apoi văzu o licărire de lumină în uşa casei, o flacără portocalie pe fundalul albastrului-închis al cerului. Era evident că Lucas strânsese lemne şi făcuse focul.

Christina îşi strânse pătura în jurul ei şi merse spre uşă. Lucas se uita înspre mare. Expresia lui era sumbră, iar

inima ei tresări.

„Regretă ce am făcut.”

Ea nu regreta. O surprinse, dar de data asta nu avea deloc regrete. Se simţea uşoară, fericită şi satisfăcută, iar mintea ei refuza să înfrunte consecinţele şi implicaţiile acţiunilor ei.

Lucas se ridică atunci când o văzu, apoi se îndreptă spre ea şi o luă de mână.

— Eşti bine? întrebă el.

O trase în jos, ca să se aşeze pe piatra de lângă el, şi nu-i dădu drumul la mână..

Focul era cald şi ţinea departe răcoarea serii.

— Da, spuse Christina, mulţumesc.

Lucas zâmbi şi îi sărută mâna.

— Eşti aşa de politicoasă! Atât de bine-crescută!

— Nu chiar.

Cristina ezită. Poate că nu era bine să meargă mai departe. Poate că trebuia să lase lucrurile aşa cum erau, să nu pună întrebări. Dar nu-i plăcea să se prefacă şi nu vedea cum puteau continua dacă nu erau sinceri unul cu celălalt.

— Nu ştiu ce să fac acum, recunoscu ea, dureros de sinceră.

Lucas zâmbi în timp ce privirea îi era axată pe degetele lor împletite. O ridică apoi spre chipul ei.

— Nici eu nu ştiu, zise el.

— Nu ai avut niciodată o aventură cu persoana care te-a angajat? întrebă Christina.

— Eu nu am aventuri. Răspunsul fu scurt. Aruncă încă un lemn în foc, iar acesta şuieră în timp ce flacăra îl cuprinse. Exemplul părinţilor mei m-a învăţat să nu iau uşor asemenea lucruri.

— Bineînţeles, zise Christina,

Zâmbetul din ochii lui Lucas murise, fiind înlocuit de ceva întunecat şi aspru. Bărbatul se ridică şi se îndepărtă puţin de ea. Nimic nu ar fi putut să sublinieze mai mult separarea lui de ea, respingerea intimităţii. Christina simţi cum goliciunea creştea în ea.

— Ţi-am spus că mama m-a născut din flori, zise

Lucas. Am ştiut de mic că sunt diferit, ruşinat într-un fel. L-am urât pe tata pentru felul cum s-a purtat. Încă îl urăsc, chiar dacă e mort de mult.

Christina simţi un alt junghi, urmat de un val de empatie. Poate că mama Ivii fusese servitoarea sedusă de stăpân sau femeia trădată de bărbatul pe care îl iubea. În final, nu conta. Era evident că ruşinea şi nefericirea ei îl marcaseră profund pe Lucas. Christina habar n-avea cum era să te naşti fără să ai un loc în lume, dar ştia că oamenii putea fi cruzi. Lucas supravieţuise stigmatului ilegitimităţii, dar nu era ceva ce putea fi uitat.

— Îmi pare rău, zise ea. Probabil a fost groaznic pentru tine. Îmi pare atât de rău!

— A fost mai greu pentru mama, spuse Lucas. Nu cred că şi-a revenit vreodată după plecarea lui.

Se uită în sus. În lumina focului, faţa lui era formată din linii dure şi umbre întunecate.

— Nu vreau să repet greşelile tatălui meu. Nu vreau să fiu ca el, slab şi laş, să am un bastard în afara mariajului şi să-i abandonez mama.

— Nu mi te imaginez făcând vreodată aşa ceva, zise Christina.

Simţi furia din el, dar şi hotărârea. Lucas nu avea să fie niciodată un bărbat care s-o abandoneze pe femeia pe care o iubea. Pentru o clipă, simţi un junghi de pierdere când se gândi la femeia care avea să câştige iubirea lui Lucas. Aceea avea să fie o iubire pentru care merita să lupte, plină de tandreţe, loialitate şi respect. Doar că se întrebă dacă Lucas era capabil de o asemenea dragoste, dacă avea să-şi asume vreodată riscul.

Voia să îl atingă, dar ceva din atitudinea lui îi interzicea asta, ceva rece şi egoist. Îşi aminti toate ocaziile când încercase să-l ajute, iar el o respinsese. Experienţa îl învăţase să nu aibă încredere în nimeni, să nu accepte consolare din partea nimănui. Chiar şi aşa, distanţa dintre ei îi dădu fiori. În urmă cu puţin timp, fuseseră cât se putea de apropiaţi, iar acum simţea abisul dintre ei.

— Ar trebui să te căsătoreşti, zise ea impulsiv. Te-ai

rupt de tot de apropierea umană. Nu are cum să fie bine.

În timp ce spuse asta, simţi gelozie şi posesivitate, pe care ştia că nu avea dreptul să le simtă.

Zâmbetul lui Lucas fu atât de tandru, încât inima ei tresări.

— Cred că încerci să mă ajuţi din nou.

— Îmi pare rău, spuse Christina.

— Nu ai de ce. Ăsta e unul dintre cele mai plăcute lucruri la tine, Christina. Eşti atât de generoasă!

Acest lucru ar fi trebuit s-o facă fericită, dar simţi că era aproape de disperare. Era furioasă pe ea însăşi pentru că se gândise că de data asta situaţia avea să fie altfel. Însă nimic nu se schimbase. Lucas era tot un servitor, iar ea continua să aibă un comportament greşit şi condamnabil. Însă un lucru se schimbase. Ştia că-l iubea, iar asta făcea situaţia şi mai grea.

„Nu e destul. Vreau mai mult de atât. Nu vreau întâlniri pe furate şi să mă furişez ca şi cum mi-ar fi ruşine.”

Dar nu putea avea mai mult. Nu era nimic acolo pentru ea.

Lumina focului strălucea în faţa ochilor ei.

— Trebuie să plec. Trebuie să mă întorc înainte de cină.

Christina se ridică.

— Stai! zise Lucas.

Christina simţi un junghi de anticipare, deşi ştia că erau din nou angajat şi servitor. Îl privi şi văzu că era confuz. Apoi Lucas îi oferi un zâmbet care de data asta trezi altfel de fiori în ea.

— Vreau să ştiu ceva. Vreau să ştiu cum ţi-ai pierdut virginitatea.

Capitolul 14

Lucas se aşteptă să i se spună să-şi vadă de treabă. Până la urmă, el fusese cel care pusese distanţa între ei,

care se retrăsese, dându-i de înţeles cât se putea de clar că nu voia intimitate, că nu-i putea oferi nimic. În ciuda acestor lucruri, nu voia să-i dea drumul. Avea nevoie de ea. Simţea o dorinţă intensă de a încerca s-o ţină lângă el, deşi ştia că ea trebuia să se întoarcă la castel, la familia ei, la o viaţă în care el nu juca niciun rol.

O privi. Părul i se revărsa pe umeri, având un castaniu bogat în lumina focului. Era atât de frumoasă, cu faţa ei liniştită, ochii albaştri atât de sinceri şi pielea atât de mătăsoasă, încât ardea de dorinţă s-o atingă din nou. Pe umeri avea o constelaţie de pistrui. Voia să îi sărute, să guste din nou acele buze. Simplul gând îi făcu corpul să se încordeze.

— Nu ştiu dacă e un subiect potrivit de conversaţie, spuse Christina în cele din urmă.

Îl privi, apoi îi oferi un zâmbet timid, dar şi desfrânat. Dorinţa se aprinse şi mai intens în el şi, în acelaşi timp, simţi o emoţie. Ţinea la Christina. Era prea specială şi minunată ca să nu ţină la ea. Era straniu şi nefamiliar să-şi recunoască emoţiile. Nu ştia ce să creadă, dar nu avea să le nege. Nu avea niciun sens să se păcălească singur. O voia pe Christina, avea nevoie de ea şi nu ştia ce să facă în privinţa asta.

— Ai dreptate, spuse Lucas.

Întinse mâna şi o trase lângă el, lipindu-şi buzele de gâtul ei.

— E potrivit să facem dragoste, dar nu trebuie să vorbim despre asta.

Christina zâmbi, dar simţi o urmă de incertitudine în râsul lui.

— Lucas…

— Da?

Bărbatul îi trasă pistruii de pe umăr cu limba. Nu se putea abţine. Trebuia s-o atingă.

— Nu se cade, nu-i aşa?

Se îndepărtă uşor de el, îşi trase genunchii la piept şi îşi odihni bărbia pe ei. Dintr-odată, păru speriată, iar asta îl făcu pe Lucas să simtă un junghi în inimă

— Nu se cade să facem dragoste.

— Mie mi se pare potrivit, zise Lucas sincer.

Din impuls, se întinse şi o trase înapoi în braţele lui. Era bine să o simtă acolo. Se simţea întreg, complet.

— Şi mie.

Părea confuză. Se întinse să îl sărute – o atingere a buzelor care îl făcu să-şi dorească mai mult.

— Nu vreau să se termine momentul ăsta, spuse ea. Am încercat. Chiar am făcut-o. Ştiu că şi tu ai făcut-o. Dar…

— Atunci nu te mai gândi la asta.

O sărută a treia oară, flacăra pasiunii dintre ei aprinzându-se ca un foc sălbatic. Lucas ştia că ar fi trebuit să îi spună adevărul despre el chiar în acel moment, înainte să se mai întâmple ceva, dar acolo, în liniştea casei, cu sunetul valurilor care se loveau de stânci şi cu ea în braţe, simţi pentru prima oară pace de când murise Peter. Mai târziu, îşi spuse în timp ce se pierdu în sărut. Mai târziu avea să-i spună totul.

— Credeam că sunt o desfrânată pentru că vreau asemenea lucruri, zise ea încet, în timp ce mâna îi alunecă sub cămaşa lui Lucas ca să-i simtă pielea caldă. Dar acum nu pot să cred că un lucru atât de minunat poate să fie greşit. Se încruntă. Mă întreb dacă e mereu atât de bine. Mă îndoiesc că poate să fie.

— Nu, zise Lucas sincer. Nu e. Zâmbi când o văzu atât de serioasă. Rareori este atât de bine.

Christina zâmbi.

— Credeam că nu obişnuieşti să faci asta.

— Niciodată nu am spus că aş fi trăit ca un călugăr. Când eram tânăr, şi eu era foarte curios şi pasional.

— Iar acum lucrurile stau altfel, îl tachină Christina.

Lucas îşi băgă mâna în părul ei mătăsos. Îi înclină capul, o sărută din nou şi îşi plimbă limba peste buza ei de jos, după care alunecă în gura ei. Sărutul deveni mai apăsat, iar Lucas simţi o nevoie pură, care îl străpunse. Gustul ei era dulce şi fierbinte, iar el nu se putea gândi decât la cât de mult o dorea.

— Ah, ştiu că nu ar trebui să fac asta din nou, dar e

atât de bine... Vocea ei era puţin mai puternică decât un oftat.

Lucas înghiţi în sec. Faptul că ea se simţea atât de bine îl făcea să creadă că putea cuceri lumea.

— Mă bucur, spuse el. Mă bucur că ţi-a plăcut.

Vocea lui era puţin aspră.

Ea îşi plimbă degetele peste pieptul lui în timp ce se sărutau. Apoi mâna îi alunecă mai jos, peste pântecul lui ferm. Îl muşcă încet de gât, de umăr, sub ureche, iar Lucas închise ochii şi se lăsă desfătat de senzaţii. Era incitant să se abandoneze seducţiei. Acum ea îşi plimba limba peste pieptul lui, gustându-l, explorându-i corpul cu o îndrăzneală inocentă şi o plăcere extrem de excitante. Uşoara stângăcie nu făcu decât să îi facă inima să bată mai cu putere şi să-i intensifice erecţia. Buzele şi limba ei dansară pentru stomacul lui şi îi atinseră coapsa cu o desfătare curioasă. Lucas gemu şi încercă să o rostogolească sub el, dar Christina se aşeză deasupra, frecându-se languroasă de el.

Lucas respira sacadat. Nu se putea controla. Îşi înfipse mâinile în părul ei şi o trase să o sărute. Corpul ei aluneca peste al lui, încingându-l atât de mult încât, dacă nu l-ar fi sărutat, ar fi ţipat. Gemu şi se arcui spre ea, nemaiputând rezista tentaţiei.

O rostogoli într-o parte, ca să o poată face a lui. O pătrunse, copleşit de gustul ei, şi nu se opri până când nu ajunseră amândoi într-un vârtej de senzaţii şi dorinţă. Dar dintr-odată nu mai dori această nerăbdare, această lăcomie. Voia să tempereze pasiunea care ardea între ei şi să aibă timp. Mâinile îi încetiniră. Se mişcă apoi cu o plăcere relaxată, care o făcu să îl implore. Era tandreţe, cu o muchie ascuţită de dorinţă şi blândeţe ce continua să excite. O exploră aşa cum dorise mereu s-o facă, învăţând fiecare curbă şi contur al corpului ei, fiecare suiş şi coborâş. Ea se mişca odată cu el şi, pentru prima oară în viaţa lui, Lucas îşi dădu voie să se lase pradă nevoii pe care o avea pentru o femeie, pentru această femeie, corp şi suflet. Îi simţi corpul tremurând de plăcere, iar Christina se arcui sub el, strigându-i numele. Cu toate astea, continuă să se mişte

controlat şi o simţi grăbindu-se, în timp ce trupul îi strălucea auriu în lumina focului, iar pielea îi ardea de pasiune. O sărută şi o simţi cuprinzându-l. De data asta, îşi dădu voie să cadă în eliberarea cutremurătoare a împlinirii.

Ştia că, dacă o făcea din nou a lui, acest lucru nu atenua dorinţa pe care o simţea. Ba dimpotrivă, doar o intensifica. O trase aproape şi îşi odihni obrazul peste al ei, respirând sacadat.

Lucas nu ştiu cât timp trecu până ce se mişcă din nou. Nu simţi nevoia să se mişte, să gândească. Trăsese nişte pături peste ei şi stăteau întinşi şi împletiţi, în căldura şi lumina soarelui. Ar fi fost fericit să rămână aşa pentru totdeauna. Senzaţia de pace din el se intensificase, la fel senzaţia de aparţinere, ca şi cum era legat de această femeie şi nu voia să-i mai dea drumul niciodată. Asta ar fi trebuit să-l sperie, însă nu o făcu. Era un lucru normal.

Când deschise ochii, ai Christinei erau deja deschişi şi îl priveau.

— Ai întrebat ceva, zise ea, în timp ce-şi odihnea mâna pe pieptul lui. Vrei să ştii răspunsul?

Ea ezită şi roşi. Nu voia să-l privească. Lucas nu putea să vadă decât curba genelor ei.

— Da.

El o aşeză mai confortabil în braţele lui. Îşi aminti că dorise să afle cum îşi pierduse Christina virginitatea pentru că era sigur că avea legătură cu singurul lucru despre care ea nu vorbea niciodată şi pe care voia să îl uite, şi anume moartea mamei ei, logodna ruptă şi sacrificarea viitorului pentru familia şi clanul ei.

— E adevărat că am avut un iubit înainte. Privirea pe care i-o aruncă fu dulce şi ruşinată, plină de sfidare, exact ca o virgină inocentă. Dar ai ştiut asta de dinainte, nu?

— Am bănuit, spuse Lucas, sărutând-o pe creştet.

Christina se înroşi şi mai tare.

— Nimeni nu are aşteptări ca un bărbat să fie virgin, dar când vine vorba de fiica necăsătorită a unui duce…

— Societatea are standarde duble, spuse Lucas, şi aşteptări nerealiste din partea femeilor. Ridică din umeri.

Jumătate din rasa umană are relaţii intime fără binecuvântarea căsătoriei. Nimeni nu ştie asta mai bine ca mine. Femeile au aceleaşi nevoi şi dorinţe ca bărbaţii.

Christina îl analiză.

— Ai o atitudine foarte deschisă, mai ales pentru un bărbat, zise ea sec.

— Nu judec. Cum aş putea s-o fac? Doar sunt un bastard, copilul unei mame necăsătorite. Şi asta nu te face mai puţin specială, Christina, Nu te face mai puţin *tu.* Toate experienţele pe care le avem ne transformă în oamenii care suntem, iar tu eşti absolut minunată.

Ochii începură să-i sclipească precum nişte stele, iar Lucas simţi un val de emoţie, care îl lăsă fără aer. Îşi pierdea detaşarea, se pierdea în sentimentele pentru ea şi nici măcar nu era sigur că asta îl deranja.

— Mulţumesc, spuse ea simplu. Ai spus că bănuiai deja. De unde ai ştiut că am avut un iubit?

— Cred că din sărutul tău. Ai reacţionat ca o femeie care a mai fost sărutată.

— Sărutul e una, orice debutantă poate fura un sărut de la un bărbat, dar să faci dragoste e cu totul altceva. Asta e linia pe care nu ar trebui s-o trecem.

— Dar tu ai făcut-o? întrebă Lucas.

Ea se ridică, înfăşurându-se într-o pătură, şi mai puse lemne pe foc. Făcu asta calm. Lucas îşi dădu seama că îi plăcea asta la ea, lipsa agitaţiei. Era unul dintre numeroasele lucruri care îl atrăgeau la ea.

— Am fost logodită, spuse ea cu aceeaşi onestitate cu care îl obişnuise. Eram tânără, curioasă… Ridică din umeri, ca şi cum ar fi deplâns nerăbdarea din tinereţe. Urma să ne căsătorim, aşa că m-am gândit că oricum nu avea ce să se întâmple.

Lucas se gândi la mama lui. Şi ea fusese tânără şi pasională, fără să se gândească la consecinţele acţiunilor ei. Îl iubise pe tatăl lui. Îi spusese asta. Păcat că avusese încredere în el.

— L-ai iubit?

Regretul umbri privirea Christinei. Fu atât de puternic,

încât îl lăsă pe Lucas fără aer.

— Da, zise ea simplu. L-am iubit din tot sufletul, cu toată fiinţa mea. Eram tânără şi nu aveam cu ce să compar, nimic care să mă pregătească. Era chipeş, tânăr şi l-am plăcut.

Lumina focului îi lumină zâmbetul. Era un mic secret care îl făcu gelos pe Lucas.

— Şi am vrut să văd cum e să fac dragoste. Desenă cu degetele ceva pe piatră şi evită privirea lui Lucas. Eram îndrăgostită de dorinţa pe care o simţeam şi de el. Ne întâlneam cât de des puteam. Mama, fiind bolnavă, era o supraveghetoare permisivă. Regret că am profitat de boala ei ca să fac ce vreau. Dar credeam că o să fiu căsătorită în scurt timp şi că nimic nu putea schimba asta. Nu mi-am dat seama cât de uşor se poate schimba viaţa – într-o singură secundă, totul poate să dispară.

— Ce s-a întâmplat?

Christina se foi şi îşi mută privirea în altă parte. Pentru prima dată, Lucas simţi că era vorba de ceva dureros.

— Tata a rupt logodna, zise Christina pe un ton neutru. Mama a murit, iar el a hotărât că avea nevoie de mine ca să am grijă de copii. Aveau bone, guvernante şi tutori, dar nu era îndeajuns. Aveau nevoie de iubirea unei mame.

— Pe care le-ai oferit-o. Lucas simţi furia care începuse să mocnească în el. De ce nu a putut el să ofere dragostea de care aveaţi toţi nevoie? De ce nu s-a recăsătorit dacă voia o soţie şi o mamă?

— Tata nu a fost capabil să…

— Să iubească pe altcineva în afară de el însuşi?

— Voiam să zic că nu a fost capabil să facă faţă. Niciodată nu a putut să aibă grijă de el însuşi sau de altcineva.

— Aşa că a preferat să-ţi distrugă visul căsătoriei. Furia lui Lucas devenise atât de intensă, încât trebui să facă un efort conştient pentru a nu ridica tonul. Şi logodnicul tău? Ce a făcut?

— Nu a luptat pentru mine, dacă asta întrebi.

Tonul ei deveni din nou sec, iar Lucas o plăcu pentru asta, pentru refuzul de a arăta milă de sine.

— Mi-a cerut să respectăm dorinţa tatălui meu, după care el a plecat în Londra şi s-a căsătorit cu moştenitoarea a 60 000 de lire. Atunci mi-am dat seama că mi-am irosit iubirea pe un om care nu o meritase.

— A fost un nemernic bun de nimic.

Voia să-l găsească pe logodnicul lipsit de coloană vertebrală şi să-l lase fără dinţi. Voia să-l lovească pe laşul care îi luase virginitatea Christinei MacMorlan, dar nu fusese destul de bărbat cât să o facă a lui.

Să o facă a lui…

Corpul i se întări, fiind copleşit de un val orbitor de posesivitate şi dorinţă.

Christina MacMorlan era acum a lui şi nu avea de gând să-i dea drumul. Era a lui în toate modurile care contau.

Era ca şi cum se înfăşurase în jurul inimii lui.

Gândul era terifiant, însă în acelaşi timp ştia în adâncul sufletului său că acesta era adevărul – destinul.

— Îmi pare rău.

Christina zâmbi, dar lumina nu îi ajunse şi în ochi.

— Presupun că eram nepregătită. Lucrurile astea te lovesc cel mai tare când nu ai experienţa care să uşureze impactul. Când am iubit, nu mi-am impus limite niciodată, iar asta a fost o greşeală.

— Ba nu, singura ta greşeală a fost că ai avut încredere într-un bărbat care nu te merita.

Privirea i se plimbă pe ea, peste umerii ei goi şi curbura sânilor ascunşi de pătură. O dorea nu numai fizic, ci într-un mod mult mai complex. Pentru prima oară după mulţi ani, simţi teamă. Teamă că pierdea ceva infinit de preţios, atât de important pentru el, încât pierderea îl împingea dincolo de propriile limite. Şi mai simţi că, din acest punct de vedere, el şi Christina semănau.

Ea îi surprinse privirea şi se încruntă.

— Lucas?

Bărbatul se apropie de ea şi o luă de mână.

— Lucrurile care ţi s-au întâmplat au fost trădări groaznice. Faptul că tatăl ţi-a rupt logodna, că logodnicul tău bun de nimic nu l-a înfruntat… cred că te-au rănit foarte mult.

Christina ridică din umeri, însă Lucas simţi o tensiune în ea, ca şi cum ar fi ştiut că nu avea de gând să renunţe la subiect.

— Am fost dezamăgită de ei, zise ea lipsită de orice expresie. McGill a fost slab, iar tata, egoist. Asta ai tot spus şi tu, şi ştiu că ai dreptate. Dar… zise ea, apoi se opri.

— Dar nu asta te-a rănit cel mai mult.

Christina se încordă. Era ca şi cum Lucas ajunsese la cea mai puternică barieră, imposibil de trecut. O durere profundă şi groaznică, pe care ea nu o putea elibera.

— Christina?

Ea se întoarse spre el, iar Lucas fu şocat să vadă sclipiri de lacrimi în ochii ei. Părea furioasă şi tristă în acelaşi timp, un înger furios şi un copil cu inima frântă.

— Nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat dacă nu m-ar fi părăsit. Cuvintele explodară din ea. O iubeam. Aveam nevoie de ea. Aveam numai 18 ani!

— Mama ta, zise Lucas, simţind un val de durere şi compasiune pentru fata care fusese Christina. Aveai nevoie de mama ta.

— Niciodată nu m-am gândit că lucrurile o să se schimbe. Strălucirea din ochii ei se intensifică, iar o lacrimă mare curse pe piatra de lângă mâna ei. Eram fericită. Credeam că ştiu ce viitor o să am şi apoi, într-o fracţiune de secundă, nu mai eram în siguranţă. Totul dispăruse.

— Draga mea!

Lucas o luă în braţe şi o simţi tremurând, mici plânsete zgâlţâindu-i întregul corp.

— Ai încercat să-i iei locul. De atunci ai avut grijă de oameni.

O trase şi mai aproape şi o mângâie uşor pe păr, în timp ce lacrimile ei îi udau pieptul.

— Şşt, o să fie totul bine.

Îi sărută obrajii umezi, iar ea se ţinu de el ca şi cum

era singurul lucru sigur într-o lume furtunoasă.

— Eşti în siguranţă acum. Totul o să fie bine.

— Mi-a fost atât de frică, şopti ea. Nu era nimeni care să mă ajute. Tata, McGill…

— Te-au dezamăgit, zise Lucas, în timp ce-i dădu la o parte părul umed de pe obrajii aprinşi. Îmi pare rău pentru asta. Îmi pare rău că te-au dezamăgit tocmai când aveai nevoie de ei mai mult.

Ea clătină din cap, dar se ţinu şi mai strâns de el.

— Christina, spuse el, ştiind că vorbea serios, nu o să te părăsesc niciodată, îţi jur!

Ea se opri.

— Lucas… Păru afectată, iar când se uită în sus, privirea îi era circumspectă. Dar…

— Nu există niciun dar, nu există rezerve. O sărută. Căsătoreşte-te cu mine!

Iniţial, dorise să aştepte până s-o ceară, dar nu putu. Ştia că trebuia să-i dea timp, dar dintr-odată avu impresia că nu mai avea. Voia să-i spună totul, tot adevărul şi în acelaşi timp s-o asigure că avea să fie întotdeauna alături de ea.

Christina tăcu şi, pentru o clipă groaznică, Lucas crezu că urma să-l refuze, iar lumea i se păru un loc foarte gol.

Ea se ridică şi îşi trase din nou genunchii la piept.

— Lucas, eşti sigur?

Încă părea nesigură.

— Da, foarte sigur. Te vreau. Vreau să mă căsătoresc cu tine. Voia să-i spună adevărul. Christina, ascultă-mă, sunt lucruri pe care trebuie să ţi le explic…

Ea îşi lipi degetele de buzele lui.

— O să fie dificil pentru tine. Tonul i se schimbase, iar acum era practică. Îţi dai seama de asta? Oamenii o să vorbească, o să fie bârfe şi replici acide. Societatea o să te batjocorească. Deja ai suportat stigmatul adus de faptul că eşti un bastard fără tată. Nu pot să-ţi cer să devii din nou un proscris doar de dragul meu.

Încă se gândea la el. Lucas înţelese că ea anticipa un scandal imens, că oamenii aveau să spună că se căsătorise

cu ea din interes şi aveau să-i distrugă reputaţia. Christina nici măcar nu se gândise ce ar fi spus despre ea pentru că îi păsa de sentimentele lui. Faptul că era atât de protectoare cu el îl lăsă fără aer.

— Eşti cea mai dulce şi mai generoasă femeie pe care am întâlnit-o, dar şi dacă ar trebui să merg în picioarele goale prin iad, tot m-aş căsători cu tine. Ar merita fiecare pas.

— Mulţumesc, şopti ea. Atunci o să fiu onorată să devin soţia ta.

Stătură un timp unul în braţele celuilalt, după care ea se ridică în picioare. Lucas simţi o pierdere, senzaţia că nu era complet fără ea.

— Chiar trebuie să plec. O să vorbim despre asta mâine. Trebuie să merg la distileria de whisky în seara asta.

Îşi căuta hainele şi se îmbrăca în grabă. Era alertă şi eficientă. Lucas era conştient de impulsul foarte puternic de a nu-i da drumul, ca şi cum acel moment nu mai putea fi trăit. Simţi o senzaţie de spaimă în stomac.

— Christina, te rog să-mi promiţi că o să renunţi la contrabanda cu whisky! Văzu expresia şocată de pe faţa ei şi se hotărî să lămurească lucrurile. Într-o zi, Eyre o să vină să te aresteze pe tine, nu pe ceilalţi membri ai grupului. Renunţă înainte să fie prea târziu!

Ea îl mângâie pe obraz.

— O s-o fac. Ăsta e ultimul lot, îţi promit!

— Tu spui asta, dar Eyre…

În ochii ei apăru ceva, o umbră de confuzie şi suspiciune. Lucas ştiu în acel moment că se dăduse de gol. Îşi furase singur şansa de a-i spune adevărul aşa cum voia el.

— Pari să ştii foarte bine ce gândeşte domnul Eyre, zise ea încet. De ce?

Lucas inspiră adânc.

— Am lucrat pentru Lord Sidmouth. Eu sunt bărbatul trimis să-ţi distrugă grupul de contrabandişti.

Capitolul 15

— Nu! spuse Christina, dar în adâncul ei ştia că era adevărat.

Vedea vinovăţia din ochii lui Lucas. Pentru o clipă lungă şi groaznică, îşi dori să nu fi pus întrebarea, să fi fost ignorantă şi fericită în acea ignoranţă, dar era prea târziu. Un val de amintiri o cuprinse, îşi aminti de noaptea în care contrabandiştii îl prinseseră pe Lucas la Kilmory, când fusese găsit spionând pe stânci. Se gândi la toate întrebările pe care i le pusese şi la faptul că se întâlnise în public cu Eyre.

Lucas nu era un servitor, niciodată nu fusese. Nu era de mirare că fusese sfidător. Era un bărbat obişnuit să ia decizii şi să comande, autoritar şi puternic.

Totul avea în sfârşit sens, fiind o înşelăciune atât de clară şi dureroasă încât se miră că nu observase mai devreme. Lucas se ascunsese la vedere, iar ea fusese atât de naivă, atât de îndrăgostită, că nu văzuse asta.

I se făcu frig. Începu să tremure şi îşi înfăşură braţele în jurul ei. Dintr-odată, hainele pe care le avea i se păreau prea subţiri ca s-o protejeze. Avea nevoie de ceva care s-o apere de el şi de imaginile teribile din mintea ei, de felul în care făcuse dragoste cu el fără reţineri, iar el o minţise.

— Permite-mi să-ţi explic, începu Lucas, dar Christina clătină din cap, acoperindu-şi urechile cu mâinile.

Îi era atât de rău, că nici măcar nu putea să îl privească. Nu voia să-i audă minciunile.

Lucas îi spusese că o respecta şi ţinea la ea.

— Nu mai spune niciun cuvânt, te rog, nu vorbi cu mine!

Se simţi copleşită de dezgust şi disperare, începând să tremure din cauza unui amestec de furie şi şoc. Simţi că luase foc şi o durea stomacul. Cei care spuneau că nu există prost mai mare decât un prost bătrân aveau

dreptate. Fusese orbită. Se îndrăgostise de Lucas, şi totul fusese o fantezie. Îşi dorise să fie adevărată şi crezuse cu totul în ea. Se sedusese singură cu o iluzie. Se învinovăţi mai mult decât îl învinovăţea pe el.

— Presupun că numele tău nici măcar nu e Lucas Ross, zise ea încet, şi clar nu eşti grădinar. Furia se înteţi în ea, bruscă şi fierbinte. Era mai bună decât suferinţa. Ar fi trebuit să-mi dau seama de la început. Erai cel mai groaznic servitor din câţi am avut, nici măcar nu te-ai prefăcut că stai la locul tău. Dar eram atât de îndrăgostită că nici măcar n-am văzut asta. Scoase un sunet de dezgust. Ei bine, eşti concediat, domnule Ross, sau oricare o fi numele tău adevărat. O să-ţi faci bagajele şi o să părăseşti Kilmory imediat!

Îşi dădu seama că avea să vomite, aşa că fugi în cealaltă cameră, trântind uşa în urma ei. Ajunse la timp.

Simţi că Lucas o urmase. Îşi dori să fi bătut uşa în cuie, dar era prea târziu. Bărbatul înmuie o cârpă în apa rece din bolul aflat pe masă şi i-o întinse. Când refuză s-o ia, îngenunche lângă ea şi îi şterse faţa ca şi cum era un copil. Ura să recunoască asta, dar gestul o făcu să se simtă mai bine. Apoi o luă în braţe şi o duse înapoi în camera principală. O aşeză pe canapea şi se duse spre cufăr, căutând ceva.

— Pleacă! zise Christina.

Lucas o ignoră.

— Caut un şal pentru tine.

Christina se ridică de pe canapea şi îşi luă unul singură. Văzu cum expresia lui Lucas se întunecă din cauza refuzului ei de a-i accepta ajutorul. Îl ignoră, înfăşurând şalul strâns în jurul ei.

— Christina, te rog, ascultă-mă! Lasă-mă să-ţi explic de ce sunt aici…

— Nu cred că există vreo explicaţie posibilă care să te scuze, domnule Ross.

Îl privi în ochi şi simţi un alt val de disperare.

— Cât te-ai amuzat să te joci cu mine, zise ea, încercând să ascundă durerea în spatele sarcasmului şi

auzind golul din propria voce. Eşti un actor bun, domnule Ross, dar ce rol! Să faci dragoste cu fata bătrână, care e şi mătuşă. Sper că te plătesc bine.

— Încetează! zise Lucas furios.

O prinse de braţ şi o trase aproape de el. Christina încercă să se opună, dar în zadar. Era prea obosită şi tristă, iar corpul o trădă.

Îi recunoscu atingerea şi se înmuie, dorindu-l în continuare. Voia să ţipe din cauza frustrării. Era ultimul bărbat de la care voia alinare şi, cu toate astea, îşi dorea ca Lucas să o ia în braţe, să o ţină strâns şi să-i spună că o iubeşte.

— Nu a fost aşa. Niciodată nu a fost aşa.

— Nu contează, spuse Christina slăbită. Dă-mi drumul în momentul acesta!

Lucas îi dădu drumul imediat, iar ea se simţi şi mai rău, mai rece şi singură, ca şi cum inima i se frânsese în două.

— Ba contează. Contează mai mult decât orice altceva pe lume. Nu regret nimic din ce s-a întâmplat între noi, Christina!

Aproape că îl crezu. Părea sincer. Crezuse că îl putea citi atât de bine, dar nu-l cunoştea deloc. Nu îi recunoscuse minciunile.

— Rişti toate lucrurile de care îmi pasă, spuse Christina, care se simţi copleşită de un val de furie protectoare. I-ai pus în pericol pe oamenii pe care îi iubesc, clanul pentru care am muncit din greu ca să-l protejez. Vocea îi tremură. Ei sunt viaţa mea, Lucas, şi tu ai vrut să distrugi tot!

Văzu cum privirea lui se întunecă din cauza furiei. Făcea eforturi să se controleze, iar acest lucru o enervă şi mai mult, pentru că el nu avea niciun motiv să fie supărat, dar ea avea.

— Te-am protejat, spuse Lucas, vorbind repede. Nu i-am spus lui Eyre despre distileria de whisky. Dacă i-aş fi zis ceva, putea să te aresteze acum câteva zile.

— Ar trebui să-ţi mulţumesc? Sunt sigură că ai avut

motivele tale.

Văzu o licărire în ochii lui şi-şi dădu seama că era adevărat. Simţi un alt val de suferinţă.

— Care a fost motivul?

Pentru o clipă, nu fu sigură că el avea să-i răspundă. Îl văzu încleştându-şi maxilarul.

— Nu am venit aici doar din cauza contrabandei.

Vorbi încet, ca şi cum ar fi fost reticent. Christina înţelegea. Deja distrusese atât de mult, încât o îngrozi gândul că avea să afle mai multe. Lucas îşi ridică privirea şi se uită în ochii ei.

— Am venit ca să aflu ce s-a întâmplat cu fratele meu.

Atunci ea îşi dădu seama. Văzu asta pe chipul lui şi în ochii săi întunecaţi. Văzu şi se întrebă cum fusese atât de oarbă. Peter Galitsin fusese doar un băiat, iar Lucas era fără doar şi poate un bărbat, dar asemănarea dintre cei doi era evidentă.

— Peter Galitsin, şopti ea.

Întinse o mână ca să-şi găsească echilibrul. Peretele casei era rece. Îşi aminti întrebările pe care le pusese Lucas despre moartea lui Peter. Probabil crezuse că grupul de contrabandişti era responsabil pentru asta. Îi era în continuare greaţă, dar nu mai avea ce să verse.

— Care e numele tău adevărat? întrebă ea.

Într-un fel, părea o întrebare banală, mai ales că nu ştia dacă el avea să-i spună adevărul.

Dezamăgirea o cuprinse din nou. Bărbatul o înşelase în mai multe moduri decât putea număra.

— Numele meu e Lucas Black. Eu şi Peter eram fraţi vitregi.

Christina simţi un alt junghi de amărăciune, ascuţit ca împunsătura unui pumnal.

Deci povestea pe care mi-ai zis-o despre faptul că eşti ilegitim…

— A fost adevărată. M-am născut din flori, sunt fiul unei prinţese din Rusia şi al unui lord scoţian.

Christina clătină neîncrezătoare din cap. Nu ştia dacă să-l creadă. Nu putea face diferenţa dintre adevăr şi

minciună. Îşi aminti ce îi spusese Lucas, că-şi petrecuse tinereţea pe străzi. Se gândi la pasiunea cu care vorbise despre cicatricile statutului său ilegitim. Oare toate fuseseră minciuni? Nici nu era sigură că mai conta. Nu mai putea să aibă încredere în el.

— Presupun că m-ai suspectat şi pe mine că ţi-am omorât fratele, zise ea cu un licăr de durere pe care nu-l putu ascunde. Ăsta a fost motivul pentru care nu i-ai spus lui Eyre de mine mai demult. Aşteptai să afli dacă eram vinovată.

Lucas se îndreptă.

— Nu pot să neg că aşa a început totul. Am crezut că grupul de contrabandişti a avut de-a face cu moartea lui Peter. Tu eşti liderul lor, deci asta am crezut la început. Dar după nicio săptămână în compania ta am ştiut clar că nu era aşa. Nu ai face niciodată aşa ceva.

— Atunci de ce nu mi-ai spus adevărul? Christina ştiu răspunsul din clipa în care îl întrebă şi nu aşteptă să-i spună el. Ai crezut că, dacă aflu că m-ai păcălit, o să te dau afară. Ai vrut să rămâi la Kilmory. Aşa că ai continuat să minţi, să mă foloseşti, să te prefaci că ţii la mine, în speranţa că o să te duc la criminalul fratelui tău. Îi fu ruşine de modul în care îi tremură vocea. La naiba cu tine, Lucas! De ce n-ai putut să vii aici şi să întrebi pur şi simplu de Peter? Te-aş fi putut ajuta.

Se întoarse cu spatele la el. Nu voia s-o vadă aşa de tulburată.

— Ai avut dreptate. Vreau să pleci. Părăseşte Kilmory!

— Nu, zise Lucas.

— Te rog! Dacă vrei să-ţi continui investigaţia, stai la hanul Kilmory. Nu-mi pasă. Dar, dacă ai cât de puţin respect pentru mine, te rog să nu mă mai agasezi cu scuze.

Trecu de el şi ajunse pe plajă. Abia atunci îşi dădu seama că era în picioarele goale şi îşi lăsase ciorapii şi pantofii în urmă. Nisipul era rece printre degetele ei. Briza era aspră. Apusul albastru se înfăşură în jurul ei, însă pentru prima oară frumuseţea proprietăţii nu o impresionă. Îi era frig până în suflet, ce mai rămăsese din inima ei fiind

spulberat într-un milion de bucăţi. Avusese dreptate în privinţa dragostei. Durea. Puteai s-o pierzi într-o fracţiune de secundă, şi apoi totul se schimba.

*

„La naiba, fir-ar să fie!”

Lucas îşi trecu exasperat mâna prin păr.

Situaţia nu avea cum să fi mers mai prost. Acum putea vedea ce distrusese. Căutarea lui îl orbise şi nu mai văzuse cât de mult avea să o rănească pe Christina când adevărul urma să iasă la suprafaţă. Calculase greşit totul şi nu îi demonstrase decât că nu putea să aibă încredere în el.

„Un prost. Un ticălos prost.”

Christina fusese rănită atât de tare în trecut! Întreaga ei viaţă, tot ce ştia că însemna siguranţă fuseseră distruse într-o clipă, iar acum el făcuse la fel. Îi luase lumea şi i-o distrusese.

Lucas ieşi afară şi se aşeză pe piatra dinspre mare. Focul devenise o strălucire de cenuşă încinsă. Cerul de deasupra mării era trandafiriu şi auriu. Briza era rece. Stătu acolo mult timp, gândindu-se.

În căutarea lui fără scrupule, pierduse singurul lucru la care ajunsese să ţină mai presus decât orice: Christina şi promisiunea unui viitor cu ea.

Însă şi Peter merita să se facă dreptate. Nu putea pur şi simplu să abandoneze cauza fratelui său, nu când ucigaşul lui încă era în libertate, nu când nu mai era altcineva care să-l aducă în faţa justiţiei. Se simţea prins la mijloc. Nu putea pleca de la Kilmory până ce nu făcea tot ce putea ca să afle adevărul. Dar mai important decât asta era să îi demonstreze Christinei că putea avea încredere în el.

„Aş fi putut să te ajut”, îi spusese Christina. Se întrebă dacă şi în situaţia de faţă putea fi convinsă să facă asta. Doar credea cu tărie în justiţie. Lucas trebuia să aibă încredere că bunătatea şi generozitatea ei îl puteau ajuta, deşi nu merita asta.

Lucas se ridică încet. Impulsul de a se duce după

Christina, de a-i risipi toate obiecţiile era puternică, dar la fel de puternic era respectul pe care îl avea pentru ea. Nu o putea forţa să îl ajute. De data asta, trebuia să-i câştige încrederea. Trebuia să o cucerească din nou.

Când ieşi pe plajă, îl văzu pe Eyre călare pe un cal gri. Când îl văzu, bărbatul se opri. Nu descălecă, dar îl fixă cu privirea de la înălţime.

— Te plimbi cam târziu, domnule Ross.

— Am fost să înot, zise Lucas ridicând din umeri. Grădinăritul e o meserie murdară.

— La fel ca spionatul, zise Eyre. Am auzit că ai fost ocupat să o seduci pe fiica ducelui, ca parte din investigaţia ta. Bine lucrat, domnule Ross. Sper că a meritat.

Lucas cu greu se stăpâni să tacă şi să nu-şi înfăşoare mâinile în jurul gâtului lui Eyre. Bărbatul doar voia să-l provoace, ştia asta, dar fu aproape imposibil să nu o apere pe Christina şi să-i dea bărbatului confirmarea pe care o căuta.

— Pot să te ajut cu ceva, domnule Eyre?

— Nu chiar, zise bărbatul. Acum am un informator în castel, nu am nevoie de ajutorul tău.

Calul păşi într-o parte, în timp ce Eyre strânse hăţurile. Se uită în sus, spre stâncă, iar Lucas îi urmări privirea. Văzu alţi călăreţi care se ducea spre vârf.

— Ne îndreptăm spre distileria de whisky. Sperăm ca în seara asta să-i prindem pe contrabandişti în mijlocul acţiunii.

— Mult noroc! zise Lucas în timp ce se prefăcu plictisit, ca să ascundă panica aceea care îl cuprinsese.

Se gândi că probabil Christina nu se dusese direct la distilerie. Fiind supărată, dezamăgită şi tristă, voia să se ascundă de familia ei curioasă. Lucas simţi cum îl cuprinde panica.

Eyre ridică o mână într-un salut ironic şi plecă. Lucas se forţă să o ia încet de pe plajă spre castel, ca şi cum nu avea nicio grijă, dar, imediat ce bărbatul se îndepărtă destul de mult, o luă la fugă.

La Kilmory era un spion, cineva care îi trădase pe

Christina şi pe grupul ei de contrabandişti. Se întrebă cine putea să fie. Ironia era că ea avea să creadă că el era trădătorul. Acum nu mai avea cum să-l creadă. Se gândi la Eyre şi la oamenii lui, care se îndreptau spre distileria de whisky, şi alergă şi mai repede.

Bătu la uşa principală a castelului şi i se păru că trecură ore întregi până ce o deschise Galloway.

— Domnule Ross? Pe faţa majordomului se putea citi dezaprobarea. Asta e uşa principală. Intrarea servitorilor…

— Ştiu unde este. Trebuie să vorbesc cu Lady Christina!

Bărbatul păru ofensat şi circumspect, iar în acea clipă Lucas îşi dădu seama că toţi servitorii ştiau de aventura lui cu Christina, că majordomul nu era de acord cu asta şi că nu avea să-i dea voia să o vadă pe Christina şi nici să-i transmită vreun mesaj.

— Excelenţa Sa nu e acasă, zise Galloway, după care vru să închidă uşa, dar Lucas o blocă lipindu-şi palma de ea.

Majordomul tresări.

— S-a dus la distileria de whisky?

Galloway clipi, tăcut şi impenetrabil.

— La naiba, omule, spune-mi!

— Domnule Ross! Galloway tremura de furie. Eşti obraznic. O să fii dat afară.

— Prea târziu, spuse Lucas, Lady Christina m-a dat deja afară.

Se întoarse. Nu avea timp să vadă dacă ea era în castel. Nu voia să atragă şi mai multă atenţie asupra faptului că era posibil să lipsească sau asupra relaţiei lor, deşi se părea că era prea târziu pentru asta. Singurul lucru pe care îl putea face era să se ducă la distileria de whisky şi să spere că ea nu era acolo.

Ştia că, dacă se dusese acolo, atunci el avea să ajungă prea târziu. Ofiţerii aveau un avantaj de 15 minute şi erau călare. Probabil deja ajunseseră la cabană.

Se întoarse şi fugi.

Prea târziu…

Pietrele îi alunecau sub cizme, iar iarba-neagră şi ferigile îi biciuiau picioarele. Când ajunse la drumul care ducea spre lac, văzu fum pe cerul încă albastru al nopţii. Inima îi tresări. Eyre dăduse foc la cabană.

Lucas alergă la deal. Simţea că plămânii aveau să-i explodeze, dar nu se opri. Nu îi vedea pe ofiţeri. Uşa cabanei era larg deschisă, iar încuietoarea fusese spartă. Interiorul era în flăcări şi ardea cu putere. Fumul era dens şi înecăcios, iar de jur-împrejur erau cioburi de la fereastra spartă.

Lucas se rezemă de cadrul uşii sparte şi inspiră adânc.

Christina. Trebuia s-o găsească pe Christina.

Apoi auzi ţipete şi tropăit de copite. Frica îl cuprinse din nou şi începu să alerge. Luna era sus pe cer şi lumina vânătoarea de jos. Vedea silueta unei femei, cu pelerină şi glugă, alergând prin iarba-neagră spre marginea lacului. Era sigură pe ea, nu se împiedică şi nu ezită nici măcar o dată. Pelerina îi flutura în spate ca pânza unei bărci, neagră pe fundalul albastrului nopţii. Însă, în ciuda vitezei ei, nu avea să scape. Lucas văzu capcana. Ofiţerii din spatele ei se împrăştiau, şase dintre ei călare, într-un semicerc, unii mânând-o spre malul lacului, alţii mergând pe margine.

În scurt timp, Christina nu mai avea unde să alerge.

Ajunse la marginea lacului şi se întoarse ca să se uite în spate. Eyre alerga cu viteză spre ea, iar ceilalţi ţipau, se învârteau în jurul ei şi se apropiau din ce în ce mai mult, sângele fierbându-le în vene. Toţi, cu excepţia lui Bryson, care părea să se certe cu Eyre. Dar Eyre îşi ridică pistolul, iar Lucas rămase fără aer. Îl văzu pe ofiţer îndreptând pistolul spre ea şi trăgând. Christina se opri o fracţiune de secundă.

Eyre încerca să o omoare.

Nu voia să o prindă. Nu voia să o ia prizonieră. O voia moartă.

Teroarea îl cuprinse pe Lucas. Începu să alerge în josul dealului, spre ei, deşi ştia că era inutil, că nu putea face nimic ca s-o salveze şi că Eyre sigur avea s-o împuşte

înainte ca el să ajungă acolo. Dar avea să-l doboare pe bărbat şi să-l omoare pentru asta, pentru vânătoare, pentru teroare şi pentru execuţia cu sânge-rece.

Christina ajunsese într-o zonă unde o fâşie de pietriş se oprea în apa lacului. Eyre era atât de aproape de ea, încât Lucas îl văzu întinzându-se după pelerina ei, aproape prinzând-o. Christina nu ezită. Intră în lac. Lucas îi văzu fusta ridicându-se şi pelerina întinzându-se pe apă.

„Preferă să se înece decât să ajungă pe mâinile acestor ticăloşi."

În clipa aceea strigă. Rădăcinile ierbii-negre îl împiedicară, dar îşi continuă drumul, încercând să ajungă la ea. În adâncul sufletului, ştia că era prea târziu, dar nu era pregătit să renunţe.

Christina înainta. Probabil era o iluzie provocată de lumina lunii, dar părea că merge pe apă. Eyre îşi îndemnă calul să intre după ea, iar Lucas văzu cum animalul se aruncă până la piept în apă, iar Eyre ţipă, fiind cât pe ce să cadă din şa. Calul începu să înoate, Eyre căzu zgomotos şi înjură, însă Christina continuă să înainteze în întuneric, până când luna dispăru în spatele unui nor şi pelerina ei întinsă pe apă nu se mai văzu. Când luna apăru din nou, nu mai era nimeni în afară de Eyre, care ajunsese în apele mai puţin adânci, ud leoarcă şi înjurând în continuare. Ceilalţi ofiţeri căutau pe plajă.

Lucas se ridică şi privi briza care făcea mici valuri pe apă. Nu ştia ce să creadă. Speranţa şi disperarea se luptau înăuntrul lui. Apoi îşi aminti vocea Christinei, când îi spusese că ştia marea, lacurile şi zona la fel de bine ca strămoşii ei.

Lucas tresări. Îşi simţi genunchii slăbiţi şi se aşeză în mijlocul buruienilor, cu capul între mâini. Christina cunoştea şi iubea acel pământ într-un mod în care Eyre şi oamenii lui nu aveau s-o facă niciodată. Îl înţelegea, iar în acea seară asta o salvase. Nu ştia cum. Nu ştia unde dispăruse, dar simţea speranţa licărind în el.

Ofiţerii încă nu-l văzuseră. În toată agitaţia, nu observaseră că el era acolo. Lucas se lăsă mai jos, simţind

înţepăturile buruienilor. Ascultă.

— Unde a dispărut? întrebă Bryson.

— S-a înecat, spuse Eyre, care tremura ca un câine.

— Dar… Unul dintre ofiţeri, un tânăr pe nume Austin, se apropie. Toţi am văzut că a mers pe apă.

Eyre îl fixă cu privirea.

— Ce crezi că e? O vrăjitoare afurisită? O fantomă? S-a înecat, vă zic eu! Vocea lui devenea din ce în ce mai puternică. De dimineaţă o să vedem cine lipseşte, iar atunci o să ştim.

— Dar nu avem nimic, zise Bryson. Nicio distilerie de whisky, nicio arestare, nici măcar un cadavru…

Eyre se întoarse spre el.

— Lipseşte o femeie şi cred că ştiu cine e.

Se opri brusc. Lui Lucas îi fu clar că vanitatea îl împiedica pe Eyre să-şi împărtăşească suspiciunile legate de Christina. La fel cum nu putea să accepte că Lady Christina fusese din nou cu un pas înaintea lui şi voia să revendice triumful de a da vestea despre înecul ei şi despre viaţa ei secretă ca lider al contrabandiştilor.

Lucas se ridică, puţin rigid, şi se îndreptă spre drum. Trebuia s-o găsească pe Christina, s-o ajute. Când Eyre mergea la castelul Kilmory, ca să-i spună familiei ei distruse că era moartă, Christina trebuia să fie vie, ca să contrazică tot ce le spunea Eyre.

Ofiţerii mergeau pe malul apei. Erau posomorâţi şi se tot uitau peste umăr. Lucas aşteptă până când nu mai auzi tropăitul copitelor şi o luă spre mal. Nu era sigur dacă Christina avea să se întoarcă pe uscat, dar trebuia să fie pe malul vestic.

Se plimbă pe ţărm, spre un loc unde creşteau mesteceni argintii, trunchiurile lor pale reflectând lumina lunii. Acolo, printre rădăcinile întortocheate, văzu un corp nemişcat.

„Christina!”

Nici nu mai ştia de câte ori simţise disperare în acea seară. Intră în apă şi prinse o bucată de material, trăgând-o spre el. Era grea şi abia se mişca, dar Lucas se chinui până

când prinse materialul destul de bine cât să o ridice.

Încă respira. Şopti o rugăciune de mulţumire şi începu să o tragă din apă. Christina începu imediat să se zvârcolească.

— Aşa, fata mea! zise Lucas.

Uşurarea îl copleşi la fel de uşor cum o făcuse teroarea înainte.

— Nu sunt fata ta.

Vocea ei era pierdută.

— Hai să nu ne certăm acum în legătură cu asta! Dă-mi mâna! Trebuie să te scot de aici.

Christina ezită doar o clipă, apoi îşi puse mâna într-a lui, iar Lucas o trase spre el. Hainele ei erau ude, iar apa nu voia să renunţe la ea, dar Lucas o luă şi de celălalt braţ şi o ridică. Ea se ţinea strâns de el, udă până la piele, dar sub straturile de material ud era caldă şi vie. Lucas o lipi de el şi simţi puterea cu care Christina se ţinea de el.

Simţi recunoştinţă, uşurare, dar şi furie pentru că-l făcuse să treacă prin aşa ceva. Era atât de puternică, încât îl lăsa fără aer.

— Te-am avertizat, zise el. Vocea îi era aspră. Voia s-o zgâlţâie. Voia să facă să scoată toată furia din el. Ţi-am spus că e periculos!

Îi dădu jos gluga, ca să-i vadă faţa. Părul ei se revărsa într-un haos glorios peste umeri. Avea paloarea epuizării, ochii mari şi înfricoşaţi şi o urmă de murdărie pe un obraz. Mai avea sânge. Văzu în lumina pală a lunii o pată pe mânecă. Furia îi dispăru la fel de repede cum apăru.

— Sângerezi, spuse el. Glonţul te-a atins!

— E doar o zgârietură, zise ea. Vocea îi era stinsă de oboseală. Trebuia să-mi dau seama că o să fii aici!

Se eliberă din strânsoarea lui şi se îndepărtă cu precauţie.

— Ai venit să mă arestezi?

— Nu spune prostii, am venit să te avertizez, dar am ajuns prea târziu. Haide, nu trebuie să pierdem timp, zise el în timp ce o îndemnă spre drum.

Christina rămase însă în urmă, iar Lucas îşi pierdu

răbdarea.

— Ascultă, acum un minut te ţineai strâns de mine! Aveai încredere în mine.

Christina se întoarse pentru ca Lucas să nu-i poată vedea faţa.

— Mă bucuram că sunt în siguranţă. Am uitat.

— Ar trebui să ai încredere în instinctele tale.

Ea îi aruncă o privire dezamăgită.

— Nu m-au ajutat prea mult în trecut.

Îi ignoră mâna întinsă şi urca panta dealului, ajungând la drum.

Nu vorbiră în timp ce se îndreptau spre castel. Christina îşi puse gluga din nou şi ţinu materialul umed al pelerinei aproape de corp. Lucas o vedea că tremura. Când ajunseră aproape de castel, auzi sunetul furios al copitelor pe drum şi o trase la adăpostul unui zid căzut, acoperindu-i gura cu mâna.

— Eyre, îi şopti el la ureche. Se întoarce ca să-ţi găsească cadavrul.

Îi simţi tremurul şi o trase mai aproape, cu braţele înfăşurate în jurul ei. Încercă să o facă să se simtă în siguranţă şi protejată şi îi ţinu corpul lipit de al lui.

— Eşti în siguranţă, şopti el. Nu are de ce să-ţi fie teamă.

Christina se îndepărtă încet de el.

— Nu înţeleg, spuse ea, când sunetele dispărură şi erau din nou înconjuraţi de tăcere. De ce nu m-ai trădat? Credeam că tu ai fost cel care i-a spus lui Eyre unde e distileria de whisky.

— E un spion la Kilmory, dar nu sunt eu. Lucas o apucă de umeri. Chiar crezi că te-aş trăda? Dumnezeule, Christina…

— Nu ştiu, zise ea. Încercă să iasă din strânsoarea lui. Nu înţelegi, Lucas? Nu am încredere în tine, nu pot să am încredere în tine. Credeam că te cunosc şi s-a dovedit că eşti cu totul altcineva.

Lucas o simţi tremurând.

— Nu te-am trădat în faţa lui Eyre pentru că am

încercat să te protejez. Am văzut ce ai încercat să faci ca să-i ajuţi pe oamenii din Kilmory şi te admir pentru asta, chiar dacă nu sunt de acord cu ce faci. Şi nu-mi plac metodele lui Eyre. I-am scris lui Sidmouth ca să-i spun asta.

— Serios?

Lucas simţi privirea ei aţintită asupra lui, cântărindu-i sinceritatea. Lumina sclipi în ochii ei. Pentru o clipă, păru plină de speranţă, iubitoare şi sinceră ca înainte, apoi umbra dezamăgirii i se strecură în ochi şi expresia i se întunecă din nou.

— Mulţumesc pentru seara asta, zise ea. Acum pot să mă descurc singură.

Se legănă, epuizarea şi şocul făcându-se simţite, iar Lucas o luă în braţe.

— O să te car eu înapoi.

— Te rog, nu! Poate să mă descurc foarte bine singură…

— Prostii, zise Lucas cu asprime. Aproape că ai leşinat. Stai liniştită!

Lucas crezu că Lady Christina avea să îl contrazică, dar oftă şi îşi întoarse faţa spre gâtul lui. Îi simţi respiraţia pe piele. Feţele lor erau atât de aproape! Trebui să reziste impulsului intens de a o săruta. Ştia ce gust avea, iar amintirea îi trimise un fior puternic de dorinţă. Genele ei se mişcară puţin. Lucas văzu o urmă de căldură în privirea aceea ca răspuns. Deci nici ea nu era imună. Acest lucru îi dădu speranţă lui Lucas.

O duse în braţe peste iarba care separa ruinele de clădirea principală. Eyre era, evident, foarte încrezător, şi nu pusese pe nimeni să supravegheze castelul. Nimic nu mişca împrejur. Luminile încă licăreau în spatele ferestrelor închise.

— Cum ai reuşit să scapi de ofiţeri? întrebă Lucas. Părea că mergi pe apă.

— Ah… Christina zâmbi. Există diverse drumuri de-a lungul lacului, o alee de pietre aflată exact sub suprafaţa apei, care nu poate fi văzută…

— Slavă Domnului! Chiar şi aşa, aproape că te-ai

înecat.

— Apa era mai mare decât de obicei din cauza ploilor de vară. Părea epuizată. Te rog, lasă-mă jos! O să merg în camera mea prin uşa turnului, ca să nu afle nimeni ce s-a întâmplat în seara asta.

— Nu te las singură. Lucas o aşează încet în picioare şi se aplecă să caute cheia pentru uşa turnului. Stau cu tine.

— E ridicol!

Deşi epuizată, Lucas îi simţi răceala. Lady Christina, fiica unui duce, rămânea demnă. Doar că el nu intenţiona să o părăsească, nu mai avea să facă greşeala asta.

— Suntem logodiţi, zise el. Am făcut schimb de jurăminte acum câteva ore. E dreptul meu să te protejez. Nu plec.

Capitolul 16

— Logodiţi?

Christina era atât de scandalizată, încât uită că îi era frig şi că era obosită, udă şi epuizată.

— Te-am cerut în căsătorie şi ai fost de acord.

Lucas părea înnebunitor de rezonabil. Găsise cheia şi deschidea uşa.

— Sub legea scoţiană, asta este o logodnă.

— Dar asta s-a întâmplat înainte să aflu cine eşti. Îmi retrag consimţământul.

— Atunci o să te dau în judecată pentru încălcarea contractului. Lucas îi ţinu uşa deschisă cu curtoazia unui domn care o ajuta să coboare din trăsură la bal. Suntem logodiţi, am dreptul să te protejez.

— Ba nu! Christina nu-şi amintea când fusese ultima oară atât de furioasă. Lucas, nu e amuzant!

Se uită la faţa lui în timp ce trecu pe lângă el şi intră în turn. Lucas îi aruncă un zâmbet care îi aminti toate lucrurile care se întâmplaseră la umbra casei de lângă mare, iar acest lucru o tulbură. Clar o pândea o răceală.

— Nu glumesc, zise Lucas, în timp ce zâmbetul din

ochi îi pieri. Vreau să mă căsătoresc cu tine, Christina. Asta nu s-a schimbat.

— Doar nu te aştepţi să mă căsătoresc cu un bărbat care m-a minţit! Cum să mai am încredere în tine?

— Nu am minţit, zise el. Recunosc că ţi-am ascuns anumite lucruri…

— Cum ar fi identitatea ta şi motivul pentru care eşti la Kilmory! răbufni ea.

— Şi îmi pare rău pentru asta, spuse Lucas calm.

Se întoarse să închidă uşa în urma lor, iar ea îi privi frustrată umerii laţi. Voia să-l lovească, să îi arate cât de mult o rănise.

— Dar nimic din ce am făcut nu a fost ca să te rănesc. Se întoarse atât de brusc, încât ea aproape fu copleşită de apropierea lui. Dimpotrivă, am încerc să-ţi ascund adevărul ca să te protejez. A fost o greşeală.

— Mă bucur că ţi-ai dat seama.

— Trebuia să-i găsesc pe ucigaşii fratelui meu. Încă trebuie să fac asta. Pentru mine e ceva sacru. Sper că înţelegi.

Christina ameţi în timp ce urcă scările în spirală şi, deşi nu voia, era recunoscătoare pentru puterea braţului lui Lucas, care o ghida.

— Cred că înţeleg, zise ea. Adică înţeleg că ţi-ai luat angajamentul să-l descoperi pe acela care ţi-a ucis fratele.

— O să mă ajuţi? întrebă Lucas direct.

Christina se opri. Avusese timp să se gândească la asta şi, chiar şi după trădarea şi dezamăgirea pe care le simţea, vedea că pentru Lucas era o problemă de onoare să obţină dreptate pentru Peter. Se gândi la bucuria cu care Peter vorbise despre împăcarea cu fratele mai mare, pe care nu-l văzuse de atâta vreme. Acel frate era Lucas. El primise vestea groaznică a morţii fratelui său. Speranţele lui de a reclădi relaţia cu acesta fuseseră distruse la Kilmory. Acest lucru îi frângea inima Christinei. Ştia că Lucas suferea foarte tare.

— Poţi să stai la Kilmory până când îl găseşti pe vinovat, după care vreau să pleci.

Lucas se dădu la o parte ca să o lase să intre înaintea lui. Nu o contrazise, dar chipul lui era din nou întunecat şi rece. Christina tresări. Da, avea să-l găsească pe ucigaşul fratelui său. Avea să se asigure că se făcea dreptate.

— Pe cine suspectezi? Pari convins că vinovatul e aici, în sat sau poate chiar în castel. Probabil ai nişte suspiciuni.

Văzu o emoţie licărind în ochii lui şi avu impresia clară că îi ascundea ceva.

— Am câteva idei, dar nimic definitiv şi nu vreau să acuz pe cineva nevinovat.

Christina renunţă la subiect, era prea obosită ca să continue şi nu voia şi mai multe dovezi că Lucas nu avea încredere să-i spună secretele lui.

— Ai spus că eşti jumătate scoţian, jumătate rus. E o combinaţie nemiloasă.

Pentru o clipă, amuzamentul lumină ochii negri ai lui Lucas.

— Sper că am luat ce e mai bun din ambele părţi.

— De ce-ţi spui Lucas Black?

O parte din ea nu voia să-i vorbească, dar sentimentele pe care le avea erau prea vii, iar ea era curioasă să afle cine era el cu adevărat.

Lucas ridică din umeri.

— Folosesc numele Black pentru că sunt proprietarul domeniului Black Strath. Numele meu e prinţul Lucas Orlov, dar nu folosesc titlul rusesc.

Şocul o lăsă pe Christina fără aer preţ de o clipă. Se întrebă cât de multe nu ştia. Probabil povestea unei întregi vieţi. Bărbatul îi spusese atât de puţine despre el!

— Stăpân la Black Strath, zise ea. Asta e pe lângă Perth, nu? O proprietate a familiei Sutherland?

— Tata a fost Niall Sutherland. Mi-a lăsat Black Strath, dar nu merg acolo. Nu sunt stăpân, sunt un om de afaceri care nu înţelege pământul.

— E păcat mai ales pentru oamenii tăi.

Ea văzu o licărire pe faţa lui de ruşine sau de vinovăţie.

— Sigur sunt protejaţi, zise el. Administratorul locului

e priceput şi nu le lipseşte nimic. Întinse o lumânare spre foc şi aprinse lampa.

— Deci ducesa de Strathspey e mătuşa ta. Înţeleg.

Şi mai multe bucăţi de puzzle căzură la locul lor. Alte înşelăciuni. O duru inima şi dintr-odată se simţi foarte obosită. Îşi dori să-şi fi ascultat raţiunea în locul instinctului, care o trădase. Îi spusese că putea avea încredere în Lucas, că era sigur să-l iubească. Instinctul o înşelase. Pierduse din nou. Fundaţiile pentru ceea ce construise se dovediseră a fi ca nisipul mişcător. Nu avea de gând să-i dea lui Lucas a doua şansă, nu când tot ce crezuse că ştia despre el se dovedise a fi o păcăleală.

— Trebuie să te scăpăm de hainele alea ude.

Lucas înteţi focul şi veni spre ea. Inima Christinei bătu cu putere. Îşi strânse pelerina udă în jurul gâtului, într-un gest inutil de modestie.

— Pot să mă dezbrac singură, zise ea, dar degetele îi tremurau foarte tare din cauza frigului.

— Lasă-mă pe mine!

— Nu! Se îndepărtă de Lucas. Nu vreau să mă vezi goală.

— Te-am văzut goală acum trei ore, spuse Lucas.

Îi desprinse pelerina dintre degete şi i-o dădu jos, întinzând-o pe spătarul unui fotoliu. O privi şi se încruntă.

— Vrei să-ţi trimit camerista?

— Pot să mă descurc, zise Christina.

— Atunci o să te ajut.

— Am vorbit serios când am spus că pot să mă descurc dacă pleci acum.

Lucas zâmbi.

— Cineva trebuie să fie cu tine în caz că te îmbolnăveşti. E posibil să răceşti sau să se inflameze rana făcută de glonţ. Poţi să faci febră.

Se întoarse, iar Christina îi simţi degetele pe nasturii rochiei ei.

— Nu e de mirare că eşti atât de autoritar dacă eşti prinţ. Ce avansare socială rapidă, de la grădinar la nobil, domnule Black. Sau ar trebui să-ţi spun Alteţă?

Lucas râse.

— Poţi să-mi spui cum vrei.

— Nu mă tenta!

— Cum ţi-am zis, nu folosesc titlul.

Lucas o întoarse cu faţa spre el, mâinile lui calde aşezându-se pe pielea rece a braţelor ei goale. Privirea îi coborî pe corpul ei, iar Christina îşi dădu seama că materialul subţire era lipit de ea, dezvăluind tot. Îl văzu încordându-şi maxilarul. Lucas îşi ridică privirea sălbatică şi fierbinte, trezind o dorinţă care pulsa în ea. Apoi se întoarse brusc cu spatele.

— Ai face bine să te ocupi singură de restul, zise el.

Traversă camera şi se întoarse cu cămaşa de noapte pe care o întinsese Annie lângă foc.

Degetele Christinei tremurau când trase de fundele încăpăţânate ale cămăşii. Lucas se dusese lângă foc şi mai aruncă un buştean, cu spatele întors ostentativ spre ea.

— Cum se face că eşti prinţ dacă eşti ilegitim? întrebă ea în timp ce se chinuia să-şi dea jos cămăşuţa şi ciorapii.

— Bunicul meu i-a cerut ţarinei Ecaterina să mă legitimeze. Tonul lui era calm, dar Christina se întrebă câte suferinţe şi umilinţe ascundea. A făcut-o de dragul mamei mele. S-a gândit că o să îmbunătăţească situaţia.

— Şi aşa a fost?

— Nu. În vocea lui era o urmă de umor negru. Doar a înrăutăţit lucrurile. Încă eram un bastard din naştere, iar majoritatea oamenilor nu m-au lăsat să uit asta. Când am crescut destul de mare cât să mă lupt, tachinările oamenilor s-au oprit.

Christina se gândi că nu avea cum să fi fost chiar atât de simplu. Probabil au fost sute, mii de replici acide la adresa lui şi a mamei sale. Insulte imposibil de ignorat.

Lucas întoarse capul. Privirile li se intersectară şi Christina simţi că inima începea să-i bată cu putere. Părea atât de vulnerabilă sub privirea lui! Era ca şi cum o legătură fragilă fusese refăcută între ei, o legătură care o speria şi pe care nu o voia.

— Bagă-te în pat, trebuie să te odihneşti, zise Lucas.

Îşi dorise ca el să plece, dar nu voia să fie singură şi era prea obosită ca să se mai întrebe de ce. Îşi înăbuşi un căscat în timp ce îşi băgă picioarele sub pătură şi se întinse pe perne.

— Spune-mi despre Peter! Povesteşte-mi despre fratele tău!

Expresia lui Lucas se îmblânzi. Bărbatul se aşeză lângă ea. Pleoapele ei erau aproape închise. Lucas începu să-i spună despre căsătoria mamei lui cu prinţul Paul Galitsin, despre naşterea lui Peter, copilăria lor la palatul Galitsin, detalii din viaţa lui de dinainte ca moartea mamei lui să îl arunce din casa tatălui său vitreg şi să-l trimită în Scoţia. Cuvintele lui erau blânde şi amestecate cu mângâieri ale degetelor pe obrajii sau părul ei. Capul Christinei se învârtea din cauza oboselii şi a unui început de febră. Se simţea fierbinte şi însetată. Lucas îi aduse un pahar de apă şi i-l ridică la buze. Apoi începu să-i spună poveşti de pe străzile din Edinburgh. Vocea lui se împleti cu sunetul mării şi al vântului, iar ea adormi.

Se trezi mai târziu, în continuare fierbinte şi confuză. Visele şi realitatea se amestecau. Alerga pe lac, cu apa trăgându-i fusta în jos. Eyre se apropiase destul de mult cât să o apuce de pelerină. Era întuneric şi fu cuprinsă de panică. Se scufundă ca o piatră şi simţi apa ajungându-i deasupra capului. Nu putea vedea, nu putea respira.

Deschise ochii. Felinarul aproape că se stinsese şi totul era acoperit de umbre. Pentru o clipă, se simţi confuză, apoi recunoscu contururile familiare ale camerei. Şemineul, rafturile de lângă fereastră, scaunul cu spătar înalt pe care erau întinse hainele. O cuprinse uşurarea când îşi dădu seama că era în siguranţă. Bătăile inimii i se mai liniştiră şi dintr-odată deveni conştientă de alte lucruri pe care teama le estompase: căldura şi protecţia altui corp lângă al ei, puterea braţelor care o ţineau.

„Lucas.”

Fu atât de şocată, încât încercă să se ridice, însă ameţi şi se aşeză la loc, lăsând durerea să se transforme într-un disconfort surd. Lucas o trase mai aproape, în timp

ce şopti ceva în somn şi o sărută pe păr.

Christina îşi aduse aminte.

Simţi căldură în timp ce-şi aminti cum Lucas îi salvase viaţa, întoarse capul şi îi inspiră mirosul. Era minunat, atât de familiar, însă atât de incitant! Îşi trecu mâna prin părul lui. Era moale şi mătăsos. Lucas se foi puţin, dar nu se trezi. Pentru o clipă, Christina crezu că inima avea să i se frângă din cauza unui amestec de iubire şi durere. Visase să stea cu Lucas aşa. Înainte de cearta lor, îşi dorise să poată trăi o astfel de iubire şi intimitate. Acum însă nu ştia ce să creadă, ce să facă. Lucas o rănise şi o înşelase, însă instinctul îi spunea în continuare că era un bărbat onorabil, că făcuse totul pentru fratele lui, că dincolo de minciuni şi decepţie ştia cine era.

Mintea însă îi spunea că toate astea erau nişte prostii sentimentale. Avusese încredere în Lucas, iar el îi frânsese inima. Ar fi fost pregătită să se căsătorească cu Lucas Ross şi nicio barieră a statutului, vârstei sau averii nu i-ar fi stat în cale. Însă pe acest bărbat, pe Lucas Black, prinţul Lucas Orlov, stăpânul de la Black Strath, nu îl cunoştea.

Letargia o cuprinse şi o apăsă. Nu ştia în ce să aibă încredere, în minte sau în inimă. Stătu întinsă o vreme. Se întrebă dacă Eyre chiar îi ştia identitatea şi dacă avea să vină de dimineaţă ca să vadă dacă era moartă sau s-o aresteze pentru contrabandă. Se întrebă cine o trădase. Treptat, protecţia oferită de prezenţa lui Lucas lângă ea o ajută să se relaxeze. Îi era cald şi se simţea în siguranţă. Restul lucrurilor puteau aştepta până dimineaţă.

*

Lucas se trezi cu impresia clară că era ceva în neregulă. Se auziră un foşnet şi apoi vocea veselă a lui Annie.

— Bună dimineaţa, milady. M-am gândit că vreţi micul dejun aici şi puţină pace şi linişte la începutul zilei înainte să…

Cuvintele se terminară cu un icnet înăbuşit repede.

Lucas se întoarse în pat şi văzu că servitoarea îl privea cu o mână la gură şi cu cealaltă la inimă. Slavă Domnului că era îmbrăcat, altfel şocul ei ar fi fost mult mai mare, la fel ţipătul. Şi slavă Domnului că aşezase deja tava jos!

— Doamnă… zise Annie. Domnule *Ross!*

Lucas auzi foşnet de cearşafuri lângă el. Christina se trezi şi icnetul ei semănă cu cel al lui Annie. El întinse mâna şi o prinse, ştiind că avea să plece.

— Nu pleca! zise el calm. E camera ta.

Christina îl privea somnoroasă şi confuză. Era ciufulită şi i se părea adorabilă cu faţa palidă şi ochii albaştri şi mari.

— Ce… începu ea.

— Te rog, nu mă întreba ce caut aici, zise Lucas. Asta doar dacă nu ţi-ai pierdut memoria.

Culoarea îi reveni în obraji, şi Christina se trezi de-a binelea. Acum arăta ca fiica ducelui, cu toate că Lucas era sigur că văzuse o licărire de frică sub faţada ei. Fusese vulnerabilă în noaptea aceea, îl lăsase să o ajute. Acum regreta, dar el nu avea de gând să o lase să se îndepărteze de intimitatea dintre ei.

— Cum te simţi? Ţi-a dispărut febra?

— Sunt foarte bine, mulţumesc, răspunse Christina scurt.

— Doamnă, zise Annie, care evita să se uite la ei. Of, doamnă!

— E în regulă, Annie, spuse Christina în timp ce se întinse după halatul pe care Lucas i-l dăduse cu o seară în urmă. Domnul Ross este…

— Logodnicul lui Lady Christina, termină Lucas propoziţia.

— Voiam să spun că este pe cale să plece.

— Asta nu o să rezolve nimic. Lucas o privi în ochi. Văzu din nou acea licărire de vulnerabilitate din spatele confuziei. Christina, nu o să mă ascund! Nu o să mă prefac că nu s-a întâmplat nimic între noi. Suntem logodiţi şi nu o să te las.

Privirile li se întâlniră din nou.

— Trebuie să pleci, zise Christina, dar Lucas auzi frica

din vocea ei.

— Nu mă mai da la o parte. Da, te-am minţit şi îmi pare rău, dar foloseşti asta ca scuză să fugi de mine. Ai avut încredere în mine înainte şi poţi să ai din nou, îţi jur!

— Vă cer scuze milady, domnule Ross…

Vocea iritată a lui Annie tăie tensiunea din cameră. Fata trase perdeaua, lăsând lumina soarelui să inunde camera din turn. Odată cu ea, se auzi zgomotul roţilor de trăsură care alunecau peste pietriş, uşi trântite, voci.

— Surorile dumneavoastră sunt aici, milady.

Anine îi aruncă Christinei o privire agitată. De data asta, sări din pat. Lucas văzu o bucată de piele cremoasă, în timp ce Christina îşi lega halatul cu mâini tremurânde.

— Trebuiau să ajungă mai târziu în după-amiaza asta! Părea de-a dreptul supărată. Cum pot să… Lucas, chiar trebuie să pleci! Îi făcu semn cu mâna să plece. O să vorbim mai târziu despre tot. Dacă o să cobori pe scările turnului…

— O să ajung exact în faţa surorilor tale, ieşind pe scările secrete care duc spre dormitorul tău. Da, ar funcţiona.

Christina îşi lipi buzele strâns una de cealaltă când îi auzi sarcasmul.

— Atunci ia-o pe scara principală!

— Şi să risc să creadă Galloway că sunt un hoţ care a furat argintăria familiei? Nu mulţumesc.

Lucas se ridică şi se întinse după jachetă. Ar fi preferat ceva mai elegant când îşi făcea debutul în faţa familiei Christinei, dar nu avea ce face.

— Acceptă odată situaţia, Christina! Sunt logodnicul tău şi o să coborâm împreună ca să le cunosc pe surorile tale, nu o să mă prefac că sunt doar grădinarul.

Christina oftă.

— Annie, zise ea, ignorându-l, poţi să-mi aduci te rog muselina crem cu funde purpurii? Se întoarse spre Lucas. Sunt sigură că ştii eticheta în asemenea ocazii, Alteţă. Se obişnuieşte ca domnul să plece din camera unei lady când aceasta se îmbracă.

— Alteţă? strigă Annie, care părea că avea să leşine. Dumnezeule!

— Nu, zise Christina, un prinţ. Muselina crem?

— Da, doamnă, imediat.

Annie îi aruncă o privire circumspectă lui Lucas în timp ce se îndrepta spre cufăr.

— Un prinţ, o auzi el bombănind. Ar vrea el!

— O să te aştept în cealaltă cameră, zise Lucas. Şi, Christina, suntem logodiţi, repetă el, atingându-i mâna încet.

— Ca să-mi salvez reputaţia, spuse Christina rece. Da, înţeleg că trebuie să ne prefacem în public cel puţin o perioadă.

— La naiba cu asta! spuse Lucas.

Se apropie şi o sărută apăsat, lăsându-şi sentimentele să se vadă, toată frustrarea, dorinţa şi nevoia. Îi simţi ezitarea, după care Christina îl sărută cu aceeaşi pasiune. Simţi furia din ea. Îl muşcă de buza de jos. Era ca şi cum voia să-l rănească, dar exista dorinţă în ea.

Lucas o sărută şi mai apăsat, şi mai pasional, iar ea îi răspunse cu un foc care îi alungă toate gândurile din minte. Îşi puse mâinile pe umerii ei, urmând să o împingă înapoi în pat şi să-i desfacă halatul, dar Annie îl readuse la realitate când tuşi. Respirând greoi, îi dădu drumul Christinei şi făcu un pas în spate. Ochii ei erau întunecaţi şi înceţoşaţi, iar buzele umflate de la săruturile lui. Simţi un fior atât de puternic de dorinţă, încât blestemă.

Annie închise uşa zgomotos în urma lui, iar Lucas se aruncă pe un fotoliu, ca să aştepte. Auzi vocile Christinei şi cameristei dincolo de uşă, dar nu putu distinge cuvintele. Se ridică oftând şi simţi tensiunea din el. Avea să folosească toate mijloacele posibile ca s-o recucerească pe Christina. Avea să lupte pentru ce voia. Nu fusese sigur că avea să primească a doua şansă, însă acum, când o primea, nu voia s-o irosească.

Capitolul 17

Christina coborî scările, foarte conştientă de silueta înaltă a lui Lucas lângă ea. Nu îi acceptase ajutorul. Dorise să-l împingă cât de departe posibil, pentru că îi era teamă, dar Lucas refuza să plece.

Se trezise devreme în acea dimineaţă şi era în braţele lui, cu capul pe pieptul lui şi bătaia inimii răsunându-i puternic în urechi. Fusese atât de plăcut, în ciuda a tot ce se întâmplase! Nu era obişnuită să fie apreciată. Voia să-şi deschidă inima în faţa acestei senzaţii, să se lase pradă ei, dar şi tocmai de asta îi era teamă. Era prea periculos să-şi deschidă inima în faţa lui Lucas, să rişte să-l iubească, să aibă încredere în el. Lumea ei fusese distrusă deja de două ori. Era mai bine, mai sigur să nu-şi asume din nou acest risc. Chiar şi aşa, se simţea ca şi cum ducea o luptă pe care era posibil să o piardă, încă simţea sărutul lui Lucas şi pasiunea mâinilor lui pe corpul ei. Tremură din cauza dorinţei.

Pe hol era haos. Gertrude îi dădea ordine lui Galloway, în timp ce Thomas, lacheul, alerga ineficient în toate direcţiile, încurcând bagajele tuturor. Angus nu făcea nimic, ca de obicei. Lucy şi Mairi, surorile Christinei, vorbeau cu ducele, care, evident, fusese întrerupt din studiile lui de tot zgomotul. Richard Bryson vorbea cu Allegra, a cărei faţă era palidă.

— Tina!

Mairi se întoarse când îşi văzu sora. O îmbrăţişă pe Christina, în ciuda burţii ei mari din cauza sarcinii avansate.

— Aici erai! Aproape că renunţasem la ideea că o să te vedem!

— Unde ai fost, Christina? o întrebă Gertrude. Sunt mii de lucruri care trebuie făcute. Doar nu te aştepţi să organizez asta singură. Cum te simţă, Mairi? întrebă ea, în timp ce-i privi dezaprobator burta. Nu-mi imaginez de ce ai crezut că e potrivit să călătoreşti în starea ta. S-ar fi putut întâmpla orice!

— Şi eu mă bucur să te văd, Gertrude. Pari minunată, ca întotdeauna, răspunse Mairi.

Privirea i se mută la Lucas, la care se holba. La fel ca Lucy, care venise să o salute. Christina ştia că multe femei se holbau când îl vedeau pe Lucas, dar văzu că interesul surorilor ei era de altă natură. Mairi părea surprinsă, iar Lucy, interesată.

— Ah, Ross! interveni Gertrude înainte să vorbească altcineva. Ajută-l pe Thomas cu bagajul! Privirea i se opri asupra lui Richard Bryson. El ce caută aici?

— Ei bine, zise Mairi, ştiu că ai convingeri democratice, prinţ Lucas, dar cred că Gertrude are aşteptări prea mari de la oaspeţii ei.

— Bună dimineaţa, Lady Mairi, zise Lucas, zâmbind în timp ce o luă de mână. E o plăcere să te văd din nou. Se întoarse spre Lucy. Bună ziua, doamnă. Probabil sunteţi Lady Methven. Îmi cer scuze pentru lipsa de prezentare formală.

— Este prinţul Lucas Orlov, zise Christina, sau domnul Black, cum preferă să i se spună.

Fu din nou şocată când îşi dădu seama că Mairi şi Lucas se cunoşteau. Asta însemna că Jack şi Lucas erau probabil cunoştinţe sau poate chiar prieteni. Nu ştia ce să creadă despre asta.

— Ce mai faci? întrebă Lucy, zâmbind fermecător. Robert ţi-a pomenit numele. El şi Jack o să ni se alăture mai târziu. O să fie încântaţi să te revadă.

— Şi Robert! Minunat! Întreaga familie îl cunoaşte pe Lucas, mai puţin eu.

— Cred că mă cunoşti destul de bine, zise Lucas cu un zâmbet care o făcu pe Christina să roşească.

— Eu şi Lady Christina suntem logodiţi. Sper că o să ne urezi toate cele bune.

Mairi exclamă şocată:

— Christina, draga mea! Ochii ei sclipeau, plini de curiozitate. Eşti plină de surprize, nici măcar nu ştiam că îl cunoşti pe Lucas!

— Nu sunt sigură că îl cunosc, rosti Christina sec.

— A spus că sunteţi logodiţi?

Vocea lui Gertrude tăie atmosfera ca un cuţit. Femeia traversă holul, având privirea plină de entuziasmul scandalului.

— Am auzit bine? o întrebă pe Mairi. Christina e logodită cu grădinarul?

— Te simţi bine, Gertrude? Poate că Lucas alege să nu-şi folosească titlul, dar în niciun caz nu e grădinar. De unde ţi-a venit ideea asta?

— Probabil din faptul că Lucas s-a ocupat de grădina de la Kilmory în ultimele şase săptămâni, zise Christina.

— Numele meu e Lucas Black, Lady Semple, zise Lucas, şi sunt…

— Un prinţ rus, completă Mairi. Deci nu e cazul să-ţi faci griji că blazonul familiei o să fie afectat, Gertrude. Prinţul Lucas are un rang mai mare decât noi toţi.

— Rus? întrebă Gertrude, uitându-se de sus, ca şi cum Lucas anunţase că era ceva groaznic. Un prinţ e un rang foarte bun, dar nu şi dacă e un titlu străin. Nu are valoare.

— Nu cred că Lucas trebuie să-ţi dea explicaţii pentru trecutul lui, Gertrude, spuse Christina.

Vorbise fără să gândească. Sărise în apărarea lui Lucas, mintea ei gândindu-se deja la toate vulgarităţile dureroase pe care Gertrude avea să le spună odată ce urma să afle că Lucas era ilegitim. Îl văzu privind-o. Căldura devenise mai profundă în ochii lui. Lucas o luă din nou de mână.

— Mulţumesc, spuse el simplu, însă atingerea şi zâmbetul lui o făcură să se înfierbânte.

— Poate să-mi explice cineva ce se întâmplă? întrebă ducele. Un prinţ rus? În grădina mea?

— Vă cer scuze pentru mascaradă, Excelenţă, zise Lucas. Am vrut să fiu pe cont propriu o perioadă şi mi s-a părut cel mai uşor mod de a face asta. Sper că acest lucru nu o să aibă efecte de lungă durată asupra trandafirilor magnifici din această grădină.

— Sunt încântat, desigur, amice, zise ducele.

Christina se întrebă iritată dacă tatăl ei era atât de

prins de studiile lui încât nu era atent cu adevărat.

— Clar ai făcut minuni în grota mea. Beneficiile unei educaţii clasice? Unde ai fost? Eton sau Oxford?

— Nu, Excelenţă. Pe străzile din Edinburgh. De fapt, acum am un imperiu substanţial de afaceri datorită tuturor lucrurilor pe care le-am învăţat în acea perioadă.

Christina observă că Gertrude îşi ţuguie buzele.

— Comerţ! pufni ea. Asta ar merge pentru Christina la vârsta ei, dar pentru Allegra o să accept doar un duce englez.

Allegra făcu un pas în faţă. Era palidă, dar hotărâtă. Îl luă de mână pe Richard Bryson.

— De fapt, mamă, sunt deja căsătorită. Richard e soţul meu, zise ea în timp ce îl trase pe bărbat în faţă.

Se auzi o bufnitură când Gertrude leşină.

*

— Dragul meu amic, îi spuse ducele lui Lucas. Ce pot să fac pentru tine? Ai venit să-mi ceri permisiunea să te căsătoreşti cu fiica mea?

— Da, Excelenţă, răspunse Lucas.

Voia mai multe lucruri de la tatăl Christinei, dar se gândi să înceapă cu întrebarea mai uşoară. Se aflau în biblioteca ducală, iar Alice Parmenter le aduse cafea. Jack Rutherford şi cumnatul lui, Robert Methven, erau şi ei prezenţi. Ajunseseră în acea după-amiază. Iniţial, Jack vru să-l lovească pe Lucas după ce aflase ce se întâmplase cu Christina, dar, din fericire, Robert, care era mai raţional, îl calmă. Lucas le spusese apoi viitorilor săi cumnaţi despre suspiciunile pe care le avea, că ducele fusese implicat în moartea lui Peter, iar cei doi bărbaţi căzură de acord să-l sprijine într-o confruntare. Lucas nu mai voia secrete şi minciuni. Problema trebuia rezolvată chiar atunci.

— Ei bine, e destul de dificil, nu-ţi dai seama de asta? Nu sunt sigur că pot să-ţi dau permisiunea mea.

— Poftim? întrebă Lucas, care se gândea deja cum să formuleze întrebarea despre Peter.

— E complicat. Ducele încă părea fascinat de cafea şi nu îl privea pe Lucas în ochi. Vezi tu, am nevoie de Christina aici, cu mine. Sunt atât de multe de făcut la Kilmory, cu proprietatea asta, casa şi tot… Aş fi pierdut fără ea.

— Aveţi un administrator şi o armată de servitori, domnule, zise Lucas, încercând să se controleze.

Se întrebă dacă asta se întâmplase când ducele rupsese relaţia Christinei cu Douglas McGill. Doar că el nu era McGill şi nu avea să renunţe la ea.

— Nu e deloc la fel, spuse ducele. Într-adevăr, nu e la fel. Deci, vezi tu, nu pot să-mi permit aşa ceva.

— Excelenţă, ştiţi că domnul Black nu are nevoie de permisiunea voastră pentru a se căsători cu Lady Christina? Vă întreabă numai din politeţe. Fiica dumneavoastră poate să ia propriile decizii.

— O să vedem. Nu-mi imaginez că o să vrea să mă părăsească. Are deja rutina ei. O să vedem.

Lucas îl displăcea pe ducele de Forres din ce în ce mai mult. Era şocant de egoist. Nu voia decât să-l apuce pe Forres de guler şi să-l zgâlţâie. Îl privi pe Jack. Acesta părea că voia să intervină, însă Lucas îi făcu semn să renunţe. Avea să ducă această luptă mai târziu şi s-o câştige. Dar, pentru moment, avea alt subiect despre care voia să discute.

— Mai vreau să discut ceva cu dumneavoastră, Excelenţă!

Îi simţi pe Jack şi pe Robert apropiindu-se şi tensiunea care se intensifică.

— Broşa pe care i-aţi dat-o fiicei dumneavoastră de ziua ei, una din argint şi ametist, de unde e?

Pentru o clipă, ducele avu o expresie neutră, după care faţa i se limpezi.

— Ah, cea de la Jupiter, mi-o amintesc. Un obiect elegant. Am găsit-o într-un magazin din Edinburgh. Tot de acolo am luat mica mea icoană. Se ridică în picioare şi luă icoana, dându-i-o lui Lucas. E splendidă, nu-i aşa? Bărbatul strălucea, fericit. Nu mi-a venit să cred ce noroc am avut.

— Un magazin din Edinburgh… Ce fel de magazin?

Ducele se fâstâci puţin.

— O casă de amanet, recunoscu el. Atunci când pot, îmi place să cumpăr cadouri ieftine, dar nu am vrut să ştie şi Christina asta.

Lucas puse încet icoana jos. Era o nuanţă de adevăr în cuvintele ducelui. Bărbatul nu ştia nimic. Chiar dacă era zgârcit, nu era un criminal. Însă era posibil ca asta să fie mai mult decât o coincidenţă. Lucas se uită la Robert, care se încruntă.

— Când aţi mers în Edinburgh, domnule? întrebă Robert.

Ducele se frecă absent la cap.

— Să mă gândesc… Era noiembrie? Ba nu, decembrie. De Crăciun! Se uită ca şi cum se aştepta la o recompensă pentru reuşita lui. Am petrecut Crăciunul în Edinburgh, repetă el. Vă amintiţi, Methven, Rutherford. Aţi venit şi voi.

Jack încuviinţă.

— Da, aşa e.

„Decembrie. La puţin timp după moartea lui Peter.”

Lucas simţi un fior, ca şi cum o fantomă trecuse pe lângă el. Oare cineva de la Kilmory îl răpise şi îl ucisese pe Peter şi considerase călătoria în Edinburgh un mijloc de a scăpa de bunurile furate, fără să se gândească la coincidenţa teribilă ca ducele să meargă la acelaşi magazin?

— Cine a mai venit cu dumneavoastră? întrebă Lucas.

— Mi-am luat valetul. Nu am nevoie să iau alţi servitori. Avem angajaţi la casa din Charlotte Square. A venit şi Christina. Nu a mai fost altcineva.

„Christina.”

Lucas nu putea să creadă că ea era vinovată. Pur şi simplu nu era posibil.

— Cred că a fost şi altcineva, nu-i aşa, Excelenţă?

Ducele se înroşi.

— Nu, zise el tăios. Nimeni.

— Alice Parmenter, continuă Lucas. E amanta dumneavoastră.

Văzu surprinderea lui Jack şi a lui Robert.

— Bănuiesc că doamna Parmenter nu a călătorit cu dumneavoastră. Sigur nu ar fi stat cu dumneavoastră, dar cred că era şi ea în Edinburgh. Aţi instalat-o într-o casă undeva aproape? Undeva unde era convenabil să o vizitaţi?

Ducele se fâstâci.

— Şi ce dacă am făcut asta? Nicio lege nu-mi interzice să am o amantă. Bărbatul se uită la Jack, apoi la Robert, ca şi cum se gândea să spună că şi ei aveau probabil amante, dar se răzgândi. Asta nu înseamnă nimic. Şi ce dacă Alice era acolo? Nu văd de ce ţi-aş da explicaţii.

— Nu aveţi de ce, Excelenţă, zise Lucas, ridicându-se. Dar doamna Parmenter trebuie s-o facă. Trebuie să-mi dea explicaţii despre uciderea fratelui meu!

*

Christina stătea în uşa sălii mari. Aceasta fusese decorată pentru a avea loc o cină şi apoi un bal. Arăta superb. Vazele erau pline de flori proaspete. Steaguri verzi şi aurii cu blazonul MacMorlan atârnau de tavan. Lumina lumânărilor strălucea pe argintărie. Femeile din Societatea Doamnelor Intelectuale din Highland vorbeau şi se plimbau ca nişte păsări exotice.

Singura problemă era că atmosfera nu părea foarte festivă. Toată lumea fusese şocată de arestarea lui Alice Parmenter pentru crimă, furt şi vânzarea de bunuri furate. Alice fusese dusă la închisoarea din Fort William, în timp ce se plânsese că moartea lui Peter Galitsin fusese un accident. Îl văzuse la castel şi îl considerase tânăr, bogat, naiv şi numai bun să fie jefuit. Îl urmărise înapoi la han în acea noapte şi îi trimisese un mesaj să se întâlnească pe drumul de deasupra stâncilor. Alice spusese că luase un cuţit numai ca să-l convingă să-i dea banii. Peter fusese înjunghiat în timpul altercaţiei pentru că încercase să o oprească când îi luase icoana. Mai spusese că, dacă ducele ar fi fost mai generos cu amanta lui, ea nu ar fi avut nevoie să fure, dar bărbatul era cât se poate de zgârcit şi nu era

nici bun în pat, adăugase ea.

Galloway arăta ca şi cum avea să leşine din cauza şocului când auzise vestea. Gertrude fusese scandalizată mai mult de faptul că ducele decăzuse atât de mult decât de vestea că menajera era o ucigaşă.

— Menajera? Cum e posibil? tot spusese ea.

— Nu contează, Gertrude, zisese Lucy. Putea să fie mult mai rău. Am auzit că Alice încerca să-l convingă pe tata să se căsătorească. Imaginează-ţi-o ca ducesă de Forres!

Gertrude păruse şi mai îngrozită şi plecase poate, aşa cum spusese Mairi, să-l găsească pe Angus, în speranţa că nu era prea târziu să facă un moştenitor.

Vestea că ducele era posibil să se recăsătorească îl adusese pe Lachlan înapoi acasă ca să se împace cu Dulcibella.

— O să vedem cât durează, zise Lucy sec.

Christina dorise să anuleze balul, dar membrele Societăţii Doamnelor Intelectuale din Highland deja soseau, iar Lucas o asigură că voia ca evenimentul să continue. Ba chiar aduse florile pe care i le promisese ca să decoreze sala mare: braţe întregi de trandafiri înmiresmaţi şi nalbe, iasomie şi anemone, ghinde şi conuri de brad care miroseau dulce şi proaspăt.

— E un triumf, Christina, zise Lucy, în timp ce îşi mângâie sora pe braţ. Bineînţeles că Gertrude îşi asumă toate meritele, dar toţi ştim cine a depus de fapt toată munca.

Mairi se aşează pe un scaun şi oftă. Chiar dacă era însărcinată în şapte luni, Christina îi spuse că arăta ca scoasă din revista *La Belle Assemblée.*

— Mă simt ca o balenă, se plânse Mairi. Nu o să dansez în seara asta.

— Ar fi bine să n-o faci, zise Gertrude pe un ton dezaprobator în timp ce se uită la burta cumnatei ei cu mult dispreţ. Nu e cazul să fii văzută în public. Nu-mi dau seama unde ţi-e mintea dacă vrei să te afişezi în starea asta!

— Mulţumesc, Gertrude. Nu cred că am de ce să mă

ascund doar pentru că sunt însărcinată. E o stare perfect normală. Allegra e foarte frumoasă în seara asta, adăugă ea, în timp ce arătă spre nepoata ei, îmbrăcată într-o rochie crem care o făcea să arate ca o zână, vorbind cu soţul ei şi cu câteva dintre doamnele invitate. Îi prieşte căsătoria. Străluceşte. Poate că şi ea e însărcinată.

Gertrude pufni şi se duse să agaseze fericitul cuplu.

— Mairi, zise Christina, încercând să-şi suprime un zâmbet, eşti foarte rea!

— E posibil să fie adevărat, zise ea, în timp ce se aşeză şi mai confortabil pe scaun. Se pare că sunt căsătoriţi de cel puţin o lună, iar Gertrude şi Angus habar n-aveau.

— Asta nu mă surprinde. Nu observă nimic în afară de propriile persoane, zise Christina.

— Nici tu nu ţi-ai dat seama.

— M-am întrebat dacă sunt iubiţi, dar, în ciuda aerelor ei sofisticate, Allegra e foarte tânără. Am crezut că îmi imaginez anumite lucruri.

— Cel puţin acum, când e preocupată de căsătoria Allegrei, Gertrude nu te mai bate la cap în legătură cu căsătoria ta, chicoti Lucy. Cred că în timp o să-i pice foarte bine faptul că are un prinţ rus pe post de cumnat. Am auzit-o deja lăudându-se în faţa lui Lady Dorney că Lucas e ruda ţarului.

— Lucas o să urască asta, zise Mairi. Ştii că îşi respinge rudele aristocrate. Se opri când intră Lucas. Dumnezeule, Christina, eşti o norocoasă!

Lucas era flancat de Jack într-o parte şi de Robert în cealaltă, dar nu arăta ca un bărbat care să aibă nevoie de sprijin. De fapt, cei trei bărbaţi arătau aşa cum erau: şocant de chipeşi, puţin periculoşi şi capabili să le farmece pe femeile din Societatea Doamnelor Intelectuale din Highland. Christina îşi dădu seama că nu-l văzuse niciodată în costum. Îl văzuse în uniformă şi în hainele de lucru, dar arăta magnific în costumul lui alb cu negru. Se uită prin cameră. O căuta.

Nu avuseseră ocazia să vorbească din acea dimineaţă, iar acum inima Christinei începu să bată cu

putere când se gândi la ce putea să se întâmple. Îi spusese lui Lucas că putea să stea la Kilmory până ce rezolva misterul morţii lui Peter. Cum Alice era arestată, misterul fusese rezolvat. Se întrebă dacă Lucas avea să plece. Se întrebă dacă îşi dorea să facă asta. Nu ştia răspunsul la niciuna dintre întrebări şi se simţea foarte confuză.

Aerul îi rămase captiv în piept. Ce o marcase nu erau nici modul în care Lucas îşi făcea simţită prezenţa într-o încăpere şi nici înfăţişarea lui spectaculoasă, despre care doamnele încă vorbeau, ci modul în care o făcea să uite de raţiune. Bărbatul avea o licărire periculos de senzuală în ochii lui negri, care o făceau să se încordeze. Îl dorea pe Lucas Black, dar nu era sigură că putea avea încredere în ea să-l iubească din nou sau dacă putea avea încredere în el să n-o trădeze.

Lucas vru să traverseze camera ca să i se alăture, dar fu acaparat de mai multe doamne care voiau să i se prezinte.

— Lucas e şocant de chipeş, nu-i aşa? zise Lucy chicotind. Dacă Lady Dorney se apropie şi mai mult, practic o să-l curteze. Mereu a fost o femeie care a crezut că nicio cauză nu e pierdută până când nu se spun jurămintele de căsătorie.

— Iar în unele cazuri nici măcar atunci, zise Mairi sec.

— Dacă ar fi al meu, nu l-aş pierde din ochi, rosti Lucy.

— Pierdeţi din vedere ideea principală, zise Christina tăios. Îşi petrecuse jumătate din după-amiază explicându-le modul în care Lucas o înşelase şi o înfuria să vadă că ele păreau să fi uitat tot ce le spusese. Lucas a venit aici prefăcându-se că e un servitor…

— Aş vrea să-l fi văzut în uniformă, spuse Mairi.

Christina o ignoră.

— Ne-a înşelat pe toţi, spuse ea. M-am culcat cu el…

— Ambele ei surori oftară la unison, invidioase.

— Voi v-aţi căsători cu un bărbat în care nu puteţi să aveţi încredere?

— Dacă ar arăta ca Lucas, da, probabil aş face-o. Sunt

superficială când vine vorba de asta.

Lucy o atinse pe braţ.

— Te înţeleg, Christina. Ştii că Robert a încercat să mă compromită ca să mă căsătoresc, pentru că trebuia să facă lucrul corect pentru clanul lui. A pus nevoile oamenilor lui pe primul loc pentru că asta îl obliga onoarea să facă.

— Vrei să spui că onoarea lui Lucas l-a obligat să îl aducă pe criminalul fratelui său în faţa justiţiei, zise Christina.

— Da, şi cred că deja tu ştii asta. Lucas e un bărbat onorabil. A făcut ce trebuia.

— În plus, îl iubeşti. Nu renunţa! adăugă Mairi.

— L-am iubit înainte, recunoscu Christina. Acum nici măcar nu ştiu dacă îl cunosc.

Gândul de a-i oferi lui Lucas inima ei pentru a doua oară o speria cumplit. Nu era ca atunci când McGill refuzase să lupte pentru ea, când nu se opusese dorinţei tatălui ei. Acel lucru duruse tare la momentul respectiv. Îl iubise pe McGill cu o infatuare copilărească şi nu avusese alte experienţe din care să fi învăţat şi care să fi făcut lovitura mai uşoară. Acum, când avea acea experienţă, durerea era mai mare, tocmai pentru că iubirea pe care i-o purtase lui Lucas fusese mult mai puternică decât orice altceva mai simţise vreodată. Ştia cu siguranţă că nu putea supravieţui din nou unei asemenea trădări.

— E acelaşi bărbat, spuse Lucy. În adâncul inimii, ştii asta.

Galloway sună clopotul pentru cină.

— Dumnezeule, l-ai aşezat pe Lucas lângă Gertrude la cină! exclamă Mairi. Poate chiar nu îl iubeşti. E prima oară când văd o aşezare la masă care arată ca o răzbunare.

— Lucas e invitatul cu cel mai mare rang, zise Christina.

Simţi o împunsătură de vinovăţie. Mairi avea dreptate. Se gândise la asta – nu să-l pedepsească pe Lucas, dar măcar să-l testeze.

— Se cade să o însoţească pe Gertrude, zise ea ca scuză. Ea e invitata cu cel mai mare rang.

— Şi eu sunt marchiză, se plânse Lucy. Puteai să mi-l dai mie!

Jack sosi în acel moment ca să o însoţească la cină. În mod normal, Christina îl considera un companion distractiv, dar în acea seară atenţia îi era atrasă spre celălalt capăt al mesei, unde se afla Lucas. Fu mâhnită să vadă că bărbatul făcea faţă situaţiei. Toată atenţia îi era îndreptată spre Gertrude, iar până la finalul primului fel, chicotea, iar Christina se simţi confuză.

— Poţi să ai încredere că Lucas o să facă faţă oricărei situaţii în care se află, îi şopti Jack la ureche.

Christina o văzu pe Gertrude aplecându-se şi atingându-l pe Lucas cu încredere pe mână ca să sublinieze ce spunea, iar Lucas îi zâmbi şi încuviinţă, apoi Gertrude străluci toată.

— Mă holbam? întrebă Christina. Pur şi simplu nu-mi vine să cred că a fermecat-o pe Gertrude.

Tonul ei o trădă, iar Jack râse.

— Înţeleg. Voiai să eşueze.

Christina îşi muşcă buza.

— Cred că sunt supărată pe el.

— Bineînţeles, dar Lucas nu o să-ţi facă pe plac şi nu o să se facă de râs când e în compania oamenilor, deci ar trebui să-ţi domoleşti ambiţiile.

Christina se uită din nou la Lucas, iar el o privi la rândul lui. Ceva din privirea lui era fierbinte şi posesiv.

— Face toate astea pentru tine, adăugă Jack. Lucas îşi urăşte titlurile, nu le foloseşte niciodată. Nu te-ai întrebat niciodată de ce n-ai auzit de el? Pentru că nu şi-a ocupat locul în societate până acum. Când a venit prima oară în Scoţia, împuterniciţii domeniului tatălui său au refuzat să i-l dea. L-au aruncat în stradă. A trebuit să se lupte pentru pământurile lui. Nu ţi-a spus?

— Nu, zise Christina. Mi-a zis că nu îi place aristocraţia, dar nu am crezut…

Se opri. Se gândi că ar fi trebuit să-şi dea seama. Ştiuse că Lucas era ilegitim, că societatea îl respinsese. Nu voia să facă parte dintr-o societate care îi condamnase

mama, iar lui îi întorsese spatele pentru că era bastard.

Dintr-odată, Christina se simţi copleşită de emoţie. Luă din nou cuţitul şi furculiţa, prefăcându-se că mănâncă, dar nici măcar nu ştia ce avea în farfurie. Se simţea prea confuză, prea tulburată.

Cina fu lungă. În cealaltă parte a lui Lucas era Lady Bellingham. Bărbatul îşi întoarse politicos atenţia spre ea în timpul celui de-al doilea fel. Gertrude păru să se întristeze, dar se lumină la desert, când Lucas îşi îndreptă din nou atenţia spre ea. Când se termină cina şi începu dansul, Lucas veni direct la Christina.

— În sfârşit, zise el.

— Ar trebui să deschizi dansul împreună cu contesa de Cromarty.

— O să-i cer scuze mai târziu. Vreau să dansez cu tine.

Gertrude dansa cu Richard Bryson şi părea să se simtă bine.

Christina fu atât de şocată, încât aproape că ratã un pas.

— Cred că tu eşti responsabil pentru asta.

Se uită în sus. Şi Lucas se uita la ei cu un zâmbet vag.

— Ce Dumnezeu ai putut să-i spui lui Gertrude ca să-i dea o şansă cât de mică lui Richard?

— Doar că pare un băiat plin de resurse, care se pierde la serviciul pe care îl are, spuse Lucas. I-am sugerat că am un loc pentru el ca să se ocupe de câteva dintre afacerile mele.

— Nu credeam că Gertrude voia un ginere care lucrează.

Lucas zâmbi.

— Evident, nu e ideal, dar am sugerat că Bryson are legătură cu familia Sutherland, a tatălui meu. Cum mătuşa mea e ducesa de Strathpsey, asta a schimbat situaţia.

— Chiar e? E înrudit cu tine?

Lucas ridică din umeri.

— Nu aş fi surprins. Familia tatălui meu e înrudită cu aproape toată lumea din Scoţia, dacă e să mergem destul

de departe.

În vocea lui se simţi o urmă de reţinere care îi aminti Christinei ce spusese Jack.

— A fost drăguţ din partea ta să te foloseşti de acea conexiune ca să-l ajuţi pe Richard, zise ea din impuls. Probabil e dureros să vorbeşti despre tatăl tău şi… Ea ezită. Oamenii să te tot descoasă din cauza naşterii tale, a reputaţiei mamei tale şi a trecutului tău.

Maxilarul lui Lucas era încordat.

— În momentul ăsta, nimeni nu ar îndrăzni să pomenească de ilegitimitatea mea, zise el cu o nuanţă de umor sec. Situaţia nu e aceeaşi ca atunci când eram copil.

Şi totuşi, Christina se gândi că acel copil încă era acolo. Copilul care pierduse totul şi fusese batjocorit încă era acolo, iar gândul acela o emoţionă. Christina se uită în sala de bal şi înţelese pentru prima oară. Jack avusese dreptate. Lucas chiar făcea asta pentru ea. Păşea într-o lume pe care o respinsese în urmă cu 15 ani doar ca să fie cu ea. O făcea pentru că o iubea, iar singura întrebare era dacă ea avea curajul să-l iubească din nou.

Muzica se schimbă, începând un vals. Lucas continuă să danseze cu ea.

— Dansul ăsta era cu Lady Dorney, zise Christina.

— Cu cine? Lucas o trase şi mai aproape. Christina, vreau să te întreb ceva.

Când ea îşi întoarse capul spre el, Lucas spuse:

— Vrei să te căsătoreşti cu mine? Arăta formal, chiar puţin sever. Fără secrete, fără decepţii, fără o logodnă de convenienţă, doar ca să-ţi salvez reputaţia. Buzele lui se apropiară de urechea ei, trimiţându-i un fior pe şira spinării. Pentru totdeauna, Christina, pentru totdeauna!

Valsul continuă, o spirală haotică de sunete care se reflectau în vârtejul gândurilor ei. Christina simţi lacrimile din gât. Se simţea mai rău, mai înfricoşată pentru că se afla la limita pericolului, fără să fie pregătită să facă saltul. Îşi dădu seama că totul depindea de ea, nu de Lucas. Se întrebă dacă avea încredere că îl putea iubi din nou. Dacă era pregătită să-şi asume acel risc.

Gura lui Lucas se afla deasupra buzelor ei.

— Te iubesc, şopti el, iar ochii îi erau plini de tandreţe şi de dorinţă. Asta nu o să se schimbe niciodată. Nu pot să-ţi promit că nu o să mor, dar nu am de gând să te las singură mult timp de acum încolo.

Christina aproape că se pierdu în acea clipă, captivă privirii negre care o susţinea pe a ei. Inima îi bătea cu putere şi uită de restul lumii când el o ţinu aproape. Apoi cineva se lovi de ei şi le ceru scuze, iar Christina îşi dădu seama că valsul continua, iar oamenii se uitau la ei. Îşi aşeză mâna pe pieptul lui.

— Scandalizăm oamenii din sala de bal, şopti ea.

— Când vine vorba de asta, nu dau doi bani pe părerea societăţii.

Lucas o trase pe hol. Acolo era linişte, zgomotul din sala de bal fiind înfundat. Lucas o trase în spatele unor statui şi o sărută fără pic de delicateţe şi ezitare. Doar pasiune pură, explozivă, atât de intensă şi periculoasă încât o ameţi. În timp ce o săruta, începu să o tragă spre scări. În graba lor, se împiedicară, după care el o luă în braţe şi urcă scările câte două trepte deodată. O aşeză în faţa uşii camerei ei şi se sărutară din nou înfometaţi, disperaţi, apoi intrară, iar Lucas trânti uşa în spatele lor.

— Ţi-am dat camera din aripa de est, zise Christina când gura lui se îndepărtă în sfârşit de a ei.

— În clipa asta, nu-mi amintesc unde este şi nu-mi pasă.

O aşeză pe pat, iar Christina se întinse după el. Tot ce simţise în ultimele zile, durerea, furia, confuzia şi dorinţa, se amestecă într-o explozie de dorinţă. O simţise în acea dimineaţă, când se sărutaseră. Acum îi dădu jacheta şi cămaşa jos, hainele formale pe care le admirase pe el cu numai câteva ore înainte, apoi îşi dădu seama că nici măcar nu-i aparţineau.

— Tocmai am distrus hainele de seară pe care ţi le-a împrumutat Jack, zise ea în timp ce-şi plimbă mâinile pe umerii şi pieptul lui, desfătându-se cu căldura pielii lui.

— Era doar al doilea cel mai bun costum al lui, şopti

Lucas, în timp ce o sărută pe gât. O să-i cumpăr unul nou.

Mâinile lui erau ocupate, încercând să-i desfacă rochia, chinuindu-se cu nasturi şi cu funde.

— La naiba, de ce trebuie să porţi atâtea haine?

Din ce în ce mai frustrat, trase de ele şi le aruncă pe jos, lăsând-o goală pe Christina.

Apoi totul se schimbă şi deveni lent şi senzual. Lucas îşi plimbă o mână pe corpul ei, cu o plăcere leneşă, iar ea îşi înălţă capul pentru ca buzele ei să le găsească pe ale lui. Se deschise în faţa lui fără nicio reţinere şi se sărutară delicat. Însă momentul avu şi ceva intens, ca şi cum puteau să-şi piardă controlul în orice clipă. Lucas îşi înclină capul pe sânul ei, iar Christina se arcui, lipindu-se de el. Simţi respiraţia sacadată şi dorinţa din ea intensificându-se.

Lucas îi linse sfârcul, iar ea gemu tare.

— Ai încredere în mine, şopti el. Lasă-te în voia mea!

Limba lui se plimbă din nou pe sfârcurile sensibile, iar ea se zvârcoli. Plăcerea era un val adânc, întunecat, copleşind-o, cerând eliberarea. Lucas îşi lipi buzele de pântecul ei, iar ea icni, întinzându-se după el, dar Lucas îi prinse mâinile repede, iar ea nu avu de ales, decât să stea nemişcată.

Christina închise ochii. Lumina dansa pe pleoapele ei, fantezia şi plăcerea amestecându-se în timp ce se concentra asupra senzaţiilor pe care Lucas le trezea în corpul ei. Buzele şi limba lui trasau un drum de la un şold la celălalt. Fiori se plimbau pe pielea ei, iar şoldurile i se ridicară într-o dorinţă disperată. Mâna lui alunecă între picioarele ei, degetele căutând şi găsind, atingând cu abilitate, iar Christina gemu. Corpul i se încordă, dar el simţi reacţia şi se retrase, tachinând-o şi lăsând-o la limită.

— Nu încă.

Christina scoase un sunet de frustrare, iar el râse, aşezându-se deasupra ei şi punând un picior între picioarele ei. Ea îi simţi tăria coapsei şi grosimea excitaţiei şi încercă cu disperare să îl tragă în ea, însă Lucas se opuse. Forţa lui o ţinu captivă în timp ce începu să o sărute din nou – săruturi apăsate, care nu făceau decât să intensifice

dorinţa. Se retrase şi îi dădu părul la o parte de pe faţă.

— Ai încredere în mine! În ochii lui Lucas era o emoţie atât de intensă, încât Christina ameţi. Nu o să te las să cazi.

O sărută din nou, carnal, senzual, iar corpul ei tresări de plăcere şi se zvârcoli din nou, în încercarea de a-l trage mai aproape. El o ţinu pe loc. Christina îi văzu zâmbetul, iar Lucas îşi aplecă din nou capul spre sânii ei, atingerea bărbii lui fiind un chin desăvârşit.

— Ştiu ce faci. Vrei…

— Tot. Degetele lui o mângâiară din nou, iar ea tresări. Vreau să mi te dai mie, fără să ai rezerve.

Mâna lui îi îndepărtă coapsele şi mai mult, apoi fu înăuntrul ei. Christina aproape că gemu uşurată în timp ce el o poseda. Îi ţinu şoldurile, se retrase puţin, apoi o pătrunse şi mai adânc. Corpul ei se ridică să-l întâmpine pe al lui la fiecare penetrare. Era sălbatic, terifiant şi glorios. Christina simţi că abandona ceva din ea, dar în acelaşi timp găsea ceva ce nu-şi imaginase niciodată. Teama care îi afectase paşii, refuzul de a avea încredere fură distruse pentru totdeauna de intensitatea emoţiilor ei. Voia să-şi dea inima fără limite. Voia să-şi împartă viaţa cu el.

— Te iubesc, zise ea. Lucas…

Lumea se fărâmă în bucăţi mici, strălucitoare. Îl simţi ţinând-o strâns, îl auzi spunându-i numele şi îl simţi tremurând la fel de mult ca ea. Lucas o trase aproape, iar ea se ghemui lângă el, prea epuizată ca să mai gândească. Apoi adormi, cu corpul şi mintea prinse în mrejele lui.

Capitolul 18

Lucas se trezi cu o senzaţie de căldură şi satisfacţie. Christina stătea întinsă, protejată de trupul lui. Părul ei era întins pe pieptul lui şi îi gâdila nasul şi bărbia. Ea zâmbea în somn. Era ca şi cum acolo era locul ei, în braţele lui, odihnindu-se lângă inima lui.

Era ca şi cum erau meniţi să fie împreună.

Părea ciudat cum, după atâţia ani în care se rupsese de orice senzaţie de apartenenţă, simţea că ajunsese acasă, nu într-un loc, ci la o persoană, Christina, cealaltă jumătate a sufletului său.

Se auziră zgomotul unei uşi deschise, un foşnet al perdelelor, dar de data asta niciun ţipăt.

— Tu din nou! zise Annie veselă. Aţi face bine să mergeţi la biserică, nu mai puteţi continua aşa.

Christina se întinse şi căscă somnoroasă, iar Lucas simţi atât de multă iubire, încât îi tresări inima.

— Ce idee bună! şopti ea, zâmbindu-i.

— O să vorbim cu domnul MacPherson chiar în dimineaţa asta.

— Tata… zise Christina tulburată.

— Nu o să ne stea în cale. Iar dacă o face, o să fugim, zise Lucas în timp ce o sărută.

— Îmi place ideea de a fugi cu grădinarul, zise Christina. Dar înainte de asta ne vedem la micul dejun.

Cumva, Lucas reuşi să ajungă în camera lui din aripa de est, pe care Christina i-o pregătise cu o seară înainte. Valetul lui Jack îi pregătise alte haine. Lucas jură să aibă mai multă grijă de ele. Se spălă, se îmbrăcă şi coborî. Mai mulţi invitaţi se adunaseră deja pentru micul dejun, dar, înainte să intre, se auzi o bătaie în uşa principală. Când Galloway o deschise, fu dat la o parte în timp ce un şir de soldaţi mărşălui înăuntru, cu Eyre în frunte.

Lucas simţi o povară rece, solidă, de groază. Cum Eyre nu-i deranjase cu o zi în urmă, sperase că ofiţerul aflase că Lady Christina era vie şi, în absenţa dovezilor, nu o putea atinge. Acum însă vedea cât de mult îl subestimase pe bărbat. Eyre doar trăsese de timp.

— Lady Christina! strigă ofiţerul.

Lucas se întoarse şi văzu că ea tocmai cobora scările şi ajungea pe hol. Eyre, care îşi dădea importanţă, se îndreptă spre ea.

— Ce naiba se întâmplă? întrebă Lucas.

Oamenii lui Eyre aşteptau stângaci, şase dintre ei aflându-se sub comanda unui bărbat care abia dacă arăta

destul de mare cât să facă asta.

Lucas o privi pe Christina. Ea stătea în capătul scărilor, dreaptă şi palidă. Privirea ei se întâlni scurt cu a lui, iar Lucas văzu o tresărire de frică şi de furie şi simţi un val de ură. Bărbatul acela încercase s-o omoare. O vânase şi încercase s-o împuşte. O văzu pe Christina strângând din pumni ca să nu mai tremure şi nu dori decât s-o protejeze.

— Poate că ar trebui să vorbim în privat, domnule Eyre, zise Christina pe un ton calm.

Lucas fu mândru de ea.

— Aşa cum vezi, azi găzduiesc o petrecere, zise ea în timp ce se uită în jur. Nu se cade să vorbim despre afaceri în faţa tuturor.

Eyre pufni. Lucas privi adunarea din perspectiva ofiţerului: casa aristocratică, opulenţa, florile, servitorii şi privilegiul, toate lucrurile pe care Eyre le ura cel mai mult. Până şi nepotul lui fusese acceptat în această lume aurită, în care Eyre nu avea să fie bine-venit niciodată. Lucas ştia că bărbatul nu avea să dea înapoi. Dimpotrivă, acum avea scena pe care o voia ca s-o umilească şi s-o distrugă pe Christina în faţa tuturor. Văzu sclipirea de furie şi de triumf din ochii lui Eyre. Ofiţerul savura momentul.

— Sunt sigur că nu ai secrete faţă de familie şi prieteni, milady, spuse Eyre. Sunt sigur că toţi ştiu de activităţile tale ilegale. Dacă nu, permite-mi să le spun eu despre ele.

Lucas le văzu pe Lucy şi Mairi făcând un schimb de priviri sceptice. Gertrude rămase cu gura deschisă. În alte circumstanţe, lui Lucas i s-ar fi părut amuzant că logodnica lui îşi şocase familia atât de mult, dar situaţia nu era amuzantă. Eyre voia s-o distrugă.

— Acum câteva nopţi, în urma unor ponturi primite de la un informator, am organizat căutarea distileriei de whisky despre care ştiam că operează pe domeniul Kilmory. Am descoperit o cabană la Loch Gyle şi credem că a fost folosită pentru prepararea de whisky.

Robert Methven îi aruncă priviri cu subînţeles lui Lucas. Ştia că îi transmitea să nu spună nimic, că avea să

se ocupe de asta. Lucas înţelegea, deoarece era logodnicul Christinei şi, deloc imparţial, simţea nevoia de a o apăra.

— Ai dovezi, domnule Eyre? întrebă Robert politicos. Aţi recuperat ceva care să dovedească distilarea?

Eyre îi aruncă o privire de antipatie profundă.

— Nu, milord, recunoscu el, dar avem cuvântul informatorului că distileria de whisky era acolo.

Jack ridică din umeri.

— Informatorii pot spune o mulţime de lucruri dacă au impresia că pot obţine beneficii materiale, zise el. Informatorul tău a fost cumva doamna Parmenter? Cred că nu exagerez dacă spun că ura familia asta şi era capabilă să spună orice ca să le facă probleme.

— Informatorul a fost Lord Lachlan MacMorlan. Tot el a avut informaţia că Lady Christina era şefa contrabandiştilor de la Kilmory.

Lucas o văzu pe Christina legănându-se şi se duse lângă ea, punându-şi un braţ în jurul taliei ei.

— Lachlan? şopti ea. El a fost spionul? Păru cu totul devastată. De ce ar face aşa ceva?

— Probabil pentru bani, rosti Robert.

Lumea din hol era îngrozită. Gertrude deveni agitată. Allegra plângea. Richard o ţinea în braţe, o consola, jurând că nu ştiuse. Lucy şi Mairi păreau uimite. Mairi se întinse după un scaun şi se aşează. Jack îi luă mâna într-a lui.

— Lachlan, zise Mairi. Ce vierme josnic! Mereu am crezut că era capabil să-şi vândă propria familie pentru profit şi chiar asta a făcut.

Lucas observă că Eyre zâmbea, încântat că provocase un asemenea haos.

— Domnule, poate că vă interesează să aflaţi că bănuim că Lord Lachlan a avut un rol important şi în moartea fratelui tău. El şi Alice Parmenter erau iubiţi. Au fost implicaţi împreună în toată treaba.

Lucas simţi degetele Christinei tremurând într-ale lui. Expresia ei era plină de suferinţă când privirile li se întâlniră.

— Nu, zise ea. Vai, nu, Lucas…

Lachlan, se gândi Lucas. Un beţiv, un om de nimic, considerat nesemnificativ de toată lumea pentru că toţi credeau că îl pierduseră în favoarea vinului. Se simţi ameţit din cauza şocului şi un prost pentru că nu văzuse asta mai devreme, pentru că nu-şi dăduse seama. Îşi aminti privirea tăioasă pe care i-o aruncase Lachlan în acea zi la grajduri. Îşi aminti că ducele spusese că întreaga familie se strânsese în Edinburgh de Crăciun. Îşi aminti că Alice spusese că voia un iubit mai tânăr. Nu bănuise că îşi găsise deja unul în persoana fiului ducelui, un bărbat care era un criminal manipulator deghizat într-un beţiv.

Ducele părea şocat.

— Dar Alice era…

— Excelenţă, spuse Robert tăios, iar ducele tăcu.

Eyre încă vorbea, iar Lucas reveni la realitate când o auzi pe Christina icnind. Se gândi că acum ea era cea care conta. Christina era cea care trebuia să fie protejată de Eyre.

— Tu eşti femeia pe care am văzut-o în apele Loch Gyle în noaptea când am fost să distrugem distileria. Tu ai fost şefa contrabandiştilor, aşa cum a zis fratele tău. O să plăteşti pentru acele infracţiuni!

În cameră se lăsă o tăcere plină de ostilitate. Lucas simţi asta, dar şi o mândrie intensă. Niciunul dintre membrii MacMorlan, nici Gertrude, nici Richard Bryson, nici însuşi ducele de Forres nu aveau să-i uşureze situaţia lui Eyre.

— Domnule Eyre, credem că nu ai dovezi. Nu o poţi aresta pe Lady Christina bazându-te numai pe cuvântul fratelui ei, care e posibil să fie un criminal.

Lucas observă că Eyre se enervă din cauza provocării, însă bărbatul continua să fie periculos. Ştia că Eyre nu renunţase. Încă voia s-o prindă pe Christina. Oamenii lui stăteau drepţi, aşteptând comenzi.

— Cred că Lady Christina poate fi convinsă să mărturisească, domnule, zise Eyre. Lord Lachlan ne-a dat numele tuturor contrabandiştilor. Aceştia sunt arestaţi împreună cu familiile lor. Dacă Lady Christina ne ajută, sunt pregătit să fiu generos şi să le dau drumul. Dacă nu, o să

fie pedepsiţi pentru infracţiunea ei.

Christina se albi la faţă.

— Nu e corect, Eyre, zise Lucas, care nu mai putu să tacă. Ăsta e şantaj!

— E persuasiune, domnule. Eyre îl privi dispreţuitor pe Lucas. Lady Christina înţelege.

Lucas o văzu pe Christina închizând ochii şi inspirând adânc. Ştia ce urma să facă. Christina nu era genul de femeie care să permită ca alţii să suporte consecinţele acţiunilor ei. Avea să accepte înţelegerea lui Eyre, pentru că nu avea de ales, iar Lucas avea s-o iubească pătimaş pentru asta, deşi o iubea cu disperare.

— Christina, te rog, nu… începu el să spună.

Privirile li se întâlniră, iar ea îi zâmbi, cu toate că Lucas văzu o licărire de lacrimi în ochi.

— Îmi pare rău, spuse ea, vorbindu-i direct, ca şi cum nimeni altcineva nu mai era prezent. Îmi pare rău, Lucas. Te iubesc atât de mult!

Se întoarse spre Eyre.

— Ai dreptate, domnule Eyre. Vocea ei era rece şi calmă. Eu am fost femeia pe care ai vânat-o în apele Loch Gyle. Eu am fost femeia în care ai tras şi pe care ai încercat s-o îneci. Sunt mulţi bărbaţi care au fost martori, inclusiv domnul Bryson şi domnul Black.

Arătă spre Richard, care încuviinţă sumbru şi se uită la unchiul lui cu o ură nedeghizată. Lucas simţi un val de nelinişte printre angajaţii lui Eyre.

— Ai închis deja ilegal copii nevinovaţi şi ai ars din temelii proprietăţile oamenilor, continuă Christina, care se întoarse spre căpitanul ofiţerilor. Înţeleg că trebuie să mă arestaţi pentru contrabandă, dar îl acuz pe domnul Eyre de tentativă de crimă, aşa că ar fi bine să-l arestaţi şi pe el.

— Doamnă…

Căpitanul era depăşit de situaţie.

— Sunt pregătită să vin cu dumneavoastră, zise Christina, dar trebuie să onoraţi înţelegerea domnului Eyre şi să îi eliberaţi pe acei săteni din Kilmory care acum sunt închişi. Îmi asum responsabilitatea pentru tot. Acum luaţi-

mă!

Lucas privi cum oamenii o escortară la trăsura care aştepta. Simţea că pierdea o parte din el.

O pierdea înainte să fi început.

Jack îşi puse mâna pe braţul lui şi îi vorbi, dar cuvintele lui nu erau decât zgomote pentru Lucas. Privi cum trăsura dispăru.

Soldaţii se întoarseră spre Eyre. Bărbatul protesta, dar căpitanul nu se răzgândi. Într-o clipă, îi puseră cătuşe şi îl luară şi pe el.

— O să te duci după Lachlan MacMorlan? întrebă Jack. Aducerea criminalului lui Peter în faţa justiţiei a fost mereu cel mai important lucru.

— A fost, zise Lucas încet.

Îşi dădu seama că Jack avusese dreptate. Până de curând, nu ar fi ezitat.

— Da, zise el, iar în timp ce vorbi simţi că se deschide ceva în el şi îl eliberează. Era ca şi cum acum putea în sfârşit să îl jelească pe Peter în loc să fie condus de nevoia lui de răzbunare.

— Dar acum am ceva mai important de făcut.

Îl văzu pe Jack zâmbind în timp ce fugi spre grajd strigând după un cal.

*

Christina stătea în salonul casei magistratului, în Fort William. Stătuse cu Sir Anthony şi Lady Medway aproape şase săptămâni. Aceştia păstrară o aparenţă politicoasă, spunând că era o invitată, dar toată lumea ştia de fapt că era în arest la domiciliu până când autorităţile din Londra se hotărau ce să facă.

Nu era o detenţie incomodă, cel puţin nu din punct de vedere fizic. Era închisă în casă, dar putea folosi biblioteca şi grădinile. Incomod era faptul că era o vizitatoare nedorită în casa unor străini. Lady Medway îşi trimisese fetele de acasă să-şi viziteze rudele câteva săptămâni, dar Christina era sigură că făcuse acest lucru pentru că era considerată o

influenţă proastă. Soţia magistratului o trata cu politeţe, dar din când în când Christina o surprindea privind-o cu coada ochiului, ca şi cum Lady Medway o considera un animal imprevizibil, care putea oricând să facă un gest scandalos şi şocant. Se gândi că probabil nu era o surpriză. Poveştile aventurilor ei şi ale celor din banda Kilmory se împrăştiaseră în comunitatea din munţi. Acum era cunoscută.

În zilele lungi şi fierbinţi de august, se gândise dacă ar fi putut face ceva diferit, dar mereu ajungea la aceleaşi concluzii. Nu putea să fie ignorantă şi să-i lase pe ceilalţi membri ai bandei să înfrunte justiţia singuri, abandonându-i sorţii. Nu era felul ei de a fi. Nu avusese de ales decât să-şi asume responsabilitatea.

Când făcuse asta, îşi sacrificase propria fericire şi îl rănise pe Lucas. Se gândea la el mereu. Păru cea mai crudă ironie că ajunsese să îl iubească pe Lucas şi să aibă încredere în el, dar fusese nevoită să îl lase ca să-i salveze pe cei care depindeau de ea. Fusese cea mai dificilă decizie din viaţa ei, şi chiar şi acum îi era rău când se gândea la ce făcuse, dar nu vedea altă cale.

Nu auzise nimic de Lucas. Nu avea voie să primească scrisori şi nu ştia dacă el i-ar fi scris, dacă ar fi avut voie să comunice cu ea. Lachlan o trădase şi îl ucisese şi pe Peter. Era groaznic. Nu avusese nicio ocazie să discute cu Lucas despre asta, dar nu-l putea învinovăţi dacă nu mai voia să aibă de-a face cu familia ei.

Îl visase pe Lucas în fiecare seară, iar dimineaţa se trezea dezamăgită când îşi dădea seama că bărbatul care se plimbase prin visele ei era o fantomă. Oamenii spuneau că o asemenea durere devenea mai puţin intensă odată cu trecerea timpului, dar ea nu simţea că asta avea să se întâmple.

Într-o dimineaţă, Lady Medway veni în salonul în care Christina juca singură cărţi. Vremea se răcise. Era prea frig pentru a sta în grădină, iar Christina se simţea captivă. Însă starea lui Lady Medway era impregnată cu un entuziasm reprimat.

— A venit un domn să te vadă, milady.

Inima Christinei începu să bată cu putere, însă fu dezamăgită când văzu că bărbatul respectiv nu era Lucas. Acest bărbat era mai în vârstă. Îi dădu pelerina menajerei uimite.

— Eu sunt Sidmouth, Lady Christina, zise bărbatul, în timp ce o studie cu ochii lui gri. Nu sunt deloc încântat să te cunosc.

Bărbatul intră în încăpere şi se duse să-şi încălzească mâinile în faţa focului. Menajera lui Lady Medway intră cu o tavă cu ceai şi biscuiţi. Era limpede că Lady Medway voia să ia parte la conversaţie, însă Lord Sidmouth îi mulţumi şi îşi înclină capul, semn că femeia trebuia să plece.

— Sunt onorată să te cunosc, milord, zise Christina când rămaseră singuri. Inima îi bătea cu putere. Nu se aşteptase ca însuşi secretarul de stat să ia o decizie în cazul ei şi cu atât mai puţin să vină în Scoţia pentru asta. Vrei să iei loc?

— Cred că o să stau în picioare, spuse Sidmouth. Am tot stat în ultimele zile. Mi-ai provocat multe probleme. Nu apreciez faptul că am fost obligat să plec din Londra şi să vin în munţi. Scoţia nu e unul dintre locurile mele preferate.

— Îmi pare rău pentru asta, milord.

— Ei bine…

Sidmouth luă o gură de ceai şi un biscuit de pe tavă.

— Era singurul mod ca să am parte de puţină pace. Mai întâi, cred că ar trebui să-ţi spun că fratele tău, Lachlan, a fugit în străinătate. Cel puţin nu pot să fac nimic în privinţa asta. Păcat că nu te-ai gândit să faci la fel, doamnă. Dar presupun că măcar un membru al familiei trebuia să aibă coloană vertebrală.

Era cel mai apropiat lucru de un compliment pe care avea să-l primească de la Lord Sidmouth, se gândi Christina.

— Ai nişte prieteni puternici, continuă Sidmouth, care nu vor să renunţe, Methven şi Rutherford. Sidmouth oftă. Îmi tot cer să te iert. La naiba cu ei! Cât de enervanţi sunt!

Christina simţi un licăr de căldură.

— Drăguţ din partea lor, zise ea.

Nu ştiuse despre asta. Fusese ciudat şi dezorientant să fie atât de ruptă de prieteni şi de familie, dar îşi dădu seama că în tot acest timp ei încercaseră s-o ajute. Simţi un nod în gât.

Sidmouth nu-l pomenise încă pe Lucas. Încercă să pară că nu-i păsa.

— Iar în ceea ce le priveşte pe surorile tale, ar fi greu să găsesc două femei mai hotărâte. Ştii ce au făcut? Mi-au trimis o sticlă din cel mai bun whisky, doamnă. Mi-au spus că infracţiunea nu a fost de fapt distilarea de whisky, ci încercările mele de a o interzice.

Christina îşi înăbuşi un zâmbet. Părea tipic pentru Lucy şi Mairi.

— L-ai gustat, milord?

Sidmouth o privi.

— Poate că am făcut-o. Whisky-ul nu e preferatul meu, dar trebuie să recunosc că a fost foarte bun. Oftă din nou. Ceea ce nu contează. Mi-ai creat o mare problemă. Am vrut să transform banda din Kilmory într-un exemplu, dar nu pot s-o închid pe fiica unui duce, iar tu nu mă laşi să-i închid pe ceilalţi fără tine. Deci se pare că trebuie să vă eliberez pe toţi, ceea ce nu e deloc satisfăcător. Dar domnul Black a garantat pentru comportamentul tău. El este cel care o să plătească urmările dacă o să calci strâmb, şi, evident, pentru restul grupului.

— Poftim? întrebă Christina. Mâna îi tremură în timp ce umplu ceştile de ceai din nou şi i-o dădu lui Sidmouth pe a lui. Domnul Black?

— Lucas Black, repetă Sidmouth grăbit. A fost mai rău decât toţi la un loc! A venit tocmai la Londra ca să vorbească cu mine în numele tău. A ameninţat că o să expună în presă comportamentul lui Eyre dacă nu-ţi dau drumul. Aproape că l-am arestat pentru şantaj.

— A fost prostesc din partea lui, zise Christina încet.

— Ei bine, niciun prost nu se compară cu un bărbat îndrăgostit, zise Sidmouth, care deveni dintr-odată neaşteptat de sentimental, îşi băgă mâna în jachetă şi

scoase o scrisoare. M-a rugat să-ţi dau asta. Bărbatul îi zâmbi. Când eşti pregătită, ai o trăsură care aşteaptă să te ducă acasă. Apoi o fixă cu privirea. Doamnă, ar fi bine să ştiu că pe viitor o să-ţi îndrepţi talentele spre o sferă mai domestică. Nu vreau să te arestez din nou.

— Orice aş face, sigur nu o să-ţi ofer ocazia asta, milord. Sidmouth râse şi îi sărută mâna, cavalerismul lui surprinzându-i pe amândoi.

După ce bărbatul plecă, Christina se uită la scrisoarea care stătea pe masă. Îi tremură mâna când o luă. Desfăcu sigiliul şi deschise scrisoarea. Simţi lacrimile care i se adunau în gât.

Draga mea Christina…

Până acum, cred că Sidmouth ţi-a zis deja că, dacă o să mai faci whisky, o să te închidă şi o să arunce cheia. Am garantat pentru comportamentul tău, dar există un preţ pentru ajutorul meu.

Aşa cum ştii, sunt om de afaceri. Cred că ar fi o risipă groaznică să nu-ţi foloseşti pe viitor talentul pe care îl ai pentru distilarea de whisky. Prin urmare, îţi pun la dispoziţie o sumă de bani care o să-ţi permită să-ţi înfiinţezi propria distilerie de whisky, poate una mică la început, dar unde îţi poţi folosi talentul legal ca să distilezi cel mai bun whisky din Scoţia. Când o să-ţi poţi permite, o să-mi dai banii înapoi. Aştept ca suma să-mi fie returnată complet, cu dobândă bineînţeles.

Christina icni, un sunet care era pe jumătate râset, pe jumătate lacrimi, dar întru totul şocant. Îşi aminti când îi spusese lui Lucas că visul ei era să aibă propria distilerie. Bărbatul îi oferea mijloace ca să-şi urmeze visul. Avea încredere în ea. Îi pusese lumea la picioare.

Doar că această lume nouă avea să fie un loc singuratic dacă nu-l includea şi pe Lucas. Inima îi bătea cu putere când se ridică şi se grăbi spre uşă. Trebuia să-l

găsească pe Lucas. Nu conta dacă era în Edinburgh, Londra sau Rusia. Dacă trebuia, se ducea şi la capătul lumii. Trebuia să-l găsească şi să se căsătorească cu el, iar apoi avea să-şi înfiinţeze distileria, care avea să fie cea mai bună din Scoţia. Era hotărâtă.

Era vag conştientă de expresia şocată a lui Lady Medway în timp ce se îndrepta spre uşa principală.

— Lady Christina! Bagajul tău, pelerina…

— Te rog să-mi trimiţi lucrurile, zise Christina, deşi nu ştiu unde mă duc.

Se opri, se întoarse şi o îmbrăţişă strâns pe femeie.

— Mulţumesc, zise ea. Ai fost foarte generoasă cu o străină în casa ta. Nu o să uit niciodată bunătatea ta.

— Ah! Ochii lui Lady Medway erau plini de lacrimi. Lady Christina, nu eşti deloc infractoarea pe care o credeam!

Pe stradă erau două trăsuri care aşteptau şi o mulţime de oameni. Christina se opri, orbită. În prima trăsură era o siluetă înaltă, pe care o recunoscu.

— Lucas!

Christina se aruncă în braţele lui şi îl simţi strângând-o strâns. Toate temerile ei şi nefericirea se topiră pe loc. Lucas era real şi o ţinea ca şi cum nu avea să-i mai dea drumul vreodată.

— Credeam că nu o să vii, zise ea cu voce tremurândă. Of, Lucas, mi-a fost teamă că, după ce a făcut Lachlan, nu o să mai vrei să mă vezi…

Se opri când el o sărută.

— Asta nu are legătură cu Lachlan. Asta e despre tine şi despre mine, Christina. Îi simţi zâmbetul. Familia ta îţi transmite toată dragostea lor, adăugă el când îi dădu drumul, dar tot o ţinea în braţe. Au vrut să fie martori la nunta noastră, dar Mairi tocmai a născut o fată şi chiar nu a crezut că e cazul să călătorească. În plus, poate că a fost puţin egoist din partea mea, dar te-am vrut doar pentru mine o perioadă.

O sărută din nou cu iubire şi promisiune.

— Deci Lord Sidmouth a fost de acord să te conducă

la altar, iar Sir Anthony şi Lady Medway o să fie martorii noştri. Sper că eşti de acord.

— O nepoată! strigă Christina. Se simţea ameţită, copleşită, inima îi exploda de fericire. Mairi e bine?

— Se simte perfect. Îţi transmite dragostea ei. Iar Jack e cel mai atent tată pe care ţi-l poţi imagina. Dar ce facem cu nunta? Apoi, când Christina încuviinţă şi îi zâmbi, îi puse mâna pe braţul lui şi se întoarse spre biserică. Trebuie să-ţi spun că tatăl tău nu mi-a dat binecuvântarea lui, dar i-am spus că nicio putere de pe pământ nu m-ar face să renunţ la tine, aşa că ar fi bine să se obişnuiască cu gândul ăsta.

Christina simţi cum căldura îi cuprinde inima ca o floare care se deschide.

— Mulţumesc, zise ea. Mă bucur că am şansa să fug cu tine.

Lucas râse.

— Cu binecuvântarea secretarului de stat, precum şi a bisericii.

Lucas se opri în afara bisericii, cu mâna pe a ei, şi o trase puţin într-o parte, ca toţi ceilalţi să nu-i poată auzi.

— După ce ne căsătorim, zise el, iar Christina simţi o ezitare subită la el, m-am gândit… Mă întrebam dacă am putea merge la Black Strath. O mângâie uşor pe obraz. Asta e datorită ţie, Christina. Credeam că nu am nevoie de nimeni şi de niciun loc pe care să-l numesc acasă. Am urât moştenirea tatălui meu şi am încercat s-o ignor, dar am văzut cum ai transformat tu Kilmory, cât de mult ai vrut ca oamenii să se simtă ca acasă şi cât de mult îţi păsa. Mi-am dat seama că şi eu vreau asta.

Christina văzu, din atitudinea lui, că subiectul era în continuare unul dificil pentru el, că îşi înfrunta trecutul şi că era dureros.

— Am încercat să-mi ignor moştenirea, zise Lucas. Am încercat să te îndepărtez pe tine, dar era prea târziu. Te-am vrut şi am vrut să avem o casă împreună. Îi cuprinse faţa în mâini. Încă nu ştiu foarte bine să aparţin unui loc, dar te iubesc şi cred că putem să transformăm Black Strath în casa noastră.

— Cred că putem face asta împreună, încuviinţă Christina, apoi se ridică şi îl sărută. Atât timp cât acolo există un loc bun pentru distileria mea.

Lucas râse.

— Acolo se află un izvor şi o cabană…

— Atunci o să fie perfect, zise Christina. Simţind cum bucuria creştea în ea, îl ţinu strâns de mână pe Lucas. Mergem? întrebă ea.

Uşa bisericii se deschise larg. Lady Medway îi dădu un buchet de trandafiri, iar ei doi păşiră înainte, spre viitorul lor.

Sfârşit